155

3-57

Sir Theagaraya College Bulletin

487

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 JUL 1957
MADRAS

THE MADRAS UNIVERSITY CENTENARY NUMBER

1957

1935

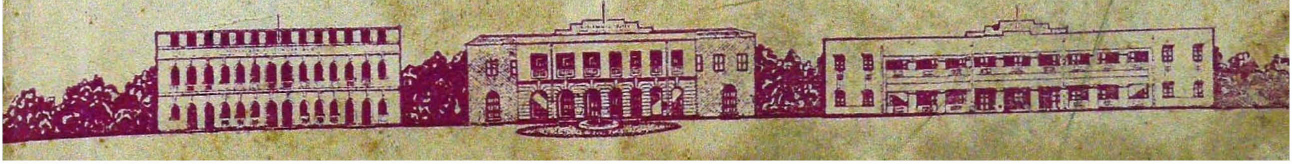

Sir Theagaraya College Bulletin

155
3-57

THE MADRAS UNIVERSITY CENTENARY NUMBER 1957

OFFICE OF THE REGISTRAR OF
10 JUL 1957
MADRAS

SWEETNESS AND LIGHT

Vol. VI. Madras-21. Nos. 34-35.

98604

JL

45,L,2110,N51

N57.6.84 ₹35

EDITORIAL BOARD

PROF. M. K. SHANMUGAM, M.A., L.T.
(Editor-in-chief.)

Prof. M. Sreeramulu, M.A., L.T.
Vidwan Sri M. Rajamanickam, M.A.
Vidwan Sri T. Kodandaramaiah, B.O.L. (HONS.)
Vidwan Sri K. Rajagopalan, B.O.L.
Prof. K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., DIP. ECON.
Sri A. V. Subrahmanya Iyer, M.A.
Sri G. Venkateswarlu, B. SC. (HONS.)
Sri G. Madan Mohan Rao, B. SC. (HONS.)
Prof. T. Dhanakoty, M.A.
Prof. V Shanmuga Sundaram, B.A. (HONS.) (ECON.), M.A. (POL. SC.)
Sri B. Chengalvarayan, B. COM. (HONS.)
Sri V. R. Kanniah, B.A. (HONS.)
Sri V. Sundara Rao, B.A.

CONTENTS

EDITORIAL		5
University of Madras		7
Principal Sri M. K. Shanmugam-An Appreciation	*T. S. R.*	17
College life in Oxford	*Dr. A. Chidambaranatha Chettiar*	20
My Student Days	*I. D. Thangaswamy*	23
The case for Conservatism	*R. Bhaskaran*	24
Nam Pertra Uyarthara Kalvi	*M. Arogyaswamy, M.A., Ph.D.*	26
Doctor in his Clinic	*M. K. S.*	28
Phonetics and the Teachings of English	,,	30
Some Eminent Alumni of the Madras University	*T. Dhanakoty, M.A.*	33
The Three Famous Problems of Antiquity	*K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., Dip. Econ.*	38
University Finance in United Kingdom	*V. Shanmuga Sundaram, B.A. (Hons.) (Econ.) M.A. (Pol. Sc.)*	41
Portrait Photography	*A.V.S.*	43
"The Foresyte Saga" as Social Satire	*K. S. Narasimhan, M.A.*	45
Twenty-four Days in the Kimpetai	*T. Dorairaj, B.A., B.Ed.*	46
Dr. Sir S. Radhakrishnan's Message to Indian Students	*Pulavar K. Chandrasekharan, M.A., B.T., B.O.L.*	50
Thirukkural: Its Greatness	,,	54
The Paradox of Achilles and the Tortoise	*K. Viswanatham, B.A. (Hons.)*	56
Sir Theagaraya College Parliament		57
The Mechanism of Evolution	*G. Madan Mohan Rao, M.A.*	58
On Filariasis	*G. Kesavaram, B.Sc.*	60
The Universe Around us	*N. Ramanathan, M.A.*	63
Vizha Parisu	*Panditha Vidvan, M. P. Ramanathan Chettiar*	66
Bhuvana Vijayamu	*Vidwan T. Kodandaramaiah, B.O.L. (Hons.)*	71
Brahmarshiki Sraddhanjali	*C. Radhakrishna Sarma, M.A.*	75
Kalidasuni Kalasrishti	*Vidwan B. Bhavanarayana, B.O.L.*	79
Collegi-me Padathi-ka Sadhyam	*K. Rajagopalan, B.O.L.*	84
Annual Report—N.C.C.		86

STUDENTS' CORNER

Mathematical Quiz	(English)	*T. N. Nandagopal*	87
Criteria of Sociability	,,	*V. Frederick*	88
The Pearl of the Indian Ocean	,,	*R. Rajendran*	89
The Sporting spirit and the use of Athletics	,,	*V. A. Selvarangam*	92
Elegy written in Class Room	,,	*Anon*	92
Chennai Palkalai Kazhagam	(Tamil)	*Vedagiri Saravanabhavan*	1
Penn Kalvi	,,	*M. G. Vedapuri*	5
Sananayaka Atchikku Palamana Ethirkatchi Indriyamaiyathathu	,,	*A. Muthusawmy*	7
Thirukkuralum Pothunriyum	,,	*M. S. Muhammad Easa*	9
Ilanagai	,,	*P. M. Chokkalingam*	11
Amaithi Enge?	,,	*V. Balasubramaniam*	16
Vanjam	,,	,,	26
Alaikadal	,,	*M. S. Muhammad Easa*	42
Ithuthan	,,	*S. Kesavaram*	44
Pavaiyum Peyarum	,,	*S. Thirumalaisawmy*	48
Goppa Pusthakamu	(Telugu)	*Mudda Chittibabu*	53
Nirbhagya Kusumam-Komali	,,	*M. Krishnamurthy*	54
Vintha Padyam	,,	*G. Munikrishnudu*	57
Parivarthana	,,	*Y. Dakshinamurthy*	58
Andhra Matha	,,	*K. Jayarama Naidu*	61
Bhoodan-Yogna Andolana	(Hindi)	*S. Ganesan*	62
Thamizh Manavar Mandram Andarikkai			64
Andhra Vignana Samithi			64

Lt.-Col. Sir A. Lakshmanaswami Mudaliar,
M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L., D.Litt., F.R.C.O.G., F.A.C.S., M.L.C.,
Vice-Chancellor, University of Madras.

Sir Theagaraya College

Vol. 7 The University Centenary Number, 1957 Nos. 34 & 35

The Vice-Chancellor

The Centenary Celebration of the University of Madras is a personal triumph for its Vice-Chancellor, Dr. Sir A. Lakshmanaswamy Mudaliar. It marked not only the end of a hundred years of eventful history for one of the oldest Universities in India, but also it set a crown upon the labours of the Vice-Chancellor, who has had the unique honour of having been elected for the fourth time in succession to this high office in the field of education. Dr. A. L. Mudaliar embodies in himself the two great ideals of the Madras University, scholarship and service to humanity. His scholarship is an efflorescence of his versatile genius. After a brilliant academic career, he joined the Medical profession; and by dint of hard and efficient work, rose to be one of the foremost obstetricians in the country. He was the first Indian to be appointed Principal of the Madras Medical College, a signal honour indeed. He is not only hailed as an authority on obstetrics and gynaecology, but his professional ability and skill have also been recognised by the Universities in the West. He has gained rare academic distinctions from these Universities. Today he is the doyen of the medical profession in South India. While serving the Madras Government in the Medical Department, he helped to improve and equip the Women's and Children's Hospital at Egmore, Madras, so that it is now considered to be one of the best in the whole of the East.

While his services as a doctor have earned for him the undying gratitude of hundreds and thousands of women, his dedication to the cause of higher education has brought him enduring renown. For more than three decades, he has been closely associated with the University of Madras and has made vital contributions to its growth and expansion. The University campus today on the Marina with its cluster of imposing buildings, famous throughout the land for their architecture, was largely the fruit of his creative endeavours. In the galaxy of Vice-Chancellors, who are the pride of the Madras University, he stands out pre-eminent for his titanic energy, for his meticulous thoroughness, and for the successful accomplishment of the most difficult tasks that the Unversity had set before itself in recent times. One of the most phenomenal achivements of the Vice-chancellor was the fillip he gave

to higher education both on the Arts and on the Scientific and Technological side by ushering in new colleges, after the last war, to meet an ever increasing demand. No doubt donors and philanthropists came forward to sustain him in his noble and arduous mission of enlarging the horizon of knowledge and scholarship. Yet, the power to organize and inaugurate these new institutions on sound and liberal lines belonged inalienably to the Vice-Chancellor alone.

Dr. A. L. Mudaliar has not confined his labours to our continent; he has travelled round the world ministering to the needs of his fellow men all over. The great International body, the United Nations Organization, has also made the best possible use of his unrivalled gifts. The Doctor is now a world figure, bringing honour and glory to the country of his birth.

To sum up, Dr. A. L. Mudaliar will go down in the history of our country as a great healer, as a great educationist and as a great humanitarian. He is one of the most devoted of husbands, a farsighted and loving parent, and a benevolent well-wisher and friend. As a man he has endeared himself to all those who have come into close contact with him by his generous temperament, his wise counsels and by his unerring leadership. May God bless him with longevity of life, with robust health and greater mental vigour, so that he may continue to serve his Alma Mater, the Madras University, for yet a longer period of time as Vice-Chancellor. For the beginning of the second century will see a greater outburst of activity in this citadel of higher learning. All the hopes and ambitions of the University, which would soon take shape as new courses of studies, new buildings and new equipment, will become tantalising realities only if the Vice-Chancellor, who has planned them and is dreaming about them, continues in his office for many more years to come.

UNIVERSITY OF MADRAS

INSTITUTION

The University of Madras owes its establishment to the famous Despatch of 1854 issued by the Court of Directors and dealing with English and Vernacular Schools, of the East India Company extending their educational scope and functions. Provision was made for the institution of three Universities, the establishment of Departments of Education in all the local Governments and the making of grants-in-aid to all schools. As a result of this Despatch, the three Universities of Bombay, Calcutta and Madras were incorporated by Act No- XXVII of 1857 of the Legislative Council of India.

Prior to the incorporation of the University, education in the Madras Presidency was limited to the elementary stage carried on in 12,500 elementary schools maintained by fees of four annas per month. The first important step for the development of education was taken in 1826 with the establishment of a High School which later was planned to form the nucleus of the University, but which developed into The Teachers' College, Saidapet. This scheme for the University did not come into operation, however, till 10 years later, when the Governor of the day, Sir Henry Pottinger personally undertook the responsibility for it. By that time, certain schools had already been founded *e.g.* the General Assembly's School in 1837 by John Anderson, known later as the Madras Christian College High School, Pachaiyappa's High School founded in 1841, the College of Engineering and Medical College in 1834. The University of Madras had, at its commencement, well-established institutions covering the Faculties of Arts, Science, Engineering, Medicine and Teaching, though some of these got affiliated only later.

The University began to function, as an examining body only. The first B.A. Degree Examination was held in 1858. Later, examinations were held in the various Faculties on the institution of new courses.

Since then, the University has slowly developed and the Act incorporating it has been modified from time to time. The most important changes came in 1923 when the scope and the purpose of the University were enlarged, so that the University to-day is not only an examining body conferring degrees up to the highest standards but has its own departments of teaching and research.

GOVERNMENT

The Governing body of the University is the Senate. It consists of about 240 members of whom the Principals of First Grade Colleges, the Principals of Profesional Colleges and University Professors, are *ex-officio* members. The Chancellor nominates 30 members and an equal number of members is elected by the Registerd Graduates. The Senate meets twice a year, frames Statutes, approves the budget estimates, the annual accounts, and the annual report and generally exercises an over-all supervision over the work of the Syndicate and other bodies of the University.

The Academic Council is a larger body and consists of 335 members, of whom the Principals of colleges, the University Professors, and the Heads of the Departments of Study and Research are *ex-officio* members. About 150 teachers are elected from among the teaching staff of colleges. The functions of the Academic Council are to make Regulations dealing with courses of studies and examinations. It approves text-books and syllabuses on the recommendations of the various Boards of Studies and advises the Senate and the Syndicate on academic matters.

There are at present 12 Faculties. They are called upon—though rarely—to consider and report on matters referred to them by the Senate, the Academic Council, the Syndicate or the Vice-Chancellor.

The bulk of the work with regard to syllabuses and academic matters is done by the various Boards of Studies. There are 43 Boards of Studies. In certain of the subjects, there are separate Boards of Studies to deal with the post-graduate courses. Appointments to the Boards of Studies are made by the Syndicate and the tenure of office of the Boards is three years. The Boards elect their own Chairmen and ordinarily meet once a year.

The Syndicate is the executive of the University. It is a small body of 19 members. The Vice-Chancellor and the Director of Public Instruction are *ex-officio* members; three are nominated by the Chancellor, eight are elected by the Senate and six by the Academic Council from among their respective members. The Syndicate administers the funds and properties of the University, appoints University teachers and examiners, conducts examinations, awards scholarships and prizes, manages the laboratories and the library of the University, frames the budget estimates and the annual report and presents these to the Senate with the annual audited statement of accounts. The Syndicate meets at least once a month. Much of its work is dealt with in a preliminary stage by one or other of the Syndicate's Committees on Finance, Recognition, and Affiliation, Teachers and Research, Residence, Discipline and Welfare of Students and Library.

EXAMINATIONS AND COURSES

Admission to the University is on the basis of the Secondary School Leaving Certificate or the Matriculation or an equivalent examination. The courses of studies of the University have been recently revised so as to provide for a Pre-University course and three-year Degree courses. Under this scheme, a candidate for the Pre-University is to take two languages of which one will be English and the other an Indian or foreign or Classical or Modern language, two Science subjects out of three, and two subjects under the group of Humanities. After passing this examination, the candidate either proceeds to a Pre-Professional course or to a Degré course in Art or Science or Commerce. The first Degree course as now formulated is of three years' duration. The salient feature of the three-year Degree course is that it provides for a general educational course with some amount of emphasis on special subjects, with a comprehensive study of English under Part I, another language under Part II, a main subject with an ancillary under Part III and a minor subject under Part IV comprising the study of two science subjects for those taking the Humanities as the main and the study of two subjects under the Humanities for those taking the Science subjects as the main. This new scheme of study will come into operation from the commencement of the Centenary Year.

Following the introduction of the three-year Degree course, the Academic Council of the University and the authorities decided to abolish the present Honours course and to replace it with a two-year post-graduate course leading to the Master's Degree after the first degree. This decision is to be implemented from the commencement of the academic year 1957. Corresponding changes are contemplated in the courses leading to the degrees of Ph.D., D.Litt. and D.Sc. Since provision has been made for the intensive study of languages both under Part II and under Part III, the Degree courses in the Faculty of Oriental Learning leading to the B.O.L. Degree and the B.O.L. (Hons.) Degree instituted a few years back will be discontinued.

Conditions of admission to the professional courses vary. In the new set up, there will be an examination after a course of study for one year known as the Pre-Professional course leading to the courses of studies for the Degrees of Medicine, Engineering, Mining Engineering, Veterinary Science, Agriculture and Technology. The Technology course which has been a post-graduate course till now will, in the future set up, be an under-graduate course of four years' duration after the Pre-Professional course. The minimum requirement for admission to the Degree courses in

Law and Teaching will continue to be a Degree in any Faculty.

RESEARCH

Madras University was slow to undertake research. This was due mainly to the lack of finance. Indian History and Economics were the two departments of research first started. Since then the University has opened numerous other departments of study and research and now it has the following departments :—

- Indian History and Archaeology
- Economics
- Politics and Public Administration
- Geography
- Indian Philosophy
- Psychology
- Mathematics
- Statistics
- Physics
- Chemistry (Physical, Organic and Biochemistry)
- Botany
- Zoology
- Geology and Geophysics
- Business Management
- Commerce
- Anthropology
- Technology (Chemical Engineering, Textiles and Leather)
- Tamil
- Telugu
- Kannada
- Malayalam
- Sanskrit
- Hindi
- French
- German
- Arabic, Persian and Urdu
- Indian Music
- Legal Studies—International Law and Constitutional Law

The Departments of the University have recently been re-organized, on a broad basis, so that each department will have not less than two members of the teaching staff, while several will have three such members.

Another recent development in regard to the post-graduate teaching in the University has been the association of the University departments with Honours teaching. Such work has been organized through the post-graduate councils in the Faculties of Arts, Science, Oriental Learning and Medicine. Affiliation in Honours and Post-graduate courses is now granted only on the basis of Inter-collegiate and Inter-University co-operation. This has not only tended to make available the best talents in the University and the colleges for the purpose of teaching, but has also greatly improved the standard of instruction.

With the establishment of the several departments of study and research in the University, the University has also instituted a number of studentships and fellowships. Of these fellowships, four have now been earmarked for the teachers of colleges for the purpose of pursuing higher research. The Government of India and the Government of Madras are also awarding quite a number of research training scholarships and industrial training scholarships. The University is fortunate in getting a quota of such scholarships. There are now about a hundred research students and research fellows working in the various departments of the University.

The University has also taken steps in recent years to enrich the Indian languages. Among these, mention may be made of the prizes that are awarded for the encouragement of publication of modern works in Dravidian Languages and the prizes that are awarded for the adaptation in Indian Languages of modern books. Mention may also be made of the publication of the Tamil Lexicon and the editing of the Catalogus Catalogorum in Sanskrit, which is in progress—two monumental works. Another work of great importance on which the Department of History and the Language Departments have been

working is the editing and publication of the Mackenzie Manuscripts collection. This work is expected to be published shortly.

The University has not been content with teaching and carrying on research. It has also taken steps to disseminate knowledge in other directions. Among the steps that have been taken in this direction, mention may be made of (1) the arrangement of refresher courses for the benefit of teachers and others in the various subjects, (2) the arrangement of vacation lectures for the benefit of teachers particularly in High Schools and (3) Extension lectures arranged through the Extension Boards in the various mofussil centres. Recently the Departments of the University have also proposed to participate in the extension work and arrange for popular lectures on scientific and other subjects at various academic centres.

The Departments of the University, apart from teaching, are also offering instruction upto the Diploma standard in several subjects of which mention may be made of French, German, Politics and Public Administration, Business Management, Music, Anthropology, Statistics and Journalism. The last of these courses is being conducted with the close co-operation of the leading newspaper organisations in the City. There are also various post-graduate diplomas in the Faculty of Medicine, such as D.G.O., D.L.O , D.O., D.V., T.D.D., D.M.R. & D.C H. There is also now available a Diploma in Physical Education, and another in Social Service.

Apart from the research articles published by the teachers in learned journals, and research publications issued by the University, of which there are quite a good number, the University is bringing out five periodicals (1) Journal of the University of Madras—Humanities Section, (2) Journal of the University of Madras—Science Section, (3) Annals of Oriental Research, (4) the Indian Year-Book of International Affairs and (5) the Altech. These journals are coming out at regular intervals and have been the forum for the publication of research work undertaken in the Departments of the University.

UNIVERSITY LIBRARY

Another direction in which the University has expanded yielding great benefit to the institutions, students and the research workers is the establishment of the University Library. With the help of the Government grants and its own resources, the University has been able to spare for its development, the Library has grown in mangnitude and now occupies the foremost place among the libraries in this part of the country, with over one lakh and eighty thousand volumes. The Library has been one of the pioneers in organising a Certificate course and later the Diploma course in Library Science, and the credit for it must go to its first full-time Librarian Dr. S. R. Ranganathan. There are also departmental libraries catering more particularly to the research needs of the departments. Another development which is just taking place is the establishment of an Extension Library at Madurai, which has been rendered possible through the grant made available through the University Grants Commission from the India Wheat Loan Interest Fund.

Another development which is of far-reaching consequence in the future, and which may take shape shortly is the establishment in mofussil centres of post-graduate studies, with a nucleus of University staff. The scheme is now bring worked out and may come to fruition shortly in some of the important mofussil centres where a number of colleges is situated.

THE INFORMATION BUREAU

The establishment of an Information Bureau was rendered possible through a grant of the State Government, with a view to giving advise and information about facilities for higher studies abroad. The Bureau started functioning in 1926 with a part-time Secretary, and has now a full-time Secretary with a separate office. The Bureau now serves as a clearing house of information about opportu-

nities for studies in the country and abroad and also about possible careers. The Bureau has recently published a Handbook, and is issuing bulletins to disseminate information about careers open at various stages of studies.

COLLEGES

The extent of the direct teaching by the University has already been indicated. But the scope of the education and instruction that is imparted by the colleges can be judged only by the number of students and by the number of colleges distributed in the University area. These have been established by Government, Missionary Bodies, or charitable trusts and individual philanthropists. Save to the extent of conforming to the conditions of affiliation laid down by the University, they are autonomous in their internal management and find their own finances with such aid as Government may give.

The number of colleges and the strength of the colleges according to the Faculties are given below :—

Name of Faculty	*Number of Colleges*	*Number of Students*
Faculty of Arts Faculty of Science Faculty of Commerce	73	51,182
Faculty of Oriental Learning	23	1,815
Faculty of Law	1	1,191
Faculty of Medicine including Public Health, Nursing and Dentistry	4	2,366
Faculty of Engineering	5	1,784
Faculty of Technology	1	98
Faculty of Fine Arts	3	142
Faculty of Teaching	17	1,256
Faculty of Veterinary Science	1	364
Faculty of Agriculture	1	359

Since the founding of the University of Madras, there have been established within the original jurisdiction of the University several sister Universities, Mysore University in 1916, Andhra University in 1926, Annamalai University in 1929, Travancore University in 1937 and Sri Venkateswara University in 1954. These have to some extent depleted the number of affiliated colleges, but the loss has been made up by new colleges toat have sprung up in the area.

PRIVATE STUDY

In this University, private study has not been encouraged except by the entrance examination where the candidates will have to conform to certain minimum age requirements, and to arts courses which are open only to *bona fide* teachers. No special privileges are given to the women students. This has led to the development of women's education on a far greater scale than in any other State in India and to the opening of quite a number of Women's Colleges distributed throughout the University area. There are at present as many as 24 Women's Colleges in addition to facilities for women's education available in others colleges.

NATIONAL CADET CORPS

As regards the extra curricular activities, the University Officers' Training Corps which was started in 1922 has recently been re-modelled into the National Cadet Corps. This Corps is now providing facilities for 46 colleges to participate in the scheme. We have just at present 24 battalions and 3,016 contingents. It is the expectation of the

University that in the coming few years, every student in every college who is fit and desirous of joining the Corps under the University will have the opportunity to undergo such training.

The colleges attached to the University have also distinguished themselves in social service work. This has been given a stimulus recently by the assistance rendered by the Government of India in the Ministry of Education. The University provides a Diploma Course in Social Service, which is now available in three colleges.

BUILDINGS

The first building of the University, the Senate House, was completed in the year 1879. The University Library, the offices of the University and the research departments were located for a long time in it. With the expansion of the activities of the University and as additional funds became available, the library and departmental buildings were completed in 1936, three laboratories in Zoology, Botany and Bio-chemistry in 1934–35, the Examination Hall in 1936 and the Alagappa Chettiar College of Technology in 1952. While these departmental and other buildings at the time they were completed, were expected to provide for sufficient expansion for future years, it became apparent that the space provided therein was not adequate to meet the increasing demands of the University. The Senate House which was considered a magnificent and a spacious hall in the City for long, became also likewise inadequate to seat the graduates coming up for taking their degrees. Through the munificent grant of a sum of Rupees one crore promised by the University Grants Commission as a Centenary grant, it is now proposed to construct the Centenary Buildings planned to accommodate the present and proposed departments of the University and a Centenary Auditorium which will accommodate about 4,000 to 5,000 persons, so that the University, on the completion of these schemes, may look forward to sufficiency of accommodation for at least a quarter of a century.

FINANCES

Apart from the block grants received from either the Central or the State Governments and recently from the University Grants Commission for specific purposes, the income of the University is derived mainly from receipts under the head General Administration, fees for certificates, exemption, registration, Diplomas at Convocations etc., and fees for the different University Examinations.

The Government of Madras has since been pleased to sanction the increase of the block grant from Rs. 6·51 lakhs to Rs. 10 lakhs subject to approval by the Legislature with effect from the year 1957–58. The University records its deep sense of gratitude to the Government of Madras for this generous Centenary gesture for its development programme.

The Centenary that has just been completed is a record of sound and steady all-round progress and the University looks forward to the next century with great confidence.

SUCCESSION LIST

CHANCELLORS

1 1857 The Right Hon. Lord Harris
2 1859 Sir Charles F. Trevelyan, K.C.B.
3 1860 W. A. Morehead, Esq.
4 ,, Sir Henry George Ward, G.C.M.G.
5 ,, W. A. Morehead, Esq.
6 1861 Sir William Thomas Denison, K.C.B.
7 1863 E. Maltby, Esq.
8 1864 Sir William Thomas Denison, K.C.B.
9 1866 The Right Hon. Francis Napier, Baron Napier
10 1872 Alexander J. Arbuthnot, Esq., C.S.I.
11 ,, The Right Hon. Vere Henry, Lord Hobart
12 1875 William R. Rabinson, Esq., C.S.I.
13 ,, His Grace The Duke of Buckingham and Chandos
14 1880 The Right Hon. William Patric Adam
15 1881 William Huddleston, Esq.
16 ,, The Right Hon. Mountsturat Elphinstone Grant Duff
17 1886 The Rt. Hon. Robert Bourke, Baron Connemara, G.C.I.E.
18 1890 The Right Hon. Beilby, Baron Wenlock, G.C.I.E.
19 1896 The Hon. Sir Arthur Elibank Havelock, G.C.M.G., G.C.I.E.
20 1900 The Right Hon. Arthur Oliver Villiers, Baron Ampthill, G.C.S.I., G.C.I.E.
21 1904 Sir James Thomson, M.A., K.C.S.I.
22 1905 The Right Hon. Arthur Oliver Villiers, Baron Ampthill, G.C.S.I, G.C.I.E.
23 1906 The Hon. Sir Arthur Lawley, G.C.I.E., K.C.M.G.
24 1911 The Hon. Sir Thomas David Gibson Carmichael, G.C.I.E., K.C.M.G.
25 1912 Sir Murray Hammick, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S.
26 1912 The Right Hon. Baron Pentland of Lyth, P.C., G.C.I.E., G.C.S.I.
27 1919 The Hon. Sir Alexander Cardew, K.C.S.I., C.B.E., M.A., I.C.S.
28 ,, The Right Hon. Baron Willingdon of Ratton, G.C.S.I. G.C.I.E., C.B.E.
29 1924 The Right Hon. Viscount Goschen of Hawkhurst, G.C.I.E., C.B.E., G.C.S.I.
30 1929 (July-Dec.) The Hon'ble Sir Norman Edward Marjoribanks, K.C.I.E., C.S.I., I.C.S.
31 1929 The Right Hon. Sir George Frederick Stanley, P.C., G.C.S.I., G.C.I.E., C.M.G.
32 1934 (May-Aug) The Hon'ble Sir Mahomed Usman, K.C.I.E., B.A.
33 1934 Lord Erskine, G.C.I.E.
34 1936 (June-Oct.) The Hon'ble Rai Bahadur Sir Kurma Venkata Reddi Naidu, B.A., B.L.
35 1940 The Hon'ble Sir Arthur Oswald James Hope, G.C.I.E., M.C.
36 1946 (Feb-May) Sir Foley Knight, K.C.S.I., C.I.E., I.C.S.
37 ,, Lt.-General Sir Archibald Edward Nye, G.C.I.E., G.C.S.I., K.C.B., K.B.E., M.C.
38 1948 His Highness Maharajah Shri Sir Krishna Kumarasinhji Bhavsinhji, Maharajah of Bhavanagar, K.C.I.E.
39 1952 Shri Sri Prakasa, B.A., LL.B. (Cantab), Barrister-at-law
40 1956 Shri A. J. John, B.A., B.L.

VICE-CHANCELLORS

1857 Sir Christopher Rawlinson, M.A.
1859 Sir Walter Elliot, K.C.S.I., L.L.D., F.R.S.
1860 W. A. Morehead, Esq.
1862 Sir Colley Harman Scotland.
1871 Sir Alexander J. Arbuthnot, K.C.S.I., C.I.E.
1872 W. Holloway, Esq., C.S.I.
1874 L. C. Innes, Esq., I.C.S.
1880 Sir C. A. Turner, K.C.I.E., M.A.
1885 J. K. Kernan, Esq., M.A., Q.C.
1889 Sir Arthur Hammond Collins, Q.C.
1899 D. Duncan, Esq., M.A., D.SC., LL.D.
,, Sir H. H. Shephard, M.A., LL.D.
1901 The Rev. William Miller, M.A., LL.D., D.D., C.I.E.
1904 Sir Charles Arnold White
,, Sir S. Subrahmanya Ayyar, B.L., LL.D. K.C.I.E.
1904–1905 Sir Charles Arnold White
1905–1908 Sir R. Sillery Benson, M.A., LL.B.
1908–1916 Sir John Wallis, M.A., Bar-at-Law.
1916–1918 Sir P. S. Sivaswami Ayyar, K.C.S.I., C.I.E., B.A., B.L.
1918–1920 The Hon. Justice Sir F. D. Oldfield I.C.S.
1920–1923 (May) The Hon. Sir K. Srinivasa Ayyangar, B.A., B.L.
1923–1925 The Rev. E. Monteith Macphail, C.I.E., C.B.E., M.A., D.D.
1925–1928 Diwan Bahadur Sir R. Venkataratnam, M.A.
1927 Sri Diwan Bahadur K. Ramunni Mennon, M.A. (officiating).
1928–1931 Sri Diwan Bahadur K. Ramunni Menon, M.A.
1931 The Rev. F. Bertram, S.J., B.A., D.D. (officiating).
1931–1934 Diwan Sir K. Ramunni Menon, M.A.
1934 The Rev. Bertram S.J., B.A., D.D. (officiating).
1934–1937 R. Littlehailes, Esq., C.I.E., M.A.
1936 Sri Rao Bahadur A. Lakshmanaswami Mudaliar, B.A., M.D., F.C.O.G. (officiating).
1937–1940 Sri Diwan Bahadur S. E. Runganadhan, M.A., M.L.C.
1940 Sri Rao Bahadur A. Lakshmanaswami Mudaliar, B.A., M.D., F.R.C.O.G. (officiating).
1940–1942 Sir Mahomed Usman, K.C.I.E., K.C.S.I., B.A., M.L.C.
1942 William McLean, Esq., M.B.E., J.P., M.A., B.L. (Chartered Secretary) (officiating).
From 1942—
Lt.-Col. Diwan Bahadur Sir A. Lakshmanaswami Mudaliar, B.A., M.D., D.SC., LL.D., D.C.L., (Oxon) F.R.C.O.G., F.A.C.S.
Sri S. Govindarajulu Nayudu, M.A., B.L., LL.B, Barrister-at-Law, (officiating for short periods in 1948, 1949, 1950, 1951 and 1952).

REGISTRARS

1857 The Rev. P. Percival
1870 A. A. Gordon, Esq., M.A.
1875 D. Duncan, Esq., M.A.
1881 D. Duncan, Esq., M.A., D.SC.
1886 W. H. Wilson, Esq., Ph.D.
1891 A. G. Bourne, Esq., D.SC.
1892 Geo. Bickle, Esq.
1896 A. J. Cooper-Oakley, Esq., M.A.
1899 A.G.Bourne, Esq., D.SC., F.R.S. (officiating)
1900 A. J. Grieve, Esq., B.A.
1902 C. A. Paterson, Esq., M.A., LL.B.
1906 H. S. Duncan, Esq., M.A. (officiating)
1907 C. A. Paterson, Esq., M.A., LL.B.
1907 Glyn Barlow, Esq., M.A.
1908 Glyn Barlow, Esq., M.A.
1908 J. H. Stone, Esq., M.A., F.R.H.S. (officiating)
1908 Francis Dewsbery, Esq., B.A., LL.B.
1913 Francis Dewsbery, Eqs., B.A., LL.B.
1913 W. H. James, Esq., M.SC. (officiating)
1913 Francis Dewsbery, Esq., B.A., LL.B.
1920 Sri Rao Bahadur K. Ramunni Menon, M.A. (officiating)
1921 Francis Dewsbery, Esq., B.A., LL.B.
1922 Sri Rao Bahadur K. Ramunni Menon, M.A. (officiating).
1923 Francis Dewsbery, Esq., B.A., LL.B.
1924 William McLean, Esq., M.A., B.L. (Chartered Secretary).
1929 Sri D. Chelliah Arumainayagam (officiating)

1929 William McLean, Esq., M.A., B.L. (Chartered Secretary).

1934 Sri D. Chelliah Arumainayagam (officiating)

1935 William McLean, Esq., J.P., M.A., B.L., (Chartered Secretary).

1939 Sri C. R. Ganapathi, B.A., (officiating)

1939 William McLean, Esq., M.B.E., J.P., M.A., B.L. (Chartered Secretary).

1941 Sri C. R. Ganapathi, B.A. (officiating)

1942 William McLean, Esq., M.B.E., J.P., M.A., B.L., (Chartered Secretary).

1943 William McLean. Esq., M.B.E., J.P., M.A., B.L. (Chartered Secretary).

1943 Sri C. R. Ganapathi, B.A., (officiating)

1944 William McLean, Esq., O.B.E., J.P., M.A., B.L. (Chartered Secretary).

1944 Sri C. R. Ganapathi, B.A. (officiating).

1944-1947 William McLean, Esq., O.B.E., J.P., M.A., B.L. (Chartered Secretary).

1947 Sri R. Ravi Varma, M.A., (LOND.).

1953 Capt. D. Sivasubrahmanya Mudaliar, M.R.C.S., L.R.C.P. (officiating)

1953 Sri R. Ravi Varma, M.A. (Lond.)

1954 Capt. D. Sivasubrahmanya Mudaliar, M.R.C.S., L.R.C.P. (officiating)

1954 Sri R. Ravi Varma, M.A. (Lond.)

LIST OF RECIPIENTS OF HONORARY DEGREES

	Degree	*Name of Recipient*	*Year*
1	LL.D.	The Rev. William Miller, M.A., D.D., C.I.E.	1900
2	LL.D.	Diwan Bahadur Sir S. Subrahmanya Ayyar, K.C.I.E. ...	1908
3	LL.D.	Her Highness Sri Padmanabha Sevini Vanchi Dharma Vardhini Raja Rajeswari Sethu Lakshmi Baye, C.I., Senior Maharani of Travancore.	1932
4	D.Litt.	Mahamahopadhyaya V. Swaminatha Ayyar	1932
5	LL.D.	Sir Chettur Sankaran Nair, Kt., C.I.E., B.A., B.L.	1932
6	D.Litt.	Sir Joseph Henry Stone, Kt., C.I.E., M.A.	1932
7	LL.D.	The Rev. Earle Monteith Macphail, C.B.E., C.I.E., M.A., B.D., D.D. ...	1932
8	LL.D.	Diwan Bahadur Sri R. Venkataratnam Nayudu, Kt., M.A., L.T., D.LITT.	1932
9	LL.D.	Sir P. S. Sivaswami Ayyar, K.C.S.I., C.I.E., B.A., B.L. ...	1932
10	LL.D.	The Right Honourable Mr. V. S. Srinivasa Sastri, P.C., C.H., B.A., L.T. ...	1932
11	LL.D.	Sir M. Akbar Hydari, Nawab Hyder Nawaz Jung Bahadur, Kt., B.A. ...	1932
12	D.Litt	The Rev. William Meston, M.A., B.D., D.D.	1932
13	LL.D.	The Honourable Diwan Bahadur Rajah Sir S. Rm. M. Annamalai Chettiyar of Chettinad, Kt.	1932
14	D.Sc.	Sir Chandrasekhara Venkata Raman, Kt., M.A., P.H.D., D.SC., LL.D., F.R.S., N.L.	1932
15	LL.D.	The Right Honourable Sir John Edward Power Wallis, Kt., P.C., M.A., Barrister-at-Law	1935
16	LL.D.	The Honourable Sir Konkoth Ramunni Menon, Kt., M.A. ...	1935
17	LL.D.	Dr. Ramanatha Alagappa Chettiar, M.A., D.LITT., Barrister-at-law ...	1944
18	LL.D.	His Excellency Shri Chakravarthi Rajagopalachari, B.A., B.L. ...	1948
19	LL.D.	The Right Honourable Earl Clement Richard Attlee, K.G., P.C., O.M., C.H.	1956

MEMBERS OF THE UNIVERSITY AUTHORITIES

THE SYNDICATE

1 Lt.-Col. Sir A. Lakshmanaswami Mudaliar, M.D., LL.D., D.SC., D.C.L., D.Litt., F.R.C.O.G., F.A.C.S., M.L.C.

2 Sri N. D. Sundaravadivelu, M.A., L.T.

3 ,, G. R. Damodaran, B.SC. (ENGG.), A.M.I.E.E., M.P.

4 ,, R. Krishnamurthi, M.A.

5 Sri A. Ramanathan, M.A., L.T.

6 Srimathi Mona Hensman, B.A. (HONS.), J.P.

7 Sri S. J. Savarirayan, M.A.

8 ,, K. Balasubramanyan, B.A., B.L., M.L.C.

9 ,, Adbul Hameed Khan

THE SYNDICATE (*contd.*)

10 The Rev. J. R. Macphail, M.A.
11 Sri M. K. Shanmugam, M.A.
12 „ A. Srinivasa Raghavan, M.A.
13 The Rev. S. Arulsami, S.J., M.A.
14 Sri Alexander Gnanamuttu, M.A.
15 The Rev. X. Ehrhart, S.J., M.A.
16 Sri T. Balakrishna Nayar, M.A.
17 „ U. Krishna Rau, M.B.B.S., M.L.A.
18 „ Rm. Alagappa Chettiar, M.A., LL.D., D.Litt., Barrister-at-law.
19 „ P. V. Cherian, M.B.E., M.B.B.S., F.R.F.P.S., (Glas.) F.R.C.S. (EDIN.), D.L.O., R.C.S., (LOND.), M.L.C.

The Senate (250 Members)

The Academic Council (325 Members)

PRESIDENTS OF FACULTIES OF THE UNIVERSITY

Name of the Faculty		*President*
Faculty of Arts	...	Sri R. Krishnamurti, M.A.
Faculty of Science	...	Sri S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D. (Lond.), D.I.C., F.R.M.S., F.R.Sc.
Faculty of Law	...	Sri M. Ananthanarayanan, B.A. (Hons.), I.C.S.
Faculty of Medicine	...	Sri C. K. Prasada Rao, M.D.
Faculty of Engineering	..	Sri G. R. Damodaran, B.Sc., (ENGG.), A.M.I.E.E., M.P.
Faculty of Teaching	...	Sri K. R. Appalachariar, M.A., L.T.
Faculty of Agriculture	...	Sri B. M. Lakshmipathi Mudaliar, B.E., M.E., M.R.A.S.E.
Faculty of Veterinary Science	...	Sri Bertie A. D'souza, B.V.Sc.
Faculty of Technology	...	Sri G. S. Laddha, B.Sc., (Tech.), M.S., Ch.E. Ph.D.
Faculty of Commerce	...	Sri P. D. Swaminadha Mudaliar, B.A.
Faculty of Oriental Learning	...	Sri T. M. Narayanaswami Pillai, M.A., B.L., M.L.C.
Faculty of Fine Arts	...	Sri P. Sambamurti, B.A., B.L.

PRINCIPALS OF COLLEGES

Constituent Colleges

	Name of College		*Name of Principal*
1.	Agurchand Manmull, Jain College, Meenambakkam Madras-27.	...	Sri S. Narasimha Ayyangar, B.A. (Hons.), L.T.
2.	Government Arts College, Mount Road, Madras-2.		Sri Syed Yakub, M.A., L.T.
3.	Loyola College, Cathedral, Madras-6	...	The Rev. S. Arulsami, S.J., M.A.
4.	Pachaiyappa's College, Chetput, Madras-30	...	Sri R. Krishnamurthi, M.A.
5.	Presidency College, Triplicane, Madras-5	...	Sri T. Balakrishnan Nayar, M.A.
6.	Sir Theagaraya College, Washermanpet, Madras-21.		Sri M. K. Shanmugam, M.A., L.T.
7.	Vivekananda College, Mylapore, Madras-4	...	Sri N. Sundaram Iyer, M.A.
8.	Ethiraj College for Women, Egmore, Madras-8	...	Mrs. Mona Hensman, B.A. (Hons.) (LOND.), J.P.
9.	Queen Mary's College, Mylapore, Madras-4	...	Miss A. R. Iravathi, B.A. (Hons.), Ph.D , B.Ed.
10.	Stella Maris College, Mylapore, Madras-4	...	Mother M. Proinsias, F.M.M., B.A.
11.	Women's Christian College, Nungambakkam, Madras-6.		Miss R. Mukerji, M.A.
12.	The New College, Royapettah, Madras-14	...	Sri V. R. Tiruvenkatachariar, M.A., L.T.
13.	South Indian Educational Trust Women's College, Mount Road, Madras-6.		Miss Vijaya Koman, M.A., L.T.

Principal Sri M. K. Shanmugam-An Appreciation

by

T. S. R.

Wednesday, the 14th June 1950, will always be a memorable day in my life ; for it was on that day I had the good fortune to meet Principal Sri M. K. Shanmugam, for the first time. Before that day, I had neither seen him nor heard of him. My esteemed friend, the late lamented Sri P. Ramaswamy Chetty who introduced the Principal to me spoke of him as a gentleman of versatile talents. But I thought that, with all his merits, Sir Shanmugam was too young to be safely entrusted with the moulding of an infant college, that had just come into being. Personally, I would have favoured the appointment of an older and more experienced Principal.

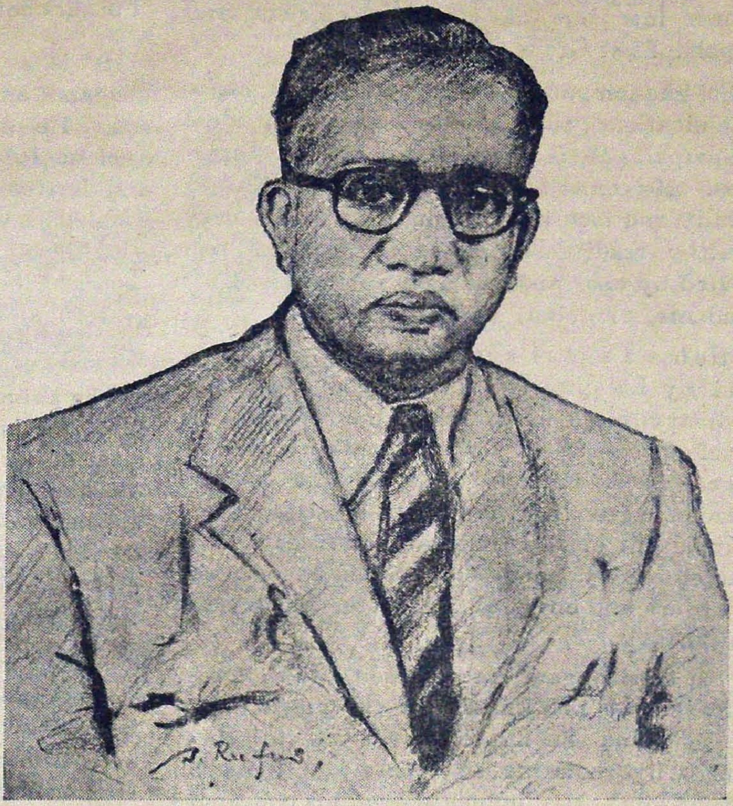

—Sketch by Paul Rufus, III B.A. (1956–'57)

As I sat in the Principal's room doubting the wisdom of the College Managing Committee in choosing Sri Shamugam as the head of the institution, a youth entered and handed a note to Sri P. Ramaswamy Chetty.

"I am interested in this young man. He is the son of an intimate friend of mine. He seeks admission into the First Group of the Intermediate Class. Please admit him," said Sri Ramaswamy Chetty handing, in his turn, the note to the Principal.

The Principal read the note and examined the S.S.L.C. Register of the applicant. He then observed in respectful but firm terms "I am sorry, I cannot admit this student into the First Group. His optional subject is not Mathematics. I fear we have already admitted too many Non-Mathematics students into the Mathematics Group."

Sri Rsmaswamy Chetty's request was not after all an impossible one and in complying with it the Principal would not be guilty of any serious violation of the College Rules. But by his refusal, he ran the risk of incurring the displeasure of the most influential committee member who was mainly responsible for getting him the Principalship.

To me who had expected only a meek compliance, the Principal's refusal was quite surprising. His independent attitude, gave

me an insight into the strength of his character. I said to myself, "This man is no fawning sycophant. The future of the institution is therefore, quite safe in his hands." Now time has proved that my surmise was not incorrect; for, the Second-Grade College that made a shaky start six years ago, has now grown into one of the most efficient and popular First Grade City Colleges.

Sri Shanmugam possesses all the requisite qualifications that go to make an ideal Principal. He is a gentleman to the finger-tips. He comes of a highly respected Vaisya family and has been brought up under very healthy traditions. He is admired and respected by one and all and is the idol of his students, who adore and venerate him.

He has a sort of sweet sublimity about him and by his powerful personality and extraordinary force of character he has, in the brief space of six years, revolutionized Sir Theagaraya College. Side by side with its academic growth, the College bustles with a number of extra-curricular activities. It is therefore no wonder that she is at once the cynosure and envy of her sister institutions in the city.

Sri Shanmugam has chosen the words, "Sweetness and light" for the motto of his college and he himself lives up to these ideals by rediating sweetness and light all about him. His influence over his colleagues and his students is not only wholesome but quite chastening.

Sri Shanmugam is absolutely single-minded and sincere. His piety is deep and genuine. As a true Vaisya he offers his daily Gayatri Prayers quite regularly. Though a rationalist, he is not an atheist. He believes in the existence of a Supreme Force that transcends all human comprehension.

As a teacher Sri Shanmugam stands very high, as an administrator still higher. His classical scholarship is not only sound and thorough, but broad, robust and philosophical. He is a finished orator and a gifted penman.

Sri Shanmugam is the embodiment of all that is good and noble in Hindu Culture—ancient as well as modern. He is kind and courteous to one and all. He believes in doing good to others, friend, or foe and very often goes out of the way to help them. He is so selfless that he always places the needs of others before his own personal needs.

He is a fond father, a loving and loyal husband, an affectionate brother and a dutiful son. He believes in the soundness of the ancient Joint Family System of the Hindus and derives great happiness in living together with all his brothers. He shares, ungrudgingly with them, all the good things of life. His 'sonnet' on his deceased father reveals the grateful and loving sentiments with which he treasures the memory of his beloved parent.

The Principal lives a strenuous intellectual life. He is a voracious reader and spends most of his time in the company of the great literary luminaries of all ages. He is an authority on Shakespeare and his critical notes on 'Julius Ceaser', 'The Merchant of Venice' and 'Richard the Second' are noted for their lucidity and originality.

Among modern writers Somerset Maugham is perhaps Sri Shanmugam's greatest favourite. His paper 'Somerset Maugham and Women' read on 28—1—1953 before the Madras Branch of the 'English Association' exhibits a rare gift of literary style and expression.

His paper on "Indiscipline in Schools and Colleges" contributed at a symposium recently held at Hyderabad won for him encomiums from all quarters. His periodical radio talks on Tamil and English literature have proved to be rare and rich treats to the literarily-minded listeners.

The Principal is a strict disciplinarian but his 'justice is always tempered with mercy'. He is punctual in his attendance and thorough in his work. His sense of duty is very high. He is very simple and soft-hearted, but extremely sensitive. He hates insincerity and

indolence and always speaks out his mind without fear or favour.

Believing as he does, that a sound mind needs a sound body, Sri Shanmugam rarely misses his Indian Gymnastics in the mornings and his Tennis in the evenings.

Sri Shanmugam takes a pride in calling himself a 'dreamer'. But he is no empty dreamer. His latest dream is to make his college a 'Community Centre' radiating wisdom and love in all directions. This dream is already an almost achieved reality as most of his previous 'dreams' have been.

As a distinguished member of the Syndicate of the Madras University, the Principal has been playing a prominent role in the re-organization of University Education. He is actively connected with a number of City High Schools, in some capacity or other and is thus rendering valuable service to the cause of Secondary Education also.

Sri Shanmugam's fame as an eminent educationist and selfless social worker has already travelled beyond the seas. He recently visited Malaya at the invitation of the Malayan Tamil Association and did very good work in strengthening our cultural contact with our brethren in that Country.

India owes much to the Hon'ble G.K.Gokhale, the Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastry and Dr. Radhakrishnan, her great educationists, for the prominent part played by them in the struggle for her freedom. We may safely predict in Sri Shanmugam's case also that he is sure to play an equally worthy role in raising the prestige of our country in the eyes of the world.

COLLEGE LIFE IN OXFORD

by

DR. A. CHIDAMBARANATHA CHETTIAR,
Professor of Tamil, Annamalai University.

A college in Oxford according to the Charter or Statutes, is a place of religion and sound learning. A college in Oxford corresponds to a Hostel with efficient tutorial supervision in India. Each college provides board and lodge and private tuition to the inmates, whilst the university provides instruction in the shape of public lectures and facilities of laboratory. Each college has its chapel and its chaplain. In certain colleges, a certain percentage of attendance at chapel is compulsory. But in most colleges, this attendance is only voluntary even for the members of the Church of England. Most of the chapels are places of striking architectural grandeur. All colleges maintain choirs of a high order which afford ample opportunities for hearing the best ecclesiastical music.

Any one joining an Oxford college sometime early in October will find that his or her name is already familiar to the porter of the college lodge and that the name had been already inscribed near the stair-case leading to the room. The senior inmates of the college will invite the freshers to prove themselves on river or playing fields. Uusually, every one in the college is expected to take some part or other in the college life. Mere intellectual earnestness is not what is expected of Oxford under-graduates. To say this is not to say that hard work is not necessary. Only several students refrain from admitting that they have done half as much as they do. The students are expected not to intrude so as to disturb another student's retirement. Usually, if the outer of an under-graduate's two doors is kept closed, it means that the concerned person is not prepared to admit others into the room at that time.

The college servants are called Scouts. Their duties are of a general domestic kind; they serve at dinner. They appear to possess tact, tolerance and shrewdness of judgment in an ample measure. Their relationship with the under-graduates is usually cordial and sympathetic.

Dinner is a very important thing in the life of the undergraduates of Oxford colleges, for then they sit with teachers or Fellows and the attendance at dinners counts also for attendance in college. They are expected to know the manners and customs pertaining to the table. If any one of the undergraduates commits breach of manners, he has to drink with one breath three to four pints of liquid as a punishment or he should supply beverages for the whole table.

The social life of Oxford consists in coming into contact with persons of almost equal age rather spontaneously and intimately. These persons usually have some common interest, idea or taste in common. Life in Oxford Colleges affords opportunities for the under. graduates to come into contact with persons of different types and consequently a stimulus to the interplay of subtle influence is provided. Every College has its own societies organised for various purposes. There are, for instance, debating societies, dramatic or musical societies, moot clubs etc. Each society has its own special ties for its members. Distinguished public persons are very often invited to these societies. The most important of these societies is the Union, which serves the purpose of a club and of a debating society. Its building is constructed on the Parliamentary model and the debates are also Parliamentary in plan and practice. The Union has served as training ground of many eminent British Politicians and it affords excellent opportunities for preparing public speakers and statesmen. In fact, it has been

remarked that among the graduates of an Oxford University College about nine can be counted as British Prime Ministers and nearly ten have occupied the office of the Governor-General of India. Mr. S.C.G. Bach of the British Council and Mr. Keith Thompson of New College, Oxford helped me to witness a Presidential debate in the Oxford Union, when the Rev. Dr. Donald Soper also took part. The debate began precisely at 8 p.m. as scheduled on 24th February 1955 and the question was "This House refuses to be frightened by the Communist Bogy". Mr. Anthony Howard of Christ Church and Mr. Cornelius O'Leary of Nuffield College, the contestants for the office of the President of the Union for the next term were crossing swords with each other. They displayed a thorough grasp of the subject, a high sense of humour and an anxiety to convince their hearers. Their speeches were punctuated with loud applause from each one's adherents and supporters. Mr. Jeremy Isaacs of Merton College who presided conducted the proceedings with decency and decorum. The President of the Union has an entertainment allowance and invites to the dinners which precede the debate such important persons as he likes as the President's guests.

My visits to several of the colleges revealed that there is lavish provision for indoor games in each of the colleges. The students' common rooms, usually called the Junior common rooms have a fine supply of the latest periodicals and copies of parliamentary proceedings pertaining to debtes within a fortnight of their occurrence. Each college and each Union have their library for the use of the members. There are snack-bars, coffee rooms, dancing and music halls attached to the Unions.

A very important thing insisted upon in all colleges is that the inmates must be in their respective colleges by midnight. If there is a breach of this rule, it is regarded as a serious offence. If any one commits this offence, he is in the first instance prohibited from leaving the college at 9 p.m. for several days or weeks or is fined. Sometimes, the extreme penalty of expulsion or "being sent down" for a specific period is imposed. Mr. Basil Lord of University college, and Mr. Sathasivam of Balliol college informed me that the rules were rigidly enforced.

In Oxford college life, the Proctors play a note-worthy part. They serve primarily as a co-ordinating link in university administration. The chief purpose is to serve as co-adjutators of the Vice-Chancellor on several of the administrative boards and committees. They regularly patrol the streets at night accompanied by "bulldogs" or "bullers". They have a distinctive robe and their presence in public places serves as a warning to the inmates of any college, who might be tempted to commit a breach of academic rules in public. It is not at the scene of the offence that any enquiry is conducted. The Proctor summons the delinquent at a stated time later, hears his defence and delivers his judgment. The student has to pay the penalty which may be fine, "gating" or expulsion.

The freshman at Oxford college on his arrival at the beginning of the first term is introduced to the Tutor in charge of the subject, which he intends to study. The Tutor discovers the attainments of the pupil, his requirements and aptitudes. He suggests to him a course of reading to be begun at once and recommends the lectures which he should attend during the terms. Each student is expected to attend what is called "tutorial" at least once a week. The tutorial varies from subject to subject. If the subject is Chemistry or Physics, the supervision of the practical experiments and hearing of essays are the tutorials. If the subject is a language like Greek or Latin, the tutorial consists of a set of exercises which the tutor scrutinises and criticises. In subjects like History, Economics or Philosophy usually a group of students or pairs of students go to the Tutor with an essay which is read aloud. The other students take part in the criticism. The Tutor generally makes his own observations, sums up and suggests the best method of dealing

with the subject. In regard to the tutorials for advanced students, for instance research workers, the Tutor's advice is confined to the suggestion of books and suggestion of method and criticism of the thesis that is being written. In such higher stages of university work the intimacy the student forms with the mind of the tutor and the companionship he cultivates are of great value.

In regard to the undergraduates, at the beginning or at the end of each term, the progress is tested by examinations conducted in the colleges or Halls of Residence which are usually callled "Collections". The undergraduates write this examination under "Examination conditions" and the question papers are set on the model of those in the "Schools" (corresponding to our university examinations) of their study. The Tutor values and corrects them and goes through each student's work with him by his side and points out the merits and demerits of the answers. At the end of each term every Tutor is expected to present his wards to the Head of the College. He gives a verbal report on the work done for the term. Sometimes, this is called the handshaking ceremony and if the Head of the College does not shake hands with the student concerned he is supposed to have incurred the displeasure of the Head. At other times, the Head gives also words of encouragement to those whose progress has been good.

Tutors' meetings take place quite often. At these meetings several Tutors meet and discuss about the students' work, while the Head of the College is present at such meetings. The knowledge that there is such a meeting serves as a great stimulant and deterrent to the undergraduates.

In certain colleges, an undergraduate is assigned to a "Moral Tutor" who keeps in touch with him during the career and serves as a guide, philosopher and friend to his ward. This overall Tutor is sometimes different from the academic or "Educational Tutor". But in most colleges the two functions are combined. In the majority of cases the relationship between the Tutor and the student develops into one of real friendship, which is cemented by parties of reading or parties of travel. It is said of Oxford Tutors that whenever a young man becomes the pupil of a Tutor, he becomes his son. The Tutors of Oxford colleges receive an annual allowance of £. 25/- for 'books' and an allowance for entertaining their wards. I am thankful to Mr. Prest (Lecturer in Anthropology) and Tutor in Balliol College, Oxford for answering without reserve several of my queries when I was there.

The discipline that prevails in Oxford colleges is rather voluntary. There is no tyranny over opinion. Oxford avoids sucessfully mass interference. A man is at liberty to think as he pleases and to act according to his convictions provided he does not compel others to act up to his own convictions and provided he does not go out of his way to outrage the convictions of others. It might be said that tolerance is practised to a fault.

Exercise is necessary in the role of college life in Oxford. Between two and five p.m. all intellectual pursuits are generally suspended and every college appears like a deserted place. Streams of students in different varieties of athletic robes pour out from different lodges and they go out to take part in rugby, foot-ball, cricket or lawn tennis, boxing or swimming or golf. Rowing is the premier university sport in Oxford. There is scarcely any one who does not at least go into the country for long walks daily.

The Oxford undergraduates are expected to study during their vacations also and they do not rely solely on their work done during the term time. In order to avoid any disaster in examinations, the Oxford undergraduates refrain from taking up any job during vacations. Though there is no organised college or university lecture during vacations, the Tutors of each college often arrange "reading parties" of small groups of combined study and relaxation either in England or abroad.

MY STUDENT DAYS (1899-1903)

by

I. D. THANGASWAMY.

[Sri I. D. Thangaswamy was a distinguished alumnus of the Madras University. He had taken his B.A. Degree from the Madras Christian College. By his own industry and merit he rose to be Superintendent in the Accountant General Office, Madras. He was not, merely an administrative plodder but had tastes in other directions as well. He was a versatile scholar. He was equally at home in Tamil and English literatures. His scholarship in both the languages evoked the envy of Professors. He lived to a ripe old age. His studentship ended only with his life.

—*Editor.*]

I was a student of the Madras Christian College from 1899 to 1903. On account of painful ailments in succession during this period, I could not pass the B.A. degree examination in all the three subjects at the same time. During this time, I had the fortune to be taught Shakespeare's 'Macbeth' and 'Othello' by the Reverend Doctor William Miller, M.A., L.L.B., C.I.B. When teaching Othello, he told the class in unmistakable words that it was not his intention to make his pupils pass, but to create such interest in the play as will persuade them to read the other plays of Shakespeare when they have gone out of College. I do not know how many of those who heard him then, have fulfilled his desire. For my part, I may say without brag that I have read nearly all other plays.

By this time, Dr. Miller had published a brochure entitled 'Lear and Indian Politics'. He announced in the class that the booklet had earned the appreciation of Dr. Dowden, the greatest of the then living Shakesperian scholars. Later, sometime in 1904, Dr. Miller published a book of four chapters criticizing 'Lear' 'Macbeth', 'Othello' and 'Hamlet' and significantly entitled each play as 'Lear and Indian Politics', 'Macbeth and the Ruin of Soul', 'Othello and the Crash of Character' and 'Hamlet and the Waste of Life'.

It is not my intention to advertize the book but to commend it to the careful reading of every student of Shakespeare, old and young. When teaching 'Macbeth', a very brilliant classmate of mine who is now dead, drew Dr. Miller's attention to the end assigned by Shakespeare to King Duncan and asked him if the master hand of Shakespeare had not erred therein. 'No' replied Dr. Miller with some vehemence 'the master hand has not-erred and has not ever erred'. Duncan was not a competent king and he could not fathom the ambitious mind of Macbeth to make himself the King of Scotland doing away with the lives of the two sons of Duncan, Malcolm and Donalbain. In Shakespeare's own words, put into the mouth of Duncan. 'There was no art in him to find the mind's construction in the face'. Consequently, below the horrid deed committed by Macbeth in murdering Duncan, in every eyes till tears drowned the wind' Dr. Miller followed this remark, saying "My boys, how many of you wish to become judges. But how many of you pause to think if you will make good judges? It is much better for you to be a competent scavenger than to be an incompetent judge". One of my other professors deserving of special mention was the late V. G. Suryanarayana Sastriar, B.A., the head Tamil Pandit of the College. He kept the class spell-bound when he taught 'Jeevaka Chintamani' 'Purananooru' and 'Kamba Ramayanam'. I am now 76 years of age and practically bed-ridden. While not dozing in bed, I recall such incidents as these to mind with sadness and their recall makes me sadder still. [Unto no man is granted the privilege of recalling his past with unalloyed pleasure.]

It would be prosy to lengthen the account of my experiences during the five years of my stay in the College. It is with great satisfaction that I record herein that the stay has had a great influence in shaping my conduct and character in the formative years of my life and yet when I was admitted into the degree of 'Bachelor of Arts', I forgot my humiliation in obtaining the degree two years later than expected.

The Case for Conservatism

by

R. BHASKARAN,
Professor of Politics, University of Madras.

The aim of government in our country as it can be read in our constitution and as we understand it from the acts and statements of our social and political leaders is the establishment and maintenance of a secular welfare state by the democratic operation of representative institutions in village, city, state and the Union. This aim can hardly be described as 'revolutionary' for any one can see its meaning plainly as the conservation of the benefits of the political freedom which came to us in 1947 when the former foreign rulers of the land transfered their responsibility to the people of the country. While the outlook and behaviour of our society before 1947 had to be, and was in large measure, 'revolutionary' because of the need to secure the right to determine our destinies for ourselves, the further process of using this right, once it has been secured, for our welfare cannot become a revolutionary process unless indeed we imagine that our society is so deeply divided in its ideals that one or other of the protagonists must triumph in yet another struggle before we can settle our goals and organize their achievement. Even political parties of the extreme left do not hold that this is the position in India. It is therefore reasonable to conclude that there is currently no case for revolution or for a revolutionary outlook. On the contrary the case for conservation is manifestly sound. The well-known Hindu phrase *Yogakshema* as interpreted by Yagnyavalka and in the Mitakshara should remined us of the twin aspect of social existence, seeking the unrealised which is *yoga* and preserving the realised which is *kshema*: the former is pointless if it does not involve the latter.

It may be asked why, if the case for conservatism is so sound and so clear, there is so little conservative Yeal to be found in our country and so much revolutionary fervour and such universal clamour for progress in all directions. The answer may lie in the speech fashions of a democratic world. Universal franchise is a very recent political contrivance and its concomitant, universal education is to be realised; even universal literacy has not yet been achieved. In this context it is not easy to describe any thing or idea in its true proportion; we must exaggerate in order to secure attention and so run the risk of distortion and misunderstanding. Since the competition for public attention is constant and keen, ways of obtaining this attention tend to become uniform in the sense that ideas have to be formulated in the current idiom and in terms of the prevailing fashion. This is a handicap to ideas which are neither transient nor trivial, and do not promise immediate personal pleasure or profit. It is the business of formal education at all levels, especially in its concluding stage to help one to overcome this handicap. This is not a task of counter-indoctrination but of general illumination. It is what we mean by "disinterested pursuit of truth", a process of becoming aware and conscious of events and their cause and their effects on ourselves and others. If a measure of success can attend this endeavour, the value of what may be broadly called the conservative view point will be better realised.

Conservatism is popularly understood as an unreasonable preference for ancient ways and an irrational objection to innovation. Radicalism, or Progressivism, on the other land is conceived of as an alert and anticipatory philosophy anxious to purge society of its inherited evils and obtain for it the benefits of an expanding future. Western

political society in modern times is accustomed to this notion of cleavage and the further refinement of a conflict perpetuated in a dialectical way. It is difficult to establish or refuse this social law by reference to the facts of western social history, but in the context of the history of the eastern world or India it is impossible to maintain this dichotomy. Our social experience is too unified and integrated to admit this hypothesis which first served to explain the distruption of mediaeval European society by new processes of industry and trade and has survited to justify competitive capitalist industry with its vested interest in fast obsolescence. Socialism with its emphasis on *use* rather than *profit* can thus be seen, as it truly is, not as a philosophy of further progress but as a conservative protest against the exploitation of all resources for the stupid and anti-social purpose of providing the ever new thrills and excitements of a gambling den. Looked at this way our adoption of a socialist political philosophy so early in our career as a free nation is proof of our conservative instinct for we have merely restated our traditional faith in a social and political order designed to secure for every one the situation in which he may realise himself, not one when he is in every conscious moment obliged to excel or outwit his neighbour.

That Socialism, because it came after competitive capitalism, is a further stage in an endless belt of progress is an erroneous view unfortunately held by many and it accounts for the argument often heard in our country that we should make a success of industrial capitalism before we can really achieve a welfare state. The issue of socialism really is not how much we produce nor how much more we can produce, for we may assume that under socialism no one will get much more than another, but how much and what a man does really require. This has to be faced sooner or later and when that point is reached we are beyond the region of the arithmetic of goods and services with price tags and obliged to evolve standard of intangible values. There is no relativity here of time or space. The only guide must be the experience of our forbears of which we can have knowledge, not the feelings of a posterity which too when it occupies our places must look back to us. We have no choice in the matter and must let our past determine our value system. The conservative is one who is constantly aware of this natural principle and occasionally draws attention to it. He is concerned with the primary and the permanent elements of our personal, social, economic and political behaviour and this preoccupation is neither useless nor mischievous. It sounds paradoxical but it is true that a people undergoing rapid social change are probably the people who require conservation and conservatives most. Universities and Colleges can strive to produce some of these.

நாம் பெற்ற உயர்தரக் கல்வி

by

மு. ஆரோக்கியசாமி, M.A., Ph.D. (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்)

பாக்கியம் பெற்றது 1957-ஆம் ஆண்டு. இந்த ஆண்டு நம் நாட்டின் மூன்று பல்கலைக்கழகங்களின் நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடும் பாக்கியம் பெற்றது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ஜனவரித் திங்கள் 28ஆம் நாள் தனது நூற்றாண்டு வைபவத்தைத் தொடங்கி 31ஆம் நாளோடு வெகு சிறப்போடு அதை முடித்து வைத்தது. இதைக் கண்குளிரக்காணும் வாய்ப்புப் பெற்ற நாம் சிறிது வரலாற்று உள்ளத்தோடு இதை நோக்க வேண்டுமல்லவா?

நூற்றாண்டு முடிவடைந்ததென்றால் நாம் பெற்ற உயர்தரக் கல்வியின் நூற்றாண்டு முடிவடைந்தது என்பது அர்த்தமல்ல. நாம் பெற்ற உயர்தரக்கல்வியைக் கட்டுப்பாட்டோடு நடத்திவந்த நம்பல்கலைக் கழகம் நூற்றாண்டை முடித்துக்கொண்டது என்பதுதான் பொருள். நம் நாட்டின் வரலாறே பல நூற்றாண்டு காலத்தைத் தாண்டி வந்துவிட்டது. இந்த ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளில் நம் உயர்தரக் கல்வி எப்படி நடந்து வந்தது என்பதைப் பற்றிய யோசனை நம் உள்ளத்தில் இப்பொழுது எழ வேண்டும்.

நாம் பெற்ற உயர்தரக் கல்வியின் வரலாறு என்ன? நமது பல்கலைக் கழகங்களின் வரலாற்றை நாம் ஒருவாறு கணித்து எழுதலாம். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் பெரியதொரு வரலாற்று நூலையும் வெளியிட்டிருக்கின்றது. ஆனால் நமது பல்கலைக் கழகங்கள் தோன்றிய 1857 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் நம் உயர்தரக் கல்வி எந்நிலையில் இருந்து வந்திருக்கின்றது என்பதைப் பற்றிக் கூறுவது சற்றுப் பிர்மப்பிரயத்தனமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

நாலந்தா சர்வகலாசாலை போன்ற பல்கலைக்கழகங்கள் கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பாகத்தில், குப்தர்களின் ஆட்சியின் காலத்தில், வடஇந்தியாவில் இருந்துவந்த விவரம் இட்சிங்; ஹியூன் சுவாங் போன்ற சீன யாத்திரீகர்கள் மூலம் நமக்குத் தெரிகிறது. இத்தகைய பல்கலைக்கழகம் ஒன்று காஞ்சிபுரத்திலும் அதே சமயத்தில் இருந்து வந்தது. இங்கிருந்து பெரும் புலவர்கள் நாலந்தாவிற்குத் தலைமைப் புலவர்களாகச் சென்றிருக்கிறார்கள். தேவாரம் பாடிய திருநாவுக்கரசரும் 'கல்வியிற் கரையில்லாக்காஞ்சி' என்று கூறுவதும் இங்கு நமது நினைவிற்கு வருகிறது. காஞ்சியில் பல்கலைக் கழகம் அக்காலத்தில் கட்டிகா (Ghatika) என்ற பெயருடன்விளங்கியது. மயூரசர்மன் போன்ற கடம்பவம்ச ஸ்தாபகனும் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றது இந்தக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த பல்கலைக் கழகத்தில்தான். அவன் கடம்ப வம்சத்தை அரசாளும் குடும்பமாகச்செய்வதற்கும் காஞ்சிக் கட்டிகத்தில் எற்பட்ட பூசலே காரணம் என்பது வரலாறு கூறுவதாகும். பல்லவர்கள் பாகூரிலும் இத்தகைய கட்டிகம் ஒன்றை நிறுவியிருந்தார்க்ள். அதே காலத்தில் பெல்காம் பட்டணத்தில் சாளுக்கியர் பிரமபுரி என்ற இடத்தில் ஒரு கல்லூரியை நிறுவினர். அக்காலத்து இராஷ்டிரகூடர் சலட்கி என்ற இடத்தில் மற்றொரு கல்லூரியை அரசாங்கப் பொறுப்பிலேயே நடத்தி வந்தார்கள்.

இவையெல்லாம் கி. பி. 1000 வரை நடந்தது. அப்பொழுதுதான் சோழர்கள் தென்னாட்டில் பெயர் பெற்று வழங்கினார்கள். முதலாம் இராஜேந்திரன் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம் எண்ணாயிரம் என்னும் இடத்தில் பெரியதொரு கல்லூரியை நிறுவினான். இதில் 340 மாணவர்களுக்கு இடம் இருந்தது. இவர்களுக்கு போதகாசிரியர்கள் 14 என்பவை 'சாசன வாயிலாக வெளியாகும் செய்திகள். புதுவைக்கு அண்மையில் திரிபுவனி என்னுமிடத்தில் மற்றொரு கல்லூரியும் இருந்தது. இங்கு மாணவர்கள் 250; ஆசிரியர் 12. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் திருமுக்கூடல் என்ற ஊரில் வீரராஜேந்திரன் என்ற சோழமன்னன் இவை இரண்டிலும் பெரியதோர் கல்வி நிலையத்தை நிறுவின வரலாற்றை அவ்வூரில் உள்ள மிகப் பெரிய கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது. உலகிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் எல்லாம் மிகப் பெரிது என்று போற்றப்படும் இந்தச் சாசனத்தில் மாணவர் வசதிக்காக எற்படுத்தப்பட்ட மாணவர் இல்லம் (Hostel)

வைத்தியநிலையம் (Hospital) ஆகியவை குறிக்கப் படுகின்றன. இதன் காலம் கி. பி. 1067. தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருவாவடுதுறையில் இதே சமயத்தில் வைத்தியம் போதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதும் சோழர் கல்வெட்டுகள் மூலம் நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆனால் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற் பட்டது நாம் இப்பொழுது உயர்தரக் கல்வி என்று கூறுவது. ஏறக்குறைய கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நம் நாட்டில் போதிக்கப்பட்டு வந்த கல்வி மதச் சார்பு உடையதாகவே இருந்து வந்தது. வேதம்‘ வியாகரணம் என்ற மத சம்பந்தமுடைய பாடங்களே நம் நாட்டுப் பாடசாலைகளிலும், மடங்களிலும், கோயில்களிலும் போதிக்கப்பட்டுவந்தன. இதற்கு அரசரும் உயர்தர வணிகரும் மானியங்கள் மூலம் உதவி வந்தனர். தற்போதைய நிலைமை ஒரு விதத்தில் இதற்கு மாறாக இருக்கின்றது. மதச்சார்பற்ற கல்வி என்பதே இப்போதைய குறிக்கோள். இப்பொழுது உயர்தரக் கலவி உலகியல் பொருளியல், அரசியல்இன்னும்கணிதம், வரலாறு பூகோளம், பொறியியல் என்ற இவற்றினூடே பரவி இருக்கிறது.

பண்டைய போதனை முறைகளுக்கும், இன்றைய போதனை முறைகளுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! இத்தகைய வேற்றுமை நமது முன்னாள் உயர்தரக் கல்விக்கும் இந்நாள் உயர்தரக் கல்விக்கும் உண்டு. அஃதேபோல் நமது முற்காலப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் இன்றைய பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் உண்டு.

இவ்விதமாய் 18 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் உலகியல் அறிவு பரப்பும் கல்வி நமது பல்கலைக் கழகங்களின் உயிர்நாடியாய் அமைந்தது. இங்ஙனம் நலம் பெற்ற உயர்தரக் கல்வி வரலாற்றிலே மிக முக்கிய கட்டத்தைக் குறிக்கின்றது. பழங்காலக் கல்வி வேறு இக்காலக் கல்வி வேறு என்று தங்கு தடை இல்லாமல் பிரிக்கக் கூடிய விதத்தில் கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் நமது கல்வி பிரச்சினைகள் ஒருபெரிய மாற்றத்தை அடைந்தன. இம்மாற்றத்தில் மலர்ந்ததே நமது பல்கலைக்கழகம்,

இத்தகைய மாற்றத்தை நம் நாட்டில் பரப்பினவர்கள் ஐரோப்பியரே. கி. பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பாகத்தில் மெகாலே என்ற ஆங்கிலேய நிபுணர் இதற்குப் பெரும் உதவி செய்தார் என்பதை நாம் அறிவோம், உலகமும் அறியும். ஆனால் இதற்கும் ஏறக்குறைய ஒரு நூறு வருஷமாகவே இப்புது மாற்றம் நமது கல்விக் கடலிலே ஓயாமல் அலை அடித்துக்கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறது. இந்த அலைக்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் பொதுவாக வரலாற்றிற்குத் தெரியாத பெரியார்கள். இவர்களைப்பற்றி நான் ஒரு சிறிது இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்:

18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் புதுவையிலிருந்து பிரான்ஸ்தேசத்திலிருந்த சேய்ஸ் (Chaise) என்ற பெரியார் ஒருவருக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம் ஒன்றில் ‘இங்கே உள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தல், எழுதல், கணிதம் என்பவற்றோடு இயந்திர அறிவு முதலியவும் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றன’’ என்ற குறிப்பு வருகின்றது. ஆனால் இதற்கும் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே யேசுசபைப் பாதிரிமார்கள் கோவா, அங்கமாலி கொச்சி’ வைப்பின்; கிராங்கனூர் முதலிய இடங்களில உலகியல் கல்வி போதிக்கும் பெரிய கல்லூரிகளையே நிறுவியிருந்தார்கள். இந்தக் கல்லூரிகளில் எல்லாம் முதல் தரமான புத்தகசாலைகளை நிறுவியிருந்தார்கள். 17ஆம் நூற்றாண்டில் நமது நாட்டில் யாத்திரிகராக வந்த பால்டேயூஸ் (Baldeus) என்ற டச்சுக்காரர் வைப்பின் கல்லூரியின் கட்டடங்கள் ஐரோப்பியக்கட்டடங்களுக்குகுறைந்ததல்லஎன்று குறிக்கின்றார். 18ஆம் நூற்றாண்டில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்த பெர்னியர் (Bernier) என்ற பிரஞ்சுக்காரரும் கொச்சிக் கல்லூரியின் புத்தகசாலையைப்பற்றி வெகு பெருமையாக எழுதிப்போந்தார்.

ஆயினும் ஆங்கிலேயர் தந்த உயர்தரக் கல்வியின் வரலாறு கி. பி. 1854-ல் தான் தொடங்குகிறது. உயர்தரக் கல்வியைப் பற்றிய மகாலேயின் அறிக்கை (Minutes of Macaulay) கி. பி. 1835–ல் வெளி வந்தது. ஆனால் நம்மை வெறும் கம்பனிக் குமாஸ்தாக்களாகச் செய்யவேண்டு மென்பதே இதன் முதல் நோக்கமாகும். இந்த அறிக்கை பிறகுமாறுபாடடைந்து1854 ல்வேறொரு அறிக்கையாக வெளிப்பட்டது. (Woods' despatch) இதன்படி இந்தியாவில் உயர்தரக் கல்வி தற்போதைய உயரிய எண்ணங்களின்படி அமைக்கப்பட்டது. இதிலிருந்துஒன் றன்பின்ஒன்றாகக்கல்விக்கமிஷன் நிறுவப்பட்டன. 1901ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட கமிஷன் தான் பலகலைக்கழகங்களைப் பற்றிய முக்கிய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது.

DOCTOR IN HIS CLINIC

by

M. K. S.

It was a pitch dark night. The street lamps had failed. A blistering cold wind was tearing through the streets, punctuated by occasional bursts of rain. Heavy clouds lumbered across the sky. The doctor threw open the window shutters with an urgency that bespoke his restlessness. The human heat in his consulting room was stifling. He had been examining patient after patient, without intermission, since five in the evening. The crowd was still surging at the clinic door. The doctor was assisted by his wife, an able physician like him. Between the two, they were able to treat hundreds of cases every day and successfully too.

On this night it was more than they could manage. Evidently a sort of epidemic had broken out. Flu was raging in the town. As expert medical aid was available to the rich and the middle classes, its ravages were confined to the poor who could not afford to consult private doctors and who at the same time stupidly enough avoided going to hospitals. The doctor lived in a street surrounded by slums, and was accessible to the poorest of the poor. Of course, he gave his services free to them. He fought manfully the scourge that took a heavy toll of the lives of the children particularly. Sometimes he ran short of drugs at critical moments, and necessarily he had to advise hospitalization despite the strong aversion of the poor to hospitals.

The doctor thrust his head out of the window, and drew in a deep breath of the cool, exhilirating air. He looked up to note if there was any break in the clouds. Swiftly he turned his face away, as the rain beat into the room. He closed the shutters and went back to his desk. The examination of his patients was resumed. His compounder had meanwhile sterilised the syringes for the shots. His wife helping, the rhythm of the injections was resumed. Time sped by. The clock on the wall facing the doctor struck nine. Wearily he lifted his eyes from the table where a little child lay in stupor. With his stethoscope still dangling from his ears, he looked past the clinic door, which was now open, to note how many more patients waited in the vestibule. He counted only three to his great relief, and one of them was lying on a bench fully covered by a blanket.

The doctor's attention reverted to the patient on the table. Unless the soaring temperature of the child was checked, there was every possibility of the fell disease claiming yet another victim. He made an effort to shut out from his mind the picture of another child who through no fault of his had collapsed on the clinic table. It had happened only a few days ago. And the father of the child had left the clinic raving like a mad man. He was a worker in a beedi factory. He had been married happily for a year. And his wife had given birth to this rather handsome child He had doted on it. And when the little darling lay ill with fever, its glee and sprightliness knocked out of it, he could hardly eat or sleep. Need it be said the young mother's grief was more than she could bear.

At last they brought the ailing child to the doctor. The fever had affected the nerve centres in the brain and the tender little body was racked by violent fits. The doctor knew he was facing an ordeal. Quickly he transferred the child to an ice trough and injected heart stimulants. But the pulse beat became feebler and feebler. The parents looked on

in dumb agony as the fits came off and on. The doctor turned away to mop up the sweat streaming down his face, while his wife held the tiny thrashing hands and legs. All too soon the child's body became rigid; its life had flickered out. The distracted parents seized the dead child and rushed out of the clinic in the pouring rain.

A pall of gloom hung over the clinic for some days. The doctor and his wife felt as though they had lost their own child. But fresh cases deluged the clinic and diverted their attention. They plunged once again into the fight against the pest. A week passed. Here was another child exactly in the same condition, but its parents were not so desperate nor woe begone. No doubt they had heard of the previous fatality and also of the doctor's heroic efforts. Naturally they gave all their sympathy to the doctor while their love for their stricken child remained undiminished. Their prayers were, however, answered The doctor did save the child, and felt that he had really made amends for any mistake he might have made on the previous occasion. Two more adult cases the doctor attended to quickly, and he was left alone with the patient huddled upon the bench. As it was nearing ten, the doctor kindly dismissed his compounder saying that he and his wife would lock up the clinic and go home. Now the doctor wished to dispose of the last case. Approaching the patient, he said gently, "Look here, man what is the matter with you?"

Hardly had the words been spoken, the seeming patient started up like an irate cobra, flashing a dagger in his hand. Another moment the weapon would have found its mark, and the doctor would have been stretched on the floor of his clinic a bleeding corpse. But quick as lightning his left hand had shot out and stayed the on-rushing knife. And equally deftly his right arm slid behind the upraised hand of the assasin and held it in a vice. It was all the work of seconds. A little pressure on the wrist and the dagger dropped from the assailant's hand with a clatter.

The doctor's wife who was cleaning up the clinic rushed out on hearing the strange noise and found her husband locked up in a struggle with an unknown man. The doctor called out to her to pick up at once the weapon on the floor. As soon as it was done, he released his hold of the pinioned arm. The masquerader looked shamefaced and crestfallen. His distress bore him down. He was about to faint when the doctor caught him. Lifting him up like a child he laid him on the bench where he had found him a while ago. He was rather hysterical, sobbing and talking incoherently. The doctor's gaze fell on the face of his erstwhile foe. Recognition at once broke into his mind. He was none other than the beedi worker whose child he could not save. The doctor's grin broadened into a reassuring smile.

.. ..

Midnight hour struck. The doctor and his wife descended the steps of the clinic to get into their car. The rain was playing a tatoo on the roof of the car. The houses in the street stood out like ghosts, not a glimmer of light was seen any where. A deathly silence gripped them all. Releasing the breaks, the doctor drove forward in the teeth of the slashing rain, marvelling at the destiny that made fools or heroes of men.

*Phonetics and the Teaching of English

by

M. K. S.

Language is articulated sound. *It is the sine qua non* of civilization. There is a babel of tongues in the world no doubt, and it may have created disunity among mankind as the Bible suggests. Yet the diversity of cultures that marks off one civilization from another is a happy consequence flowing from the growth and development of different languages in one and the same country and in different countries. So language has not only been a means of communication but has led logically to the evolution of literature. And the culture of a people is reflected in their literature. The elements from which literature grew were the spoken and written word. Surely the spoken word has precedence over the written word. Any language is learnt through the spoken word in the first instance. Now so far as the learning of the English language is concerned, it must be clearly understood that it is a foreign language, and so the teaching methods used for the mother-tongue, or the regional language for that matter, will not apply to it.

Every one is aware that till recently English was taught from the second class or the first standard in our primary schools. Secondly, which is of the utmost importance, English was the medium of instruction from the First form onwards. Naturally the teaching of English was not only methodic but the child learnt it at a quicker pace. So when it came to the secondary stage, its grasp of the foreign language was fairly satisfactory. A pupil in the third form stage, for instance, could compose little essays. At the High School level the pupil came to understand the idiomatic use of the language and also to speak it freely. Thus a very high standard of English was maintained in the schools till the medium of instruction was changed, and the study of this language was made to begin only in the first or second form. With the consequent lowering of standards in English, particularly at the school level, deterioration set in in higher education as well. One of the grave errors committed by the authorities in recent times was the lowering of English standards in their eagerness to raise the status of the mother-tongue or regional language.

Now we are on the question of phonation in respect of the study of the English language. Even in its palmy days, English study in our country was bedevilled by the scant respect paid to phonation. Excepting for Anglo-Indian schools, where a fairly high standard of English pronounciation was achieved, the majority of Indian schools had grossly neglected it. And today with emphasis shifting from the study of English to the study of the mother tongue or regional language, English pronounciation has suffered a total eclipse. No doubt graduate teachers taking a diploma in teaching were put through a course in phonetics with reference to the English language. But this was done perfunctorily. And so what little of phonetics was learnt in the Teachers' College was really unlearnt in the class-room by the teacher concerned. Only those graduates who took a degree in English language and literature and who set out to be lecturers in English in Colleges were punctilious enough to learn correct pronounciation. Naturally Indian pupils learning English in the schools had not the faintest idea of the English accent or the English way of enunciation of words. In the college classes English Lecturers tried to set an example to their students in correct pronounciation. But this was very often nullified by the teachers in the subjects, who

of course were not acquainted with correct pronounciation. Some of them would not even take the trouble to learn it; much less did they care for idiomatic expression in their lectures. I am only trying to point out the cumulative effect of it all particularly on one aspect of English teaching. With all these drawbacks, it may be said to the credit of the South Indian that his mastery of English speech and letters is indisputably superior to his contemporaries in the northern states.

Since we are reorganizing education at all levels, it would be worthwhile to give serious thought to the methods that should be adopted for teaching a foreign language like English in the present set up. It may be taken for granted that the old methods are out of date. And it should also be realised that the compulsory study of English has to be pursued in our schools and Universities for many more years. At the school level the crux of language teaching would consist in the acquisition of skills on the part of the pupil, such as skill in comprehension, skill in speaking and skill in writing. This method may be in force already but at present it does not yield satisfactory results for no stress is laid on the study of formal grammar. It is my conviction that a knowledge of formal grammar accelerates the process of language learning. After all English teaching in schools is more technical than artistic. Naturally the mechanism of sound production must be learnt only at that stage. If correct English pronounciation is not learnt at the school stage, it can never be learnt at all at the higher stages. That is why it is being repeated *ad nauseum* that the best and most competent teachers, who are well versed in English pronounciation must be appointed in secondary schools.

Mr. Best, Regional Representative of the British Council, in his valuable pamphlet on the teaching of English in the Pre-University Class, pleads for an extension of the school process. When all is said and done, the Pre-University Course is only the Higher Secondary Course. It belongs to that stage in education and would soon become an integral part of it in the immediate future. But the Pre-University Course constituted as at present, say with a maximum strength of 80 students in each section, does not lend itself to language teaching on the technical side. In other words, numbers mililate against the effective teaching of language skills. But what I would advocate ardently is that speaking of English as one of the language skills to be developed at the school stage should include intensive training in the sounds of the language and accentuation. I can well understand the influence of the mother tongue on the foreign language so far as it relates to phonation. A native of Kerala often approximates English sounds to patterns found in his mother tongue. Nevertheless, there are many Malayalis who have developed the verbal skill to intone English sounds correctly and felicitously. So such proclivities can be got over by conscious effort and continuous practice.

To achieve correct phonation, provision must be made for reading practice in the English curriculum of the Pre-University Course. For such reading practice only small groups of students can function effectively. Necessarily there should be more teaching personnel. And they must be not only specially qualified in phonetics but also have a flair for it so that they can help to form correct reading habits, attention being paid to enunciation, distribution of stress and punctuation. It is a pity that voice-training so far as speaking a language is concerned has been neglected in our educational system. It serves not only to correct voice defects but also enhances the joy of reading, whether it be verse or prose. This applies to English as well as the Indian languages. In regard to English, the Indian student can perfect his reading habit with the help of his teachers and also with practical aids like gramaphone records and radio-broadcasts.

Our aim in the teaching of English in the Pre-University Class should not be limited by the need for imparting only language skills to students. There should be an artistic bias given to it. Mastery of a language is only a

prelude to the enjoyment of its literature. After learning the machanics of pronunciation, the student acquires the ability to appreciate the music of words and phrases in whatever form of literature they may appear. Taking English poetry, for example, the Indian student hardly acquires the faculty even in the degree classes to savour the music of the lines. Of course an ear for rhythm is a prerequisite. So the Indian student can familiarise himself with English rhythms by unremitting practice and by training in English phonation. A line like the following :

"Unarm, Eros, the long day's task is done," would certainly not evoke a sympathetic or appreciative response falling on uninitiated ears. I must confess much English poetry is wasted in the class-room on our students. Firstly they are not taught properly the technique of discovering poetic values. And secondly they are not attuned to the music embedded in verse, which can be elicited by accurate phonation. Finally to secure these objectives, the quantum of literature presented in the Pre-University as well as higher classes should be reasonably restricted. For when the student enters the degree course, he should cease to be preoccupied with the grammar of the language or its phonetics, he should straight away plunge into the pleasures of silent as well as vocal reading. Hence I attach the greatest importance to the study of and training in ponetics which must proceed from the lowest class where the study of English starts to the Pre-University stage. Once the speaking of English comes naturally to the student, he can be depended upon for understanding and taking delight in its verbal falicities.

I hope and trust before the next academic year, the English syllabus for the Pre-Uuiversity particularly will be so pruned as to enable teachers to devote more time and attention to the formation of correct reading habits. It was contended at one of the meetings of the Academic Council of the University that the study of English poetry might be dropped in the Pre-University Course. Nothing can be more retrograde or vandalistic. For after all the felicities of a language are enshrined only in its poetry. And so long as the Pre-University Course serves as a gateway to the Degree course in English literature, the student aspirant cannot but be initiated into the mysteries of English poetic study. Poety is akin to song and song moves the heart much more than pedestrian prose can.

** A paper read at the Seminar "On English teaching in the Pre-University", at the A. M. Jain College, Madras, on 9—2—1957.*

Some Eminent Alumni of the Madras University

by

T. Dhanakoty, M.A.,
Professor of History.

While celebrating the Centenary of the Madras University on the 30th January, 1957, the Staff and Students of Sir Theagaraya College, Madras, conducted a Mock Session of the Academic Council held on the 3rd September, 1954, and presented a Tableau of some eminent alumni of the University. The following are the citations read out on the occasion.

Sir Pitty Theagaraya Chetty

Sir Theagaraya of hallowed memory was South India's great contribution to the crusade for social justice. Though he was misunderstood and maligned in his days, he championed the cause of the oppressed and suppressed classes with the vigour and courage of the tribunes of ancient Rome. What he fought for has now become an article of faith of our National Government. A Karma Yogi of the purest ray serene, he scorned pomp and power and lived a dedicated life. Such was the great Theagaraya; when comes such another ?

Subrahmanya Bharathi

Subrahmanya Bharathi was the illustrious poet-patriot of Tamil Nad. Troubled by disease, harassed by poverty and persecuted by the Government, this fervant apostle of liberty unfurled the banner of revolt against social tyranny and political subjection. His was a trumpet-call to the sons and daughters of India to break the fetters that bound Bharat Mata. Free India will always remember, with profound gratitude, Mohamed Iqbal of the Punjab, Bankim Chandra Chatterji of Bengal and Subrahmanya Bharathi of Madras, who, by their patriotic songs, had released the tidal wave of nationalism which carried off, in its awe-inspiring sweep, the edifice of an alien imperialism. Bharathi's rousing verses are not only a call to service but also form a blueprint of a new social order. His songs are a thing of beauty and a joy for ever. Surely, poets are the unacknowledged legislators of mankind.

Pundi Ranganatha Mudaliar

Pundi Ranganatha Mudaliar was a veritable polymath, a person of prodigious learning who taught English, History, Philosophy, Mathematics with effortless ease and whose powers of exposition, both in the class room and on the platform, were regarded supreme in his days. His versatility recalls to our minds Aristotle of ancient days and John Stuart Mill of modern times. As with Bacon, so with Ranganatha Mudaliar, all knowledge was his province. Rightly did Sir T. Muthuswami Iyer describe him as the prince of Madras graduates at the meeting held to perpetuate his memory. He was a Professor with capital P.

Sir T. Muthuswami Iyer

Poverty chokes lesser men, but men of worth come up in spite of it. Kites fly against the wind, and not with the wind. Sir Tiruvarur Muthuswami Iyer was a glorious example of persons triumphing against adversity and reaching the pinnacle of fame. Here was a person who, by dint of his native intelligence and assiduous industry, worked his way up from a Taluk office clerkship to a High Court Judgeship. To become the Chief Judge of the Madras High Court at a time when colour prejudice was quite rampant was no small tribute to his innate worth. We bow before this upright judge.

Sir C. Sankaran Nair

One of the finished products of the Madras University, Sir Chettur Sankaran Nair played many a distinguished role in the public life of our country. The Presidentship of the Indian National Congress was the greatest honour which subject India could bestow on her sons and the Membership of the Viceroy's Executive Council was the highest office open to an Indian under the British Raj. Sir Sankaran Nair became both. By dint of his sturdy independence and singular ability, he demonstrated that a place on the Treasury Benches was not incompatible with national service. His grateful countrymen will cherish with pride the many battles-royal he had fought with the British Government. He would not sell his right for a mess of pottage.

V. O. Chidambaram Pillai

An expounder of the Kural and at the same time a pleader at the bar ; a selfless person who sacrificed an affluent career, only to don a crown of thorns ; a lion-hearted promoter of indigenous shipping and an avenging angel of India's alien exploiters ; a fervent patriot of inflexible will and indomitable spirit who, along with his illustrious contemporary, Poet Bharathi, inspired a spirit of revolt against British Raj ; a true hero whom no imprisonment could subdue and no persecution could overawe-that was V. O. Chidambaram Pillai. The last two decades of the 19th century and the first three decades of the 20th century formed a golden age of patriots in our history and Chidambaram was easily a prince among patriots and a patriot among princes.

Srinivasa Ramanujam

The Greeks used to say : Those whom the Gods love die young. Srinivasa Ramanujam was an illustration. Poverty drove this incomparable genius into the forbidding atmosphere of a Government office, but chill penury could not repress his noble rage. His absorbing interest in Mathematics attracted the attention of the powers-that-be and young Ramanujam soon found himself in the congenial and creative atmosphere of Cambridge. So precocious was this under-graduate of the Madras University that he confounded and confuted the Senior Wranglers there. The proud West bowed before this self-taught genius and made him a Fellow of the Royal Society. While he was soaring into the lofty regions of Mathematics, the cruel hand of death snatched him away. Though dead, he is one of our immortals.

The Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastri

Born in the obscure village of Valangiman near Kumbakonam, the Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri dazzled the world by his superb oratory. From the Head-mastership of the Hindu High School, Madras, to the Membership of the Privy Council was a far cry. Yet he performed this miracle. It was said of Michael Angelo that he not only mastered but also enslaved the arts of painting and sculpture. Likewise, the Rt. Hon'ble mastered and enslaved the fine art of oratory and swayed diverse audiences in New Delhi, London, Pretoria, Paris, Versailles, Melbourne by the splendour of his diction and the nobility of his utterance. India got Dominion Status only in 1947; but, long before that, he and a few other eminent Indians like Dr. C. R. Reddy and Sir A. Ramaswami Mudaliar secured for our country this proud status in the realm of oratory. A person of sweet reasonableness, he enjoyed the confidence of Lord Irwin, the representative of the ruling race, on the one hand and of Mahatmna Gandhi, the spokesman of the subject race, on the other. Free India respectfully salutes this eminent orator, this elder statesman, this reconciler of the East and the West.

Dr. C. R. Reddy

Brilliance ! the name is Cattamanchi Ramalinga Reddy. By his superb oratory and sparkling epigrams, this alumnus of the Madras University dazzled proud Cambridge and passed into the ranks of spell-binders. Both by tongue and pen, he stimulated critical enquiry in young men and set free, as Mathew Arnold would say, the 'possible Socrates' in them from the debris of ready-

made thought. On Politics and Philosophy, Literature and law-making, he spoke with Jovian authority. His Convocation addresses and their name is legion-touched the high-water mark of literary excellence. If the St. Paul's Cathedral could be called Sir Christopher Wren's biography, the Andhra University, of which he was such a renowned Vice-chancellor, is the biography of Dr. Reddy. With all his unrivalled gifts he, like Plato of Athens and Burke of England, could not adorn any high political office. But, then, the loss was not his, but India's.

Sir R. K. Shanmukham Chetty

Alexander Pope said: I lisp in numbers because numbers come to me. Sir R. K. Shanmukham Chetty lisped in politics because politics came to him. Like Gladstone, his idol, who entered politics at a very early age, he went straight from the college campus to the legislative chamber. Born for a bigger forum, he felt lured to the Delhi Legislature where he scintillated as a member of the Swaraj Party, ably led by Motilal Nehru. A Rupert in debate, he had very few rivals and certainly no superiors. His 'budget' speeches were exquisite models of clarity of thought and lucidity of expression. His weighty contributions at the International Conferences at Geneva, his patriotic perorations in Australia, his display of sound business acumen in Ottawa, his elevation to the Presidatial Chair of the Indian Legislative Assembly—all these revealed his towering political stature to his admiring countrymen. The Finance Ministership under the National Government came as a crowning piece. Had he lived longer he would have touched still higher peaks. But that was not to be.

Sir Alladi Krishnaswami Aiyar

The days of small beginnings and sensational endings are not over. A humble Tutor in the Madras Christian College finished up as one of the architects of our Republican constitution. That was the meteoric career of Sir Alladi Krishnaswami Aiyar. If genius means an infinite capacity for taking pains, Sir Alladi must be reckoned a genius. His mastery of first principles and case-laws took him to the topmost rung of the legal ladder. With his profound lore he combined a humanitarian zeal of the highest order. Many were the beneficiaries of his large-hearted charity. He was a friend of the unfriended poor.

Dr. S. Rangachari

Here comes another eminent alumnus of our Alma Mater. If ever human fingers deftly handled a surgeon's knife, they were Dr. S. Rangachari's. His surgical skill was the admiration of his friends, the envy of his foes and the despair of his colleagues. The spectacle of Rangachari rolling in a Rolls-Royce to soothe the sighs and sorrows of suffering people would be familiar to the generation previous to ours. However remote the place might be, however poor the people might be, however unearthly the hour of call might be, the great Doctor appeared on the scene as a ministering angel. To do good was his religion. Indeed he was a Good Samaritan.

C. Rajagopalachari

Ripe in scholarship, masterly in argument, mature in wisdom and sagacious in utterance, Bharat Ratna Chakravarthi Rajagopalachari is an outstanding leader of our times. A high moral earnestness informs his talks and animates his writings. A doughty Congressman and devout Gandhite, he has swayed the politics of our land for well over four decades. So transcendental are his political abilities that he has been called upon twice to assume the Chief Ministership of our State. He also enjoys the unique honour of having been the first Indian Governor-General of Free India. His views on national and international problems are listened to with respect by an eager world lost in hatred and strife. A fearless Satyagrahi and peerless statesman, his name will be written in letters of gold in the shining pages of our history.

Sir S. Radhakrishnan

Time and again in the history of our country the ancient wisdom of India has found eloquent utterance through her high-souled sons, now through a prophet, now through a

litterateur, now through a saint. Sarvepalli Radhakrishnan belongs to this galaxy. His life is an epic story of a humble college teacher rising to the dizzy heights of global fame and gubernatorial distinction. His profound scholarship, deep acumen and matchless oratory have brought him honours galore—the Vice-chancellorship of the Andhra and Benares Universities, the Spalding Professorship at Oxford, the Ambassadorship at Russia and the Vice-Presidentship of India. This philosopher-statesman, this Bharat Ratna is the pride and boast of Bharat Mata.

Dr. Sir A. R. Mudaliar

The erudition of a scholar, the eloquence of an orator, the valour of a soldier and the vision of a statesman are all harmoniously blended in Sir Arcot Ramaswami Mudaliar. It looked as if this prince among politicians, born for the universe, would narrow his mind and give to party what was meant for mankind. But no! after having led many a crusade for the redemption of the depressed and suppressed classes in our State, he went over to Delhi where he revealed his commanding intellectual gifts and was the recipient of high honours, such as Membership of the Viceroy's Executive Council and of the War Cabinet. When peace dawned on a war-weary world, he led a delegation to San Francisco where he assisted in drawing up the blueprint of a new social order. As President of the Social and Economic Council of the United Nations, he has made history. By reason of his signal contributions to Indian and world affairs he has secured for himself a high place in the roll call of honour.

Dr. Sir A. L. Mudaliar

Leonardo Da Vinci of the Renaissance fame was a rare person who was at once a poet, musician, painter, sculptor, philosopher, scientist, architect and civil engineer. The race of such many-sided geniuses is not extinct. In Sir Arcot Lakshmanaswami Mudaliar we recognise a versatile genius. His eminence as a doctor is equalled by his brilliance as an orator, his greatness as a Vice-chancellor, his fame as an administrator and his reputation as an elder statesman. If the British Raj knighted him, our National Government have made him a 'Padma Bhushan'. Like the Trilokasanchari of the Hindu Sastras or Mercury of the Roman mythology, he flits from place to place, from Madras and New Delhi to Geneva, Paris, London, New York and Montevideo, shedding the light of his knowledge and wisdom on mortals groping in darkness. Such world organisations as the UNESCO and the WHO have felt the impact of his mighty personality. Verily, he is a citizen of the world, dedicating the gifts of his rich mind to the solution of the many ills of a distracted humanity.

Sir C. V. Raman

One of the keenest minds to answer the call of science is that of Chandrasekhara Venkata Raman. He brings to the pursuit of a scientist the vision of a seer. Like Louis Pasteur who proclaimed that France, though politically prostrate, was intellectually fertile, Raman demonstrated that India, crushed by an alien imperialism, was, in the realm of creative thought, as vital and dynamic as in the days of Aryabhatta and Varahamihira. He is as good a patriot as any that fought on a battle-field or thundered on the floor of a legislative assembly. His epoch-making discoveries in Physics have not only brought deathless renown to his beloved motherland but also secured for him rare honours, viz, Fellowship of the Royal Society, the Nobel Prize and the Bharat Ratna. May his tribe increase to the glory of God and the relief of man's estate!

Dr. M. R. Guruswami Mudaliar

Dr. M. R. Guruswami Mudaliar is a happy illustration of the Shakespearean observation: Ripeness is all. A physician par excellence, he has uncanny powers of diagnosis and has generally no need for X-Rays and Stethoscope. Perhaps he has the third eye or the sixth sense. His prescriptions are as unassailable as the judgments of a Supreme Court. His amazing ability stems from a profound spiritual discipline which he has acquired through meditations and pujas. Gold and

silver tempt him not; he places his unrivalled professional skill at the disposal of the suffering humanity.

Dr. S. Muthulakshmi Reddi

Dr. S. Muthulakshmi Reddi is a name to conjure with. Frail in body but indomitable in spirit, this great lady turned her back on the glittering prizes of life and pledged her gifts to the service of the unprivileged and under-privileged at a time when people had no faith in social service. The Avvai Home is a monument to her labour of love. This gem of a lady has other facets. She made history on the floor of the old Madras Legislative Council by piloting the Devadasi Bill, a measure intended to rescue the fallen sisters. Succeeding Dr. Besant as the President of the Women's Indian Association, she strove for the political emancipation of Indian women. She lacks the intrepidity of a Sylvia Pankhurst, the audacity of a Lady Astor, the rousing eloquence of a Sarojini Naidu. Still, her sustained devotion to the cause of her sex has earned for her a niche in the temple of fame.

Paean of praise

Now look at this illustrious constellation, this golden galaxy of alumni of our University who, each in his or her unique way, have played memorable roles both at home and abroad and brought imperishable fame to India. As in the past, so in the future, the Madras University, the seed-bed of knowledge and sanctuary of wisdom, will send forth gifted men and women for the service of our dear Motherland. Pericles saluted Athens as the "School of Hellas". Would it be inappropriate to hail the Madras University as the school of modern India?

The Three Famous Problems of Antiquity

by

K. RAJAGOPAL NAIDU, M.A., L.T., DIP. ECON.,
Professor of Mathematics.

There is an interesting ancient story among the Greeks. Once, an epidemic was raging in the country without any sign of abatement. As usual on such occasions, the Delphic Oracle was consulted. The oracle said that the epidemic would cease only if a cubical altar to "Apollo" were doubled in size. The masons and architects made the mistake of doubling the side of the cube, but that made the volume eight times as great. Of course, the oracle was not satisfied. The Greek mathematicians, on re-examining the problem, began to see that the right answer involved not doubling the side, but multiplying it by the cube root of 2. This could not be done geometrically with ruler and compass, a traditional restriction dating back to antiquity. They finally succeeded by using other instruments and higher curves. The oracle was appeased and the epidemic ceased.

Though the oracle was satisfied. the Greek mathematicians were not satisfied. They desired that the construction should be effected by means of ruler and compass alone, as per the traditional restriction.

Being specialists in the art of posing problems, the Greek geometers proposed three elementary problems that were to defy mathematical ingenuity for over two thousand years. Historically, no more prolific problems were proposed with the possible exception of Zeno's.

The three classical Greek problems for which a solution has been sought in vain are as follow :

(1) to trisect an arbitrary given angle,

(2) to double a given cube i.e. to construct the side of a cube whose volume shall be twice that of a given cube,

(3) to square the circle (i.e. to construct a square having the same area as a given circle).

It is to be noted that in all these problems ruler and compass are the only instruments permitted. These instruments are to be used a finite number of times, so that limits or converging processes with an infinite number of steps may not be employed.

Repeated failures to solve the problems disclosed fundamental difficulties unsuspected by the ancients, and necessitated a sharpening of the number concept.

Unsolved problems of this sort gave rise to one of the most remarkable and novel developments in Mathematics, when after centuries of futile search for solutions, the suspicion grew that these problems might be definitely unsolvable. Thus mathematicians were challenged to investigate the question. "How is it possible to prove that certain problems cannot be solved ?"

It must be noted in this connection that statements about impossibility in Mathematics are of a wholly different character. A problem in Mathematics which may not be solved for centuries to come is not always impossible. "Impossible" in Mathematics means *theoretically* impossible, and has nothing to do with the present state of our knowledge.

Where theoretical proof that a problem cannot be solved is lacking, it is legitimate to attempt a solution, no matter how improbable the hope of success. For instance, the construction of a regular polygon of 17 sides was rightly considered difficult. but falsely considered impossible during many centuries ; for the nineteen year old Gauss succeeded in 1796 in finding an elementary construction.

When dealing with a geometrical construction, one must never forget that the problem is not that of drawing figures in practice with a certain degree of accuracy, but of whether by the use of straight edge and compass alone, the solution can be found theoretically, supposing our instruments to have perfect precision. What Gauss proved is that his construction could be performed in principle.

Failure properly to understaed the theoretical character of the question of geometrical construction, and stubbornness in refusing to take cognisance of well established scientific facts are responsible for the persistence of an unending line of angle trisectors, and circle squarers.

To return now to the question: How is it possible to prove that certain problems cannot be solved ?

A similar situation that arose in Algebra is worth noting here. It was realised that algebraic equations up to the 4th degree could be solved by radicals. Nothing seemed more natural than to extend this procedure to equations of degree 5 and higher, by using roots of higher orders. However, all such attempts failed. It was not until early in the nineteenth century that the Italian Ruffini (1765–1822) and the Norwegian Genius N. H. Abel (1802–1829) conceived the then revolutionary idea of proving the impossibility of the solution of the general algebraic equation of degree n by means of radicals. It was the desire to attain full clarity about this question that inspired the magnificent development of modern Algebra and group theory started by Ruffini, Abel and Galois (1811–1832).

The question of proving, the impossibility of certain geometrical construction provides one of the simplest examples of this trend in Algebra. By the use of algebraic concepts, we shall be able to prove the impossibility of trisecting the angle, or doubling the cube or squaring the circle.

Trisecting the angle:—We shall now prove that the trisection of the angle by ruler and compass alone is in general impossible.

For the proof, it is quite sufficient to exhibit only one angle that cannot be trisected, for a valid general method should cover every single case. Hence it is suffice to demonstrate for example, that the angle 60° cannot be trisected by ruler and compass alone.

Let $\cos\theta = c$. We have to find the quantity $x = \cos\frac{\theta}{3}$, knowing $\cos\theta = c$.

Since $4\cos^3\frac{\theta}{3} - 3\cos\frac{\theta}{3} = \cos\theta$,

x satisfies the equation $4x^3 - 3x = c$.

In other words, the problem of trisecting the angle θ with $\cos\theta = c$, amounts to constructing a solution of the cubic equation $4x^3 - 3x - c = 0$.

To show that this cannot in general be done we take $\theta = 60°$, so that $c = \cos 60° = \frac{1}{2}$.

The above cubic equation becomes $8x^3 - 6x - 1 = 0$, in this case.

It can be proved that the above equation has no rational root.

The impossibility of trisecting the angle is then established if we assume the general theorem " If a cubic equation with rational co-efficients has no rational root, then none of its roots is constructible, starting from the rational field".

Problem 2 is equivalent to demanding a geometric construction, by the means described, for the real root of $x^3 - 2 = 0$. This is similar to problem 1. These two problems were settled when P. L. Wantzel (A. D 1814-1848, French) in 1837 obtained necessary and sufficient conditions for the solution of an algebraic equation with rational co-efficients to be geometrically constructible in the manner specified. Neither of the cubics concerned satisfies the conditions.

The proof for the problem of squaring the circle is much more difficult and requires the technique of advanced mathematical analysis. The area of a circle of radius r is given by the formula πr^2. The area of a square with side 'a' is a^2. Thus the algebraic statement $a^2 = \pi r^2$ expresses the equivalence in area

between a square and a circle. Hence $a = \sqrt{\pi}\, r$. The problem of squaring the circle is in effect the computation of the value of π, since it is a simple matter geometrically to determine the square root of a given length.

Since mathematicians have succeeded in computing π with extraordinary exactitude, what then is meant by the statement "it is impossible to square the circle".

When it is said that the circle cannot be squared, all that is meant is that this cannot be done with ruler and compass alone, although with the aid of the integraph or higher curves the operation does become possible.

As has been already pointed out, the only constractions possible with these instruments correspond to first and second degree algebraic equations. Lindemann won the credit of proving that π is not only not the root of first or second degree algebraic equation, but is not the root of any algebraic equation (with integer co-efficients) no matter how great the degree. Therefore π is transcendental. It is therefore not expressible by rational operations or by the extraction of square roots, and as only such operations can be translated into an equivalent ruler and compass construction, it is impossible to square the circle. Here, then, is the end of every hope of proving this classical problem in the intended way. Here then is a mathematial impossibility.

If the restriction that the only permitted means are a finite number (of straight lines and circles be removed), solutions of problems 1, and 2 are readily obtained ; for example by conics, as done by the Greeks, or by linkages. Problem 3 is solvable when modified to permit the use of curves other than circles.

In this connection, it is necessary to refer to the work of Pappus who even as early as the third century had suspected that the three classic problems of Greek Geometry are unsolvable by Euclidean methods. Accepting the suspected fact, Pappus proceeded to a masterly investigation of the higher plane curves which about five centuries of experience had shown to be sufficient for solving the problems. The conchoid had been invented to solve the trisection problem, the quadratrix for the rectification and quadrature of the circle, and the cissoid for the classic Greek problem of inserting two geometric means between two given magnitudes, represented as straight line segments. These curves were given full geometrical status. These outlaws of the rigid classical geometry were shown to be as worthy. of serious attention as the hackneyed conics.

University Finance in United Kingdom*

by

V. Shanmuga Sundaram, B.A. (Hons.) (Econ.), M.A. (Pol. Sc.)
Professor of Economics.

Introduction :—Benefactions from wealthy persons or rich Corporations who desired to perpectuate their names created and maintained the older Universities of United Kingdom through the centuries. The Universities received substantial sum from civic treasuries and even in the present century benefactions, sometimes, on a princely scale have flowed into the coffers of Universities of long standing

The freedom of financial control from outside still endures and autonomy is an article of faith in the academic creed. The maintenance of this prized independence is by no means a very simple affair, but one which will at all costs be preserved as it clearly appears, even though the University can no longer live on its own.

Financial Resources :—Endowments and grants are diverse. A variety of them yield in all about 4·3% of the total. This is a small figure, and it threatens to be even smaller. This situation should be viewed with profound regret. The greater the endowments the Universities will be freer from undesirable external influences.

The University Grants Committee also gives subscriptions and donations to the University. They amount to only 1·6% and are of little importance in the framework of University finances.

The grants given by the countryborough are far more important than the small donations from the University Grants Committee. Each University has its own region, the counties of which contribute to the funds. The University of Bristol, for example, gets aid from the City and County of Bristol, the Counties of Gloucestershire, Wiltshire, Somerset and part of Dorset together with the cities of Glouscester and Bath. It should not however be thought that Local authorities finance Universities to the extent of gaining a controlling inflnence. That would mean "the end of University autonomy". At present they give financial support only to the extent of 3·6% of the University income.

The sum annualy granted by Parliament for recurrent expenses is by far the most important. As much as 70·5% of the total expenses of the Universities was met by grants sanctioned by Parliament. The tendency is to increase such grants in the years to come.

The fee income does not cover more than 1/9th part of the University expenditure. Several kinds of fees yield 12% of the total revenue.

Management of Funds :—A well trained secretariat dedicated to the service of the University is a pre-requisite for effecient administration of University funds. The significance of University life rather than the attractiveness of salary keeps them in service. They could easily obtain far higher salaries in business and industry than what they get in University secretariat. The average cost of their service is only 7·3% of the annual expenditure.

Departmental Finance :—One might expect the salaries of academic staff and allied expenses would form the largest single item of our University expenses. The teaching and research departments cost of 69·4% of the total annual outlay. The maintenance of University buildings and properties require 12·7% of annual expenditure.

* Based on facts given by Professor C. M. Mac Innes of the University of Bristol, United Kingdom.

State Aid:—During the past centuries several Royal Commissons were appointed to look into the affairs of Universities. The national exchequer had however, nothing to do with them. Down to 1914, state aid consisted mainly of monies given to the Universities by the Board of Education to cover the cost of training teachers. The bewildering rapidity of changes in the demands on University education and finances necessitated the appointment of University Grant Committee of 1919. The simple and general terms of reference where "to inquire into the financial needs of the Universities in the United Kingdom and advise the Government as to the application of any grants that may be made by the Parliament towards meeting them." The Committee was a small body of academic people. The first Chairman himself had one time been a Professor. He was succeeded by a former Vice-Chancellor. Later another ex-professor became the Chairman. It was feared "he who pays the piper would, indubitably wish to call the tune". The champions of University Freedom suspected, the University Grants Committee and fore saw all sorts of dire disasters.

Conclusion:—Fortunately Grants Committee allayed all these fears and became a true and stalwart champion of the University autonomy. May the history of University finances in India under the influence of her University Grants Commission and Private endowments take a new turn preserving autonomy and promising sustained academic progress.

"It ought to be the Fervent Prayer of all interested in the future of the country than the Universities will maintain the highest traditions of academic freedom, a cosmopolitan outlook and an urge to follow always the great truths wherever they may lead".

—DR. A. L. MUDALIAR.

"And what of the Future"

[*The Madras University Centenary Supplement to The Hindu, Jan. 28, 1957, pp. II.*]

PORTRAIT PHOTOGRAPHY

by

A. V. S.

Both from the point of view of the amateur and the professional, portraiture is an important branch of photography, which calls for greater skill, greater care and greater imagination than any other branch. For ordinary portraiture work, any type of camera can be used. Even pocket cameras—cheap ones too—give very good portraits, if what are called 'portrait attachments', which are only additional lenses, are fitted on to them. Of course, focussing cameras, mounted on tripod stands, as used by professionals, always give the best results. For indoor photography, especially, this type of camera is indispensable. The lens used should be larger so that the aperture may be wide enough to let in the required amount of light to get the correct intensity. It is always better to get small images and get them enlarged later on, than to obtain images large enough to fill the whole negative. This fact is often overlooked by amateurs, with the result that the portraits produced turn out to be dull and far from pleasing.

Portraits can be taken either indoors or out-doors. Both will yield very good results if proper care is taken to control the lighting and some imagination is exercised as regards the posing of the subject. The method of lighting and posing for indoor and outdoor work are not, however, the same.

Outdoor Portraits. If the subject is made to sit in the full glare of the sun, or if the illumination is strong and uniform, the portrait produced is usually lifeless, because of the whiteness of the face compared to the surroundings. It is always better to have one side of the face slightly darker than the other. This can be secured only by controlling the lighting and posing. For example, let us suppose that a portrait is taken in the garden of a house. If the subject is made to sit at P

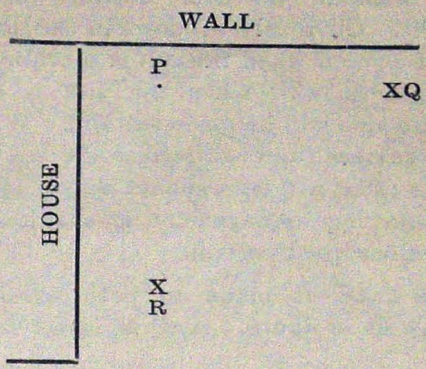

and the camera is arranged at Q or R, as in figure, the portrait is likely to have the necessary tone, shade and background to make it quite attractive. Here the house not only gives the necessary shadow, but also wards off the top light that may spoil the picture. Even more pleasing results can be obtained if the subject is made to pose in a natural background, say, under a tree or a bower. Very good results can also be obtained if the sitter is made to pose in the open and an umbrella is held over the sitter.

It is often found that faces of snap-shot portraits taken in the open are too dark. This is because the sky is made to serve as the background. This can be avoided by making the sitter pose against anything darker than his face, say, a tree or foliage, a rock or a wall. Care should, however, be taken to see that the background is not focussed too sharply. For this, the sitter should be at a good distance in front of the background, and never close to it. One of the golden rules to be followed in outdoor portrait photography is that portraits should never be taken in direct sunlight, but only in diffused light or in the shade.

Indoor Portraits. It has been possible to obtain excellent portraits by indoor photography because of the facility of either

controlling the sunlight with the aid of windows and screens or by the use of artificial lights in any desired manner. For indoor photographic work where sunlight is used, it is necessary to have a suitable window, which will let into the room plenty of diffused sunlight, without, however, letting in direct sunlight. Obviously windows in the northern wall of a room when the sun is southing or on the southern wall when the sun is on the opposite side will be quite suitable. Windows in the eastern and western walls are rarely useful. The windows should be fairly large. The following arrangement is a suitable one to obtain a good portrait.

The sitter is made to pose against the window as in figure. A white sheet of cloth

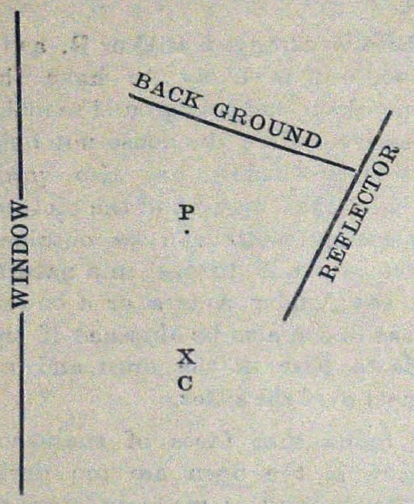

may be used as a screen to reflect diffused light to illuminate the shadow side of the face. The lower half of the window may be covered with ground glass or white tissue paper. The sitter is arranged at such a distance as to receive light from the top half of the window approximately at an angle of 45°. The window can also be provided with a pull-down blind to regulate the amount of light getting in. The arrangement can be varied to suit different conditions of different rooms. The background has necessarily to be artificial for indoor photographic work. A plain slate coloured or some dark tinted cloth screen will be a suitable background. A plain grey blanket will serve the purpose well. By arranging the screen at different angles, the background can be made to print any desired shade between light and dark. The background should never be prominent in the picture. It should be of a subdued tone, so that it may not claim greater attention than the portrait. For this, the background should be sufficiently far off from the sitter, so that the texture of the material may not be printed with any degree of sharpness. Indoor portraiture has been rendered very easy and interesting now-a-days, thanks to the availability of many types of artificial lights.

Posing. Lastly a few remarks regarding the posing of the subject may not be out of place. These remarks apply both to indoor and outdoor portraiture. The head of the sitter should always be either in a level with the camera or slightly above it. If the head is below the camera level, the head will appear to have sunk into the shoulders which will make the portrait unnatural, if not ugly. Only faces of persons with well-shaped noses and chin should be photographed in full and absolute profile. In the case of a majority of persons '*three-quarters*' face will be much more attractive. Always, the eyes should look in the direction of the nose, whatever may be the position of the head. Generally one side of the face of every person is more attractive than the other. Usually it is the right side. This side should always be arranged nearer the camera. When full-size portraits are taken, particular attention has to be paid to the head and shoulders so that flawless head and shoulder enlargements can be taken from these subsequently, if and when required.

It should, however, be emphasised that the excellence of a portrait is more artistic than scientific. Art cannot and will not obey the hard and fast rules that govern science. So, the more imaginative a photographer is, the greater will be his success with this art.

"The Forsyte Saga" as Social Satire

by

K. S. Narasimhan, M.A.,
Lecturer in English.

Introduction :

In his "The Forsyte Saga" Galsworthy presents a brilliant picture of the Victorian society. He found that the people of the age had no correct sense of values of life. The affluent middle-class in particular was, in spite of all its pretensions, conventional in morals and material in its outlook. Galsworthy therefore created this celebrated family, the Forsytes, to represent that age. The portraits are drawn with profund observation, high social sense and delicate irony.

Forsytes belong to all ages :

The Forsytes do not merely represent the Victorian upper middle-class; they belong to all ages. "Human Nature", says Galsworthy, "under its changing pretensions and clothes, is and ever will be very much of a Forsyte, and might after all, be a much worse animal" The author compares the Victorian era with the modern age and affirms that society is no better now and that it has actually jumped from the frying-pan into a fire. Galsworthy was therefore not merely a social historian; he exposed the follies and weaknesses of men and women of all ages.

Sense of property :

The Forsytes owned houses all over London, owned industries and contributed to the material prosperity of the country. They were, in short, the backbone of the nation. But in their thirst for wealth, they became earthly to the core. Love was nothing for a Forsyte; he had no time for such a foolish sentiment. The sense of home and property was proof against the inroads of beauty and passion. Soames was a typical Forsyte. He had all the qualities of the family, their sense of property, their acquisitiveness and their philistinism.

The clash :

It was this sense of property of Soames that caused his tragedy. He could not understand what wrong Irene found in him. He never ran into debt or gambled or swore. He never stayed out at night. He was never rude to her; on the other hand he was very kind to her. In spite of it all she never seemed to like him. She was always moody and seemed to regret her marriage. But in Bosinney she found something irresistible; she discovered in him a beauty which was not apparent to others. It was perhaps his sense of beauty and indifference to wealth that attracted Irene. To quote the author, 'The figure of Irene...is a concretion of disturbing Beauty impinging on a possessive world'. Soames could never overcome the repulsion implicit in Irene's nature. The crisis came when Soames began to treat her as his property. It resulted in a tragedy not only to them but also to the others concerned. It is no wonder that the Forsytes were relieved when they heard of the death of Bosinney. They considered it not as a mere accident; to them it was the intervention of providence against one who touched their pocket and their hearth.

Conclusion :

In *The Forsyte Saga* the upper-middle class "rests, preserved in its own juice: The sense of property". But it is to be observed that Galsworthy suggested no solution for this evil in society. He held up no poetic justice even, in the novel; if the 'man of property' suffers for his possessive spirit, his rival 'the Buccaneer' suffers even more. The truth was that Galsworthy was no preacher. As a true artist he 'held the mirror up to nature'. He drew a faithful picture of society without mincing or exaggerating. He achieved his purpose effectively by exposing human follies to ridicule. His method was the method of realists like Dickens and Thackeray. This vivid picture of the Victorian upper-middle class illustrates the truth that "Our earthly paradise is still a rich preserve, where the wild raiders, Beauty and Passion, come stealing in, filching security from beneath our noses".

Twenty-Four Days in the Kimpetai*

by

T. DORAIRAJ, B.A., B.ED. (RANGOON)

At the time my story begins, the Japanese had been in occupation of Rangoon city for about a year. I was then living with my wife and children in a house on the outskirts of the city. It was Palm Sunday 1943. Early in the morning, while I was trying to persuade my wife to give up the idea of going to church on that day, we heard a gentle tap at the door. Without in the least being perturbed and taking it for granted to be the milkman I opened the door, when lo and behold! there was a number of Japanese soldiers belonging to the Military Police at the gate.

One of them gripped my arm and dragged me to a lorry nearby saying that the big master wanted to see me at once. My wife fell at his feet and told him we were Gandhi's people. Saying that "Gandhi are no Gandhi, he must come at once", he put me in the lorry which moved off. My wife fell on the ground, shrieked, shouted and rolled in the mud like a woman sending her husband's corpse to the graveyard. It was all over in a moment.

"Swift as an arrow, short as any dream,
Brief as the lightning in the collied night".

Such horrible stories were told of the Kimpetai, the Japanese military prison, that the civilians in Rangoon used to say that it was easier for the camel to get through the eye of a needle than for a civilian arrested by the Kimpetal to come back alive. There were stories that while some of the arrested men were brutually flogged and tortured, some others were used as material for investigating the effect of injections with new drugs. The usual results were death, permanent crippling, and mental derangement.

The lorry took me to the headquarters of the Kimpetai and within a few minutes I was pushed into a cell. For an hour or two, I was much upset. I stayed there till evening not knowing what would happen to me the next minute. I waited to be mercilessly whipped and tortured. Time passed on and I was without food and water.

At about five in the evening a Japanese gentleman whom I knew during the pre-war days as the proprietor of a laundry looked through the bars of my cell. For a moment I thought he had come to help me and started talking to him. But he warned me to keep quiet. Just then a soldier opened the door of my cell and I was taken before the warder. The laundry proprietor served as interpreter while my name, address, etc. were being recorded by the warder. In between the translation, the interpreter advised me that in the severe test ahead of me, unless I was brave, I would be lost. My thumb impression was taken and I was asked to go back to my cell. I asked my friend the interpreter for some water as I had taken no food during the day. He helped me and warned me not to ask the people there for anything; that might provoke them and it might result in my being rudely handled.

There I was in the cell, all alone. The most vague and wild thoughts passed through my mind. All of a sudden my emotions burst forth. I cast myself on the ground and wept bitterly, asking myself what crime I had committed so as to be thus punished.

At six o'clock a plate of red rice with salt and a cup of water were pushed into the cell. I drank the water and began to look around me.

There was a mat, a very old one, and a blanket, equally old, in the room. There was

* A talk delivered on the 4th Jan, 1957, under the auspices of the College Staff Association.

a tin bucket covered with a plank of wood, which, I understood, was to serve as latrine; an electric light of about twenty candle power was burning night and day. On the wall was a notice saying that on no account should the occupant of the cell stand. It meant that the whole day long he must be sitting.

I lay on the mat and spent the whole night restlessly hoping to be called at any time. The next morning at six, I received the red rice and salt and water and prepared for the coming ordeal to eat a bit of the rice. The whole of the next day passed without any incident although the agony of my mind never abated. From time to time shud derings ran through my whole frame and my heart very nearly collapsed as if it were forozen. Then I thought I was going to die. Yet the minutes, hours and days passed without my being called for an enquiry or my knowing why I was kept in the Kimpetai. Five long days passed thus.

It was Good Friday. I had a feeling that on that day something terrible was going to happen to me. At ten in the morning, I was handcuffed and taken to a room where three men were sitting and two others standing nearby, one holding a whip and the other weaving a feline. Swile on his face. As soon as I entered, I was asked to sit on a chair in front of the judges who began to put the following questions to me.

Why did you not leave Burma when facilities were offered by the British to Indians to go to India about the time the Japanese attacked Singapore?

Why are you very friendly with the Anglo-Indians and Anglo-Burmans of your locality?

How are you able to live without earning?

Why have you not placed your services at the disposal of the Japanese Military Administration?

The Chinaman living next door to you gives you news about the war; where does he get it from?

To the first four questions I gave evasive answers saying that I was always ready to work if the Japanese wanted me.

But the last question could not be easily answered; to this I said that I would take upon myself the duty of observing the Chinaman and report to the Kimpetai if I found him in possession of a radio. This answer did not please them. They talked among themselves and after a few minutes, ordered that I should go back. But before I went the judge sitting in the centre who spoke good English, asked me if I had anything to say regarding the treatment in the Kimpetai. This encourged me and while I was stammering and excited so far, I spoke bravely "Sir, I thank you for allowing me to talk, I have nothing, to say against anybody or anything. But one request I make, hoping to be excused if I went out of the way. I feel miserable inside the cell and I feel unhappy with the handcuffs. Can you not give me some work to clean the room or to work in the garden or in the kitchen. I wish to move freely. The chief became angry and said "Bagero (fool) I know you are like the British, talking of freedom and liberty! Go back to your cell at once and you shall remain handcuffed till sunset."

I went back to the cell and began to recollect my thoughts. I rejoiced because I knew there were no specific charges against me; otherwise I would have been whipped and tortured. But how long was I to stay in the prison? That night I slept well although I knew I was still in the jaws of death.

Days passed and it seemed to me that I had been forgotten and that due to starvation and mental agony, I was left to die. On the 17th day at about six in the evening a number of Japanese officers peered into my cell. I began to sweat profusely; it seemed the time had come for me to die.

Sheer fear was about to kill me. One of the officers pushed through the bars of the prison a new mat into the cell. What were they going to do? My sweating became less

for meanwhile I had become steady and whatever was going to happen, I was prepared to meet the situation calmly.

A few minutes after, the door of my cell was opened and a Japanese soldier was kicked in. At last I had a companion! It was enough for me. That night, both of us slept side by side. Early next morning both of us got up smiling and I knelt down by the side of the Japanese soldier while he said his prayers in Japanese! A tremendous change had come in me. I thought I could remain sometime more in the Kimpetai without getting despondent. My Japanese friend had a number of books and good food supplied to him three times a day. Whenever food came, he used to smile at me. He evidently wanted me to eat it. But I dare not do it. Who can stop the Japanese Kimpetai officials from cutting off my right arm for doing so? Such things were common not only in the Kimpetai, but also outside it, during the occupation of the Japanese.

My companion was very much worried but, whenever his eyes met mine he smiled. He used to deliberately place a portion of the good food for me. When the air siren was heard the Japanese used to go into the trenches after verifying that the cells were properly locked. My friend also went out. He made gestures that I should lie flat on the ground till the all clear signal was given.

The only thing that was a blessing to me was the daily bath. At about three in the afternoon, a soldier used to open the cell and take me to the bath room. I was given three minutes, during which I should wash myself and my clothes. I was warned that I should not drink any water. But here was the only chance for me. I drank in at least a quart of water everyday while I stood under the pipe, and it was this, I felt, that kept me alive. After bathing, I like other prisoners had to take my washed clothes, walk nakedly about two furlongs, spread my clothes on the grass and then return to the cell. At about eight in the night the clothes were pushed into the cell by a soldier.

Two days later, a fierce-looking Japanese, who was said to be the terror of the Kimpetai stood near my cell. He looked in. I at once, shuddered with fear. He called me by my name. This made me shiver all the more. By his side stood another man who interpreted what he said to me. The officer wanted to know whether I was in good health. It seemed that the day before, he and two of his men visited my house at noon while they were inquiring, the siren sounded. He stayed on just to see what my people did. It seemed that he was surprised to see one of the little girls lighting the candle and all of them kneeling down and praying. He and his men, went to a trench nearby and when they returned, they still found my people praying. He said, the sight moved him much. He said he had every hope that I would be soon released.

How happy I felt! My hopes were raised. I rushed to the bars of my prison. I knelt down and spoke to him thus: "Master, my clothes are so badly torn. I am ashamed to wear them. Please send somebody to my house to get some clothing." He smiled, nodded his head and walked off.

On the morning of the 24th day, the door of the prison door opened and my name was called out. I was now very brave and feared nothing. One Mr. Cully, an Anglo-Indian and I were taken to a place close by where stood an officer in white clothes. He spoke English with the accent and intonation of an Englishman. He looked at us for sometime and said "Mr. Cully, you can go. If you need money or work or any other form of help, we will be glad to assist you". While saying these words, he seemed to look at me searchingly. Suddenly he became serious and told me, "Raju, there is nothing against you but I don't like the gleam in your eye. I think you ought to stay with us for a couple of weeks more," "Master," I shouted, "have mercy on me. Let me go home and see my

children. In the name of Hirohito, the greatest Emperor in the World, I ask for mercy. Let me go. I cannot bear it any longer."

He frowned and warned me to be careful. He knew for certain, he said that my sympathies were with the British and he could not send me out. As a special case, he said, he was sending me home and that I ought to be very careful.

He walked and we followed him to the compound gate. He opened it and majestically like God the Father turning Adam and Eve out of the garden of Eden, shouted, "Get out." In a terrified manner Cully and I ran and ran until we were about three furlongs away from the place. We fell on the grass, embraced each other and wept. After taking some rest, we slowly walked home.

Every trial brings its own compensation. A fortnight after I was sent for by the Military Police and an order from the Japanese Military Administration appointing me as the officer-in-charge of Absentee Indian Properties (immovable) for the city of Rangoon was given to me. I hesitated to take the order and pointed out in a most respectful manner to the chief of the Kimpetai that I was unworthy of the post and I did not want it. He became a bit furious and said, "Don't be a fool, we recommended you for the post. They wanted an honest man. We know you well. How nicely you snored at nights when you were with us! Go at once or else you may have to stay with us for sometime more!"

Dr. Sir S. Radhakrishnan's Message to Indian Students

Collected by

(PULAVAR K. CHANDRASEKHARAN, M.A., B.T., B.O.L.)

Dr. S. Radhakrishnan needs no introduction to Indian Students. He is already peerless in the galaxy of philosophers; and our country is very much indebted to him for his multitudinous endeavours to keep her exhalted in the international affairs. Besides his astuteness and versatality, he possesses a highly enlightened and comprehensive mind. His works are many and they are characterized by singular comprehensiveness, broad and fine critical sagacity. These qualities contribute much to his popularity as a writer. The accuracy of knowledge he exhibits through his writings of the social and political life show how thoroughly he has mastered his subjects. Whenever he writes, he does it with singular skill, wonderful judiciousness, critical insight, adequate knowledge and mastery of facts, keen discernment of facts, and effectiveness of grouping. Withal, he is genuinely fresh in matter, method, style, critical canons and selectedness of phrase. Everywork of his, therefore, becomes a special treasure which makes us read it with unflagging interest and pleasure. So, I have collected a few passages from his convocation addresses and put them in the form of a continuous and readable matter under suitable captions so that they could offer a wholesome information to young students about the world, they live in, and the society, they belong to.

1. *Catholicity of outlook:*

"It is impossible for any nation to stand still and stiff within its closed gates, while humanity is marching on. The world is no more a miscellaneous collection of odd and dislocated parts where we could live alone. It has become a small neighbourhood where we would neither live alone nor be let alone. We cannot return to the walled cities of the middle ages. The flood of modern ideas is pouring on us from every side and will take no denial. On the question of response to the new forces, there is much confusion of thought. *We come across a curious blending of self-assertion and timidity.* There is a passionate loyalty to everything Indian haunted by deep but secret misgivings. The conservatives adopt an attitude of forlorn resistance and cling tenaciously to old ideas. They little realise that the forces will steal unknown, bring down the defences where they are weak, and cause inward explosion. The radicals are anxious to forget the past; for, to them, it is to be remembered, if at all, not with pride but with shame. But they forget that where either cultures may give us the light, our own furnishes the condition for action. The constructive conservatism of the past is the middle way between the reactionary and the radical extremes. If we study the history of the Indian culture from the beginning of its career somewhere in the valley of the Indus four or five millenniums ago down till to-day, the one characteristic that pervades it throughout its long growth is its elasticity and ability to respond to new needs. With a daring catholicity that approaches fool-hardiness on occasions, it has recognised elements of truth in other systems of thought and belief. *It has never been too proud to learn from others and adopt such of their methods as seemed adaptable to its needs.* If we retain this spirit, we can face the future with growing confidence and strength".[1]

2. *Marks of culture:*

"Culture is not mere learning. It is discrimination, understanding of life. Liberal

1. From the Convocation Address to the Andhra University, delivered on 5th December 1927.

education aims at producing moral gifts as well as intellectual, sweetness of temper as much as sanity of outlook. Into the art of living, the cultured man carries a certain grace, certain refinement, a certain distinction which redeems him from the sterile futility of aimless struggle. Culture is not a pose of intellect or a code of convention but an attitude of life which finds nothing human alien, common or unclean. *An education that brings up a young man in entire indifference to the misery and poverty surrounding him, to the general stringency of life, to the dumb pangs of tortured bodies and the lives submerged in the shadows is essentially a failure.* If we do not realise the solidarity of the human community, nor have human relations with those whom the world passes by as the lowly and the lost, we are not cultured. The most depraved individual has his startling interest and the worst criminal is unique to his thumbprints as he knows to his cost. Great literature shames us out of our complacency and reveals to us something of the immense capacity of the human soul for suffering and isolation. We may suffer, we may fail, we may be forgotten but we have succeeded in the true sense of the term, if we refused to be vulgar, mean or squalid. *If anything justifies life, it is nobility, greatness.* Man notices our failings, but God sees our strivings ".[2]

3. *Social order and Jrustice:*

"Ability to co-operate with others is the true test of education, among individuals as well as communities; and it is possible only with sweetness and humanity. If we are to assist human beings in sorrow to bear the anguish they are called upon to endure, we have to approach them with feeling and sympathy, with love and understanding. The great majority of altruistic minded people feel satisfied about themselves, when they become members of social reform associations or subscribe to the funds of fellowship clubs. But man reveals himself to man in love and sympathy and not in answer to questionnaires or in mental clinics. The human soul yearns for warm love and is repelled by cold curiosity. If we go through a day with calm and serenity, understanding the hearts of men and women; we come across, instead of working up statistics at office desks or distributing pamphlets in public meetings, we will effectively help the betterment of the social order. Reconstruction of the world will follow if we undertake the less exciting but more exacting task of reconstructing one-self by purifying the passions and humanising the self."[3]

4. *Communal Harmony:*

" A Society which tolerates the scourage of untouchability has no right to call itself civilised. There must not be any barrier to the rise of any honest, industrious and capable person to any position for which his character, his intelligence and his talents fit him. *Integrity in public life should not be tampered with by caste or communal feeling.* The pernicious influences at home and school which inculcate wrong notions about caste superiority and communal contempt required to be removed with a drastic hand. It is no answer to say that each one is at liberty to follow his own customs and creeds but the decencies of social life require, not passive non-interference but active sympathy and understanding. It is true that we do not shoot or guillotine people, and yet we do things prettily thoroughly in our own way by means of ostracism and social boycott. Hindus and Muslims have lived together for centuries, and yet cherish the most amazing illusions about each others characters. By the stubborn cherishing of differences, we develop attitudes which are exploited by the self-seeking and the partisan......Our education, if it is successful, should protect us against passion and prejudice, and develop in us a resistance to the power of the press and propaganda to play on our weaknesses ".[4]

2. From an Address to the Punjab University convocation, delivered on 23rd December, 1930.
3. From Convocation Address to the Mysore Univ, October 16, 1930.
4. From Allahabad University Convocation Address, 13th November, 1934.

98604

5. *Spirit of Democracy*:

"It is not enough to have the institutions or intruments of democracy, but we should also find ready to hand the spirit of democracy. We have to promote the unity of aim and the solidarity of sentiment which will help individuals to sink personal or group advantages for the common good. Democracy is the recognition that it takes all sorts to make a world. *It implies the humility which admits that others remote from ourselves in mental outlook and experience have also something of value in them.* Whatever may be our race or language, religion or occupation, we are all necessary for the highest welfare of our country. Democracy is only social good manners".[5]

"Democracy does not mean a dead level in character and contribution, ability and insight. It is an equality of opportunity in matters of food, health, and education. It implies economic justice. If we are content with anything less, democracy is mockery. Economic justice involves a re-shaping of the economic order. Capitalism is criticized from different points of view but here I may just indicate how it affects a democratic policy of life. By permitting a staggering degree of inequality with its inevitable consequences of poverty and lack of opportunity for masses of men, women and children, it produces social disturbance. This inequality is morally dangerous. It encourages the privileged sections of society to live in waste and luxury, with an utterly false sense of values, in callous disregard of what their superior privilege means to the victims of the process which accords to them the privileges. We all know people whom wealth and ease have made decadent, who despise or patronise those presumed to be lower in the social scale, while acting with becoming humility to those who are considered to be higher. We cannot run a society where millions lack what a few people take for granted as necessities of life".[6]

"In our country to-day, there are forces which are working against democracy. Religious labels possess political significance. *Young men grow up in surroundings which encourage sectarian and communal prejudice.* From their early days, they are trained to look upon clannishness and communalism as normal conditions of life. *Petty local feelings are everywhere on the increase. A vulgar rampancy of provincial feeling is not known to be an offence against patriotism and humanity.* Even those who pose as nationalists have an exalted idea of their duty to their own community and a crude sense of their duty to their fellow-men. Naturally corruption and nepotism prevail in high places. In a competitive world the country must have the services of the best brains at its command. Every sincere democrat will strive hard to free the country from the bondage to communalism and slavery to sects".[7]

6. *True Freedom*:

"Freedom is a sort of portmanteau expression, a kind of hold-all in which you can put anything you please. The Indian National Congress says it is fighting for freedom in a non-violent way: many of the workers feel that they are fighting for freedom when they ask for higher wages or collective ownership. Political freedom means liberation of one's country from external domination. Constitutional freedom means that we should be free from the tyranny of a class or a dictator; legal freedom means that there must be reliance on well understood law; economic freedom means that every one should be free from the strain of poverty and economic pressures. These are all valuable, but they are only a means to an end.

True freedom is the freedom of the human spirit. The true Swarajya is the freedom of human spirit. A focus of the world is in the individual. Life is manifested in the indivi-

5. From Nagpur Univ. Convocation Address, 19th November 1932.
6. From the convocation Address at the Benares Hindu University December 17, 1938.
7. From an address at the Jublice celebration of Morris College, Nagpur, December 1935.

dual. Truth is revealed to the individual. Life is experienced by the individual. *Each individual must have the liberty to dream, adore and meditate.* You can march individuals into a group but you cannot weld them into a single unit. All the advances of history are due to the spirit of man.

This unconquerable spirit which is the source of an endless variety of form and expression, which is behind all men's strenuous endeavours, ambitions and achievements —hoping, striving, failing, still advancing, gaining ground, pressing onwards—this active spirit of man is at the heart of human history. To damage it, to supress it is to make man an INHUMAN BEING".[8]

8. Speech broadcast from the Durban Station on 19th April 1939.

—

THIRUKKURAL : ITS GREATNESS

by

PULAVAR K. CHANDRASEKHARAN, M.A., B.T., B.O.L.
Lecturer in Tamil,

Ethics is the soul of religious thoughts. Without it, religion would be the "baseless fabric of a vision". The greatness of Buddhism as that of Chistianity lies in its ethical ground work. Deprived of ethics, religion shrinks itself to "sacred dust and consecrated cobwebs"; it becomes, in fact, a store-house for vague, metaphysical speculations, solidified into doctrines and observances on which the most philosophical, as the most ignorant and superstitious, may dogmatize till the world's end. The greatest happiness, both here and hereafter, of the greatest number of sentient beings is man's highest and noblest ideal, and ethical rules and principles, broadbased upon universal love or benevolence, are the only safe guides to its attainment. To the end, the highest ethics and the highest religion are marching hand-in-hand. Any work, therefore, that inculcates universal ethical principles, leading to universal happiness, must receive, from every age and clime, the foremost recognition. The greatness of the Kural as an ethical work rests upon intrinsically solid foundations, and no wonder, it has compelled the unqualified admiration of great European savants and the work itself is rendered into more than a dozen European languages, especially into Latin by the Italian Joseph Constantine Beschi who was himself a great poet and scholar in Tamil.

What strikes us most in the composition of Kural is its marvellous brevity and beauty of expression, a brevity which makes it impossible for the ordinary student to grasp its full significance without a commentary, and a beauty which "tempts the ear to pause on the couplets for their euphuism".

The diction employed in Thirukkural is singularly chaste and dignified, and faultlessly classical. One cannot meet with a type of composition more remarkable for its purity and complete freedom from colloquism of every sort. The words used are the aptest, and none can transpose, add or omit one word without damaging the force and beauty of the whole couplet. Each couplet is a magnet of attraction in itself, and the whole work is a living literary wonder for all ages. No marvel, therefore, that the work elicited from Percivel the praise, "Nothing in the whole compass of human language can equal its force and terseness", and from Pope "Enthusiasm for the great Tamil poet has been an important factor in my life". And we may add that no praise would be too high for such a monumental work.

Now let us turn our attention to the author of the immortal Kural—the saint Thiruvalluvar. Thiruvalluvar was the greatest Dravidian, as he was, beyond all question, one of the wisest of men. For range and depth of wisdom he stands unsurpassed to this day in the whole domain of human literature. He had a soul large enough to be the independent founder of a religion like Buddha, and might have been one, had not Buddha himself anticipated him in that line. Dividing the objects of life into three great classes Viz., virtue, wealth and love, and treating of these under their various subdivisions, he epitomizes the world of ethical and practical wisdom, keeping clear of the quagmires, shoals and quicksands of metaphysical speculation. He brings together in the shortest compass the wisest thoughts that he could utter on these subjects. And his wisdom is as profound as it is cosmopolitan and abiding. Neither does he fight shy of the field of worldly success, as most Eastern sages are apt to do, but he gives it its due place, gathering his truths from his

own intimate acquaintance with human nature and the world. In his work, we find the experience of a whole life condensed and crystallized into sententious distiches of marvellous force and brilliancy. For young and old, his book is an invaluable guide, brimming with deep common sense, a treasure house of great thoughts and of sound and practical wisdom, and a thoroughly reliable code of mental and moral discipline.

Now, let us conclude with the words of Rev. Pope:

Sage Valluvar, priest of thy lowly clan,
No tongue repeats, no speech reveals thy name;
Yet, all things changing dieth not thy fame,
For thou art bard of universal man;
And still thy book above the waters wan,
Virtue, true wealth and joy, and being's aim,
In sweetest mystic couplets doth proclaim,
Where winds sea-wafted palmy forests fan,
Haply undreamed of visions glad thine eyes
In realms beyond thy fabled 'seven fold birth'
And clouds of darkness from thy spirit roll;
While lands far off have heard with strange surprise
Faint echoes of thy song. Through all the earth
Men hail thee brother, seer of spotless soul.

The Paradox of Achilles and the Tortoise

by

K. VISWANATHAM, B.A. (HONS.)

The Eleatic Philosopher Zeno set all his contemporaries guessing by propounding the following conundrum.

Achilles runs a race with the tortoise. He runs ten times as fast as the tortoise. The tortoise has 100 yards' start. Achilles runs 100 yards and reaches the place where the tortoise started. Meanwhile the tortoise has run a tenth as far as Achilles, and is therefore 10 yards ahead of Achilles. Achilles runs this 10 yards. Meanwhile the tortoise has run a tenth as far as Achilles and is therefore 1 yard ahead of him. Achilles runs this 1 yard and the tortoise has run a tenth of a yard and is therefore a tenth of a yard in front of him. Thus Achilles is always getting nearer the tortoise; but 'can never quite catch him up'. Where does Achilles catch the tortoise?

The inventors of school geometry, of Zeno's time, argued about this problem till they had speaker's throat and writer's cramp Although they did not fail to recognise that Achilles really overtook the tortoise, they worried themselves to find where the catch was.

Perhaps we, in this age, may know how to solve this problem; for we have a number language into which this could be easily translated. The total of all distances the tortoise ran before Achilles caught him up is $10+1+\frac{1}{10}+\frac{1}{100}+\frac{1}{1000}+\frac{1}{10.000}+ \ldots\ldots$ and so on. Using the decimal notation, the total is $=10+1+0{\cdot}1+0{\cdot}01+0{\cdot}001+0{\cdot}0001+\ldots$and so on ie $=11{\cdot}\dot{1}$. We also know that $\dot{1}$ corresponds with $\frac{1}{9}$ and no more.

Therefore the total distance the tortoise runs till there is no distance between him and Achilles in $11\frac{1}{9}$ yards.

It is necessary to make a few observations in view of this problem. While this problem was a mathematical difficulty to all intellectuals of Zeno's time, it is not so to most of us in this age. What is the reason? Can we, on this account, conclude that we are all intellectually superior to them?

The Greeks of Zeno's time were not accustomed to "speed limits and passenger-luggage allowances" as we are to-day. Any problem involving division was itself much more difficult and they had no way of doing division to any order of accuracy, because they relied for calculation on some mechanical aids such as counting frame and abacus. So much so, it was too much for them to realise or argue that the distance between Achilles and the tortoise gradually diminishes and ultimately beyond a certain point becomes Zero.

We, who belong to this age, have a definite advantage over them. We inherit a social culture of two great civilisations and two great social revolutions. What they had been incessantly labouring at for so many years is now taught in elementary classes. The immense difficulty which the mathematicians of those times experienced when they dealt with a process of division, carried on indefinitely, is now no difficulty at all; for we are taught infinite series, limits, and so forth. This provides an example of a great social truth borne out by the whole history of human knowledge.

We can not therefore pride ourselves that we are very clever, after all. For, fruitful activity of the 'cleverest people' draws its strength from the common knowledge which all of us share.

FATHER OF INDIAN REVOLUTION

—*By M. Krishnamurthy, IV B.A.—(I-B.)*

Tete—a—Tete

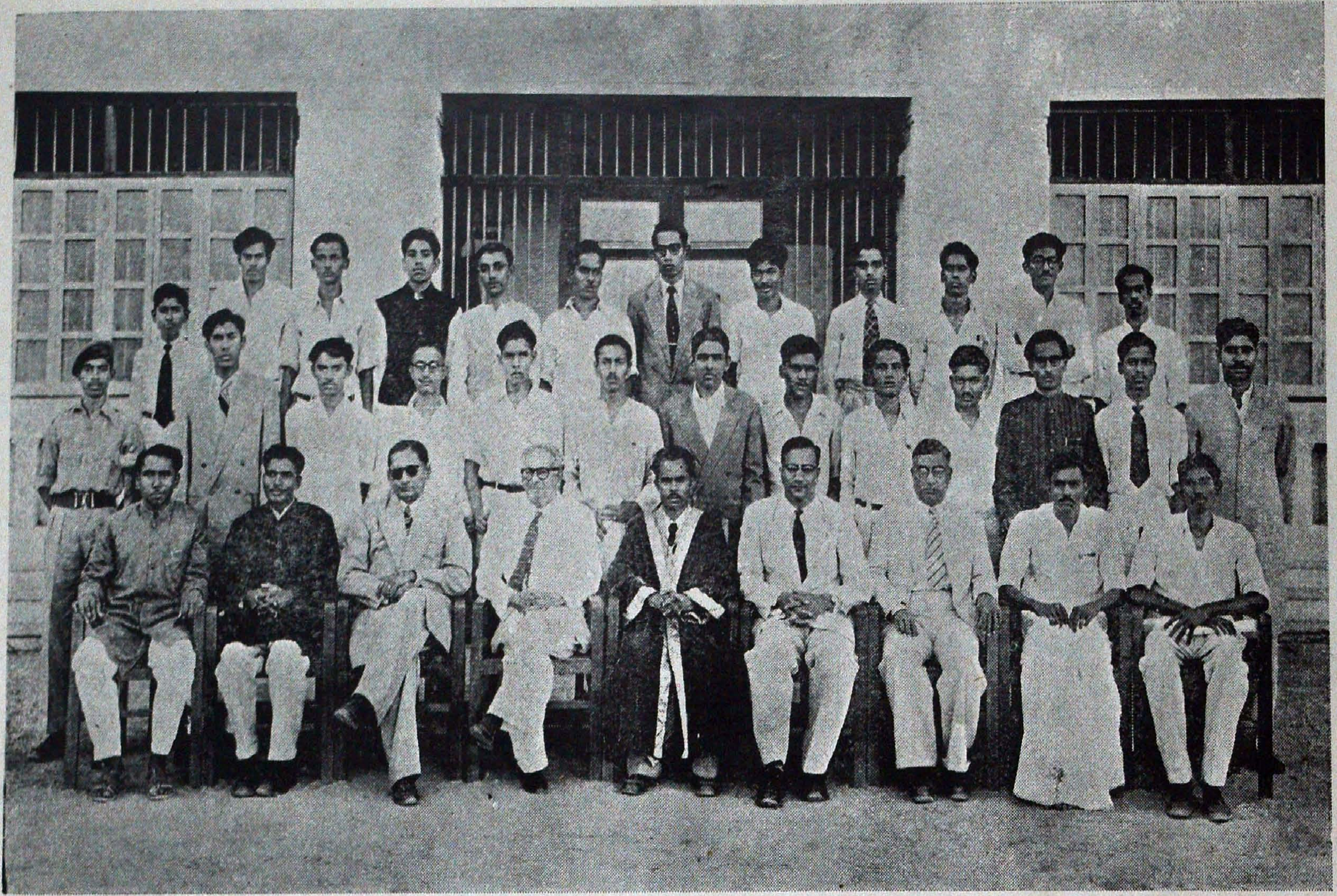

Second session of the Sir Theagaraya College Parliament held on 28—2—'57 with Dr. V. K. John, Barrister-at-Law, M.L.C., as Observer.

Sir Theagaraya College Parliament

Second Session 1956–'57.

CONVENER : PROF. T. DHANAKOTI.

Hon'ble SRI S. JERNES,

Speaker.

THE TREASURY BENCH

1.	Hon'ble Sri Daniel Michael	—*Prime Minister, Minister for External Affairs and Leader of the House.*
2.	„ „ Arokiam George	—*Deputy Prime Minister and Minister for Home Affairs.*
3.	„ „ V. Loganathan	—*Minister for Finance.*
4.	„ „ K. Thyagarajan	—*Minister for Industry and Commerce.*
5.	„ „ S. C. Nizamuddin	—*Minister for Defence.*
6.	„ „ Narsi Reddi	—*Minister for Education and Health.*
7.	„ „ F. S. D. Wilson	—*Minister for Planning.*
8.	„ „ M. Subbarayulu Chetty	—*Minister for Transport and Communications.*
9.	„ „ C. Shanmugam	—*Minister for Food and Agriculture.*
10.	„ „ S. Krishna Kumar	—*Minister for Information and Broadcasting.*
11.	„ „ S. Devarajulu	—*Minister for Labour.*
12.	„ „ Sivaji Subramanian	—*Minister for Law.*
	Hon'ble Sri S. Ganesan	—*Whip of the Govt. Party.*

THE OPPOSITION BENCH

SOCIALISTS

1.	Hon'ble Sri K. Kailasam	—(*Leader of the Opposition*)
2.	„ „ S. Paul Rufus	—(*Deputy Leader*)
3.	„ „ S. G. Devadasan	—(*Whip*)

COMMUNISTS

1.	Hon'ble Sri K. V. Balan	—(*Leader*)
2.	„ „ A. Muthukrishnan	—(*Deputy Leader*)
3.	„ „ V. R. Chitti Babu	—(*Whip*)

DEMOCRATS

1.	Hon'ble Sri A. Muthuswami	—(*Leader*)
2.	„ „ V. Frederick	—(*Deputy Leader*)
3.	„ „ C. S. Narayana Prasad	—(*Whip*)

The Mechanism of Evolution

by

G. MADAN MOHAN RAO, M.A.,

The idea of evolution dates back to the earliest period of human civilization. In the ancient days various views were held regarding the origin of different species. One of such old views, until recently most widely accepted is the theory of special creation. This was preached and propagated by the Christian Church authorities. According to this hypothesis the different species of plants and animals were created at the beginning of the world in the same form as they exist today. At present there are certainly few or no biologists who believe in special creation.

The theory of organic evolution is also an ancient hypothesis. The modern biologists almost without exception are convinced of the fact of organic evolution. According to this theory the forms of life appeared in the beginning were of simpler construction and they reached their present forms by a gradual process of increasing complexity. Until the beginning of 19th century no outstanding theory was put forward to explain the process of evolution.

Lamarck's Theory of Evolution: The first outstanding theory of the evolutionary process was published in 1809 by the great French Biologist, Jean Baptiste de Monet de Lamarck (1744—1829). Lamarck earned his living as a soldier, Physician, Botanist and Zoologist in that order. At the age of 50 he got himself interested in Zoology and in particular in the study of Invertebrates. We are indebted to Lamarck for the terms 'invertebrates' and 'Biology'. Lamarck was interested in the classification of living things. He considered that all living things could be arranged in an orderly row according to their complexity. By these systematic studies of animals and plants he was convinced that species were not at all constant. This was in conflict with the then widely accepted view—fixity of species. Though Lamarck was a legendary figure in the Evolutionary history his scientific reputation was not very high because of his personal eccentricity and his tendency to speculate rather loosely. Some of his more erroneous proposals were turned out to be his most persuasive ones. He suffered from social and scientific ostracism due to his poverty and blindness and also due to the fact that his views on evolution did not meet the approval of Dr. Cuvier, the most influential scientist of those days, who believed in the fixity of species.

Lamarck published his Philosophie Zoologique in 1809 containing his views on the process of evolution and origin of species, very often called "inheritance of acquired characteristics". Lamarck enumerated his ideas as follows :

(i) "Life by its internal forces tends continually to increase the volume of every body that possesses it as well as to increase the size of all parts of the body upto a limit which it brings about.

(ii) The production of a new organ or a part results from a need or want, which continues to be felt and from the new movement which this need initiates and causes to continue.

(iii) The development of organs and their force or power of action are always in relation to the employment of these organs. In every animal which has not passed the term of its development, the more frequently and sustained employment of each organ strengthens little by little, develops it and gives it the power proportioned to the length of its employment; where as lack of use of the same organ insensibly weakens it, deteriorates it progressively, diminishes its power and ends by causing it to disappear. This is known as the law of use and disuse to kinetogenesis.

(iv) All that has been acquired or altered in the organization of individuals during their life is preserved by generation and transmitted to the new individuals which proceed from those which have undergone these changes. This is known as the law of inheritance of acquired characters or changes or variations."

Lamarck illustrated his theory with the Process of the evolution of Giraffe. The ancestor of Giraffe was a deer-like animal which started to feed on the leaves of trees finding the grass on land inadequate. For this it has to stretch its neck and this resulted in the gradual elongation of its neck. Later this accentuated character was transmitted to the offspring and the result is the modern giraffe. This explanation has got certain appeal. It is of common experience that the physical exercise develops stronger muscles. The controversial question is whether this acquired character can be transmitted to the offspring. In the cave animals due to disuse the eyes become functionless and even disappear. The modern biologists do not believe in the inheritance of acquired characters. They fully know the influence of environment and use and disuse in the development of any organ. The following points show that the theory of inheritance of acquired characters is not fool proof.

(1) The persistent sun burn of Englishman long resident in India does not reappear in his unexposed children.

(2) The skilled hand of an artisan and the trained ear of a musician are not inherited.

(3) Education begins and ends with the individual and cannot be transmitted. In any case the inherent capacity or aptitute for learning is inheritable through germ cells which is entirely different from acquired character.

The work of Lamarck parallels that of Erasums Darwin, a learned Doctor of Medicine, so closely that it would seem that the latter had been the inspiration of Lamarck's thought. Charles Darwin said: "It is curious how largely my grand-father, Erasums Darwin anticipated the views and erroneous grounds of opinion of Lamarck." Lamarck considered that in the case of animals the environment acted on the internal structure through the nervous system. Here in he agreed with Erasums Darwin. Darwin went still further as he thought that plants also could react to environmental stimulus through their sensibility. Lamarck thought that plants were directly influenced by the surrounding conditions. So he agreed with Elder Darwin in regard to the evolution of animimals while his views on plants are in accord with those of Buffon.

Buffon, Erasmus Darwin and Lamarck developed evolutionary theories which had one thing in common—the inheritance of the modifications by the off-spring impressed upon the parent during its life time. Buffon believed that these modifications were the result of direct action of environmental influence. Erasums Darwin believed that the modifications were the result of the reaction to environmental stimulus through sensibility. Charles Darwin guardedly admitted that the inheritance of acquired characteristics might be one of the 'unknown laws' that govern variation.

In the following years many attempts have been made to examine the validity of the theory of inheritance of acquired characteristics. Among those were the famous experiments of August Weismann, a German Biologist. Weismann cut off the tails of rats generation after generation. Weismann did never find shorter tails in the descendents of the de-tailed generations. These experiments only show the ignorance of Weismann as these rats obviously were unable to use or exercise their tails in any way. Mutilations are different from the acquired characters. So these mutilation experiments are not at all helpful in the context. If the mutilations are inherited the whole human race would have become a group of cripples.

The late Russiau Physiologist and Psychologist Ivan Pavlov, made some dramatic experiments to prove the inheritance of acquired characters. "He trained generation after generation mice to do tricks such as coming to be fed when a bell was rung. Later generations learned more quickly with fewer lessons than the earlier ones had. This seemed to indicate that here is a case in which the effect of use and disuse is inherited. Pavlov finally concluded, however that the true explanation was that he was becoming progressively more skillful teacher of mice".

(To be continued)

ON FILARIASIS

by

G. Kesavaram, B.Sc.

Filariasis is a common disease in tropical countries. This disease is caused by thread-like worms which inhabit some parts of the blood or lymphatic systems, connective tissue body cavities, eye sockets, nasal cavities, etc. These thread-like worms are of many types and grouped together under one super family, Filarioidea. Several of these worms are of great importance to health, whereas others are apparently nonpathogenic.

Wuchereria bancrofti is a common and very important human parasite. It has a wide distribution throughout the warm parts of the world especially in moist low lying areas of sea coasts and river valleys. The infection caused by this worm is common in parts of South sea Islands, Southeastern Asia (India), East Indies, Tropical America etc. In some of the localities mentioned above more than 50% of the inhabitants have the embryos of this filaria swarming in their blood.

Adult worm is found in the lymph glands and ducts. The females are 50 to 100 m.m. in length and one fourth of a millimeter in diameter—about the caliber of a course sewing thread. The males are about half this size. The body of the female tapers at one end having a small swollen head, with a simple pore as a mouth. The oesophagus is muscular and glandular in nature and the vulva is placed behind it. The males have coiled tails with numerous pairs of papillae each having a long and a short spiracle.

Life Cycle:

The female worms give birth to microfilariae which are surrounded by delicate membranes or sheaths. The sheaths are supposed to be the vitelline membranes of the embryo. But according to Augustin (1937) these sheaths are really shed cuticles and are not discernible structures while the embryos are still in circulating blood.

Further development of microfilariae depends on their being sucked with blood by certain species of mosquitoes which serve as intermediate hosts. In Oceania the important vector is Aedes Scutellaris whereas in other parts of the world culex quinquifasciatus plays a great part as an intermediate host aided by various Anopheles mosquitoes such as Anopheles ludlowi and subpictus in Java and Anopheles gambioe in Africa. Culex pipiens is an important vector in China and Egypt. Inside the bodies of these mosquitoes these microfilariae develop into infective stage.

The blood with microfilariae is first ingested by a mosquito and it becomes a sticky mass in the insect's stomach. This sticky mass holds fast the sheaths of the microfilariae present so that the latter can easily come out. The microfilariae move towards the wall of the stomach, pentrate it and migrate into the breast muscles with in twentyfour hours. Here they lie in lengthwise between the muscle fibres. Now these embryos which are long and snakelike become short and stout looking like sausage shaped creatures. Afterwards from twelve days to several weeks they begin to grow in lenth of 1·5 m.m. by 20 to 30 μ. The larvae become active again and leaving the breast muscles they make their way into the proboscis and the interior of the labium. When mosquito bites a man or any warm-blooded animal the larvae are left free from the labium and creep out on the skin of the host and penetrate through the mosquito bite or other abrasions. It is only in the warm, moist weather that this process can take place successfully for warmth stimulates the larvae to activity and moisture keeps them from being dried up before they get an entrance. In Culex quinquifasciatus the infectivity

reaches its climax when (i) the temperature is 70° to 90°, (ii) the humidity is 70% and (iii) one cubic centimeter of blood contains 500 microfilariae. If the number of microfilariae increases very much the infectivity is lowered. It is not yet definitely known about the course of the microfilariae after their entrace into the skin and how much time they take to attain sexual maturity. After they enter the glands they settle down till they attain maturity.

One of the important and interesting facts about the microfilariae in the blood is their 'Periodicity'. These appear at night chiefly from 10 P.M. to 4 A.M. in the peripheral blood and almost completely disappear in the day-time. This is the same case in most parts of the world, but in Oceania where the intermediate host is Aedes scutellaris there is no periodicity. Therefore the type of microfilariae which are sucked in by the Aedes scutellaris are considered by Manson Bahr (1941) as a separate species, Wuchereria pacifica. Sometimes the microfilarae of wuchereria bancrafti are found in day blood of some people who sleep during daytime and work during nights. Yet sleep itself is not a factor for their appearance since they begin to appear before the usual sleeping hours.

For explaining the above factor (the periodicity of microfilariae) two hypotheses have been proposed. 1. Manson who first observed the development of filarial larvae in mosquitoes in China in 1878, believed that the microfilariae which are longlived are concentrated in the internal organs of the body during the day and then appear in skin capillaries at nights to keep a sort tryst with their night biting transmitter Culex. In 1929, Lane, on the other hand proposed that all the females in the host give rise to embryos each day approximately at the same hour, and almost all of them have been destroyed in the host in the next twenty-four hours. Afterwards Lane's hypothesis is considered to be satisfactory and was universally accepted.

Pathology :

Filarial symptoms appear to be due, in part, to obstruction of lymphatic system and in part of allergic phenomena. They are found more frequently in those people who do not have microfilariae in their blood. The inability of the microfilariae to escape from the parental habitat in the lymph system is the cause for the obstruction, inflammation and encapsulation in a host. There is no relationship between the presence of microfilariae and the symptoms. It may be also due to the fact that the living adult worms are relatively harmless when compared with dead ones. The latter are treated as foreign bodies by the host and are surrounded by abnormal cells and connective tissue and finally calcified and absorbed. Liberation of protein from the disintigrating worm causes an obstruction and obliteration in the lymph passages. This results in the hypertrophy of glands and blockage of lymph flow.

The blockage of lymph flow in the channels leads to the enlargement of the lymph glands and varicose lymph ducts. Often the lymph is diverted into the Scrotum as a result of which it enlarges to an abnormal size. When ruptured it discharges large quantities of lymph or chyle. In some cases lymph is diverted to the urinary bladder and is discharged with urine as chyluria. In other cases it is diverted into the testes, tunica vaginalis and joints. As a result of accumilation of lymph in various parts of the body they attain incredible sizes which resembles the parts of an elephant. Only due to this feature this disease is commonly known as Elephantiasis.

The most frequently affected parts of the human body are the legs, the Scrotum and less commonly the arms, the labia, mammary glands and parts of the head and neck. The infected parts after each attack, gradually enlarge till those parts become immovable and in one case a scrotum weighing about 224 pounds was recorded.

This disease can be controlled by avoiding the infected mosquitoes and as far as possible keeping the persons with microfilariae away from mosquitoes. Many drugs proved ineffective against filarial infections. But Brown in 1944 reported that Anthiomaline can cure this disease. By using pressure bandages which proved to be very successful by reducing the infected parts to their normal size. This disease can also be cured by surgical operations.

The Government of India are also taking necessary steps to control this disease. They have provided Rs. 153 lakhs for the National Filarial Control Programme during 1956–57. During the First Five Year Plan 13 control and 22 Survey units were allotted to the various participating states where control of filaria is a problem. Out of these 11 control and 18 survey units have been formed and started functioning.

The main object of the Filarial Control Programme is to restrict the progress of Filaria in several states. Now the administration of mass drug, Diethylcarbamazine (hetrazan) and the antimosquito measures are in progress in filarial areas.

THE UNIVERSE AROUND US

by

N. Ramanathan, M.A.,
Lecturer in Physics.

We live on this earth carelessly. We move here and there but we know very little about this earth or the stars that are shining in the sky. Of course it might be due to too much familiarity with the surroundings or possibly, we might have tumbled down while once trying to look up at the sky, and from that time we might have thought it more convenient to look down only.

Before going to the stars let us start from the earth itself. The diameter of the earth is about 8000 miles. It is spherical but what we call really the ground is only about 200 miles thick. On milk there is a thin crust and on that some ants are moving. The poor fellows don't know that under their feet the milk is boiling. We are nearly in the same position. The earth's interior is very very hot. Our mountains are simply floating on the liquid core of the earth. If a railway company decides to make a mountain removed from its place, it is really impossible. Suppose butter is floating in water. If we now remove a little of it, still the remaining butter will come up and float in the water. Just as most of the portion of the ice block remains in the water and a very little of it projects out, same thing is with the mountains. A greater portion of the mountain is underneath the ground. This is not simply the imagination of a poet but a proved scientific fact. Just as a sea has tides, same way the ground also has tides. If I tell you like that, you will say "what a fool you are"?. But, it is so. As we are on the earth, we are not conscious of the tides of the ground as a result of which, the ground moves one foot up and down in a day's course. Oh! but we can't wait on the earth for such a long time. We have to travel to-day millions of miles away to the interior of the universe.

The earth rotates around its own axis and also revolves around the sun. This results in many interesting things. The circumference of the earth is 25,000 miles and so in 24 hours we move 25,000 miles. That means at this instant we are travelling (of course through the space) at 1000 miles per hour. When I was a small boy I always felt that if the earth rotates, then if I jump up, the earth should naturally slip under my feet. It does not do so. The reason is very simple. Suppose we are travelling in a motor car and its speed is 20 miles per hour. Then supposing one of you jumps inside the motor car (and not outside) the motor car will not slip from you. You can see for yourself and the judgemen is left to the reader. The same thing is with the earth.

The earth moves around the sun with a speed of 18 miles per second. So we are. But this is nothing. Even the sun is taking us towards a star in Hercules with a speed of 13 miles per second and in addition, the star, towards which we are taken, is itself running towards another star with a speed of 200 miles per sec. Of course, nobody knows for what purpose this race is going on for ever.

The earth has got still another motion. You might have played with a top when you were small. The top is spinning and at the same time its axis is revolving (precision). Same way the axis of the earth is moving in space. Do you know what is the result? Our pole star changes. We won't have the same pole star after some hundreds of years. After 13,000 years α-Lyra (Abijith) will be our pole star. At that time we will have to take our child Dhruva to that star.

Really we are away 93 million miles from the sun. Though being at such a long

distance we are moving around the sun. Why? The reason was told by a famous physicist Newton. He said that any two pieces of matter in the universe attract each other. This attraction, he called as gravitation. I will give you a nice idea of the magnitude of this attraction. Suppose two close friends weighing 100 lbs each are standing at a distance of one foot. Then they attract each other with a force which will be enough to break a spider-web. While calculating this I have not taken into account any other attraction. Due to the gravitational force, the earth moves around the sun.

The sun is our life-giver. The sun is very very big and 12½ lakhs times bigger than the earth in volume. Suppose the sun is taken as a foot-ball of 1 foot diameter, the earth will be just of the size of the pea. And on the same scale, the earth will be 108 ft. distance away. Even at such a great distance, the sun is giving us light and heat.

If we could store the energy received from the sun in one day, then we can solve the problem of fuel for the whole earth for the coming 2000 years. In spite of giving out so much energy the sun is there for millions of years. If the sun was burning like a log of wood, by this time or even long ago it would have burnt away. But the energy has a different source. The energy is obtained by some reaction as it happens in Hydrogen bomb. You might have read the name of Hydrogen bomb in newspapers. It is really wonderful how so much energy is created in this process. The answer was given by the famous scientist Albert Einstien. He said that if we destroy completely the matter contained in the pea then so much energy will be available that with that energy you can keep your ordinary torch burning for 6000 years. In such a tiny piece of matter so much energy is hidden. To release it is a very difficult task. You or I can't do it. It requires millions of rupees.

Really the moon is the child of the earth. Scientists supposed that the great Pacific Ocean had given birth to the moon. It seems the moon had been angry with its mother at the time of birth and went away, but now it is coming towards. At the time of birth of the moon, the earth had also lost balance and started rotating fast around its axis. But now she is slowing down due to love of her child, the moon. If at present the earth is rotating in 24 hours, after some thousands of years, she will require some 25 hours or so.

Of course it is not a good thing for the moon to come near the earth. If it comes too near, it will be broken into pieces. But wait, this will take millions of years. This is such a long period that by that time the sun will become cold. And if it becomes cold, how can we live at all because you know we are dependent on the sun. Do not be afraid. This will take a terribly long time.

Let us travel further among the stars. Every star has got personality, of its own. They have to be studied by big telescopes. We really forget when the night passes away while we are meeting our stars. Thus it is with great pleasure we study those winking coloured stars. William Herschel studied these stars very thoroughly. He was a simple organ player in a church. But he prepared a telescope for himself and in the night, for hours together, he was chit-chatting with the stars. He really enriched the science of Astronomy by his valuable studies. There was a great Astronomer Mr. Dixit in India, in the last century who also worked in Astronomy.

The nearest star to us is 4 light years away. Its name is α-centauri (Mitra) You know the velocity of light is 1,86,000 miles per sec. It means that a ray of light can go round the earth seven times a second. A ray of light takes eight minutes to come from the sun to the earth. A light-year means the distance a ray of light will travel in one year. Sirius (Vyadha in Mirugasirsha) is eight light years away. Even stars farther than that, can be seen. Our municipal lamps cannot be seen even at a distance of 50 feet. So you can imagine how bright these stars are, if they are shining from such a long distance.

Our milky way is just like a poori. Its diameter is about a million light years. The sun is just a star in that system. It contains 40,000 million stars. We can see such another milky way by a telescope. It is at a distance of 7 5 million light years away.

That means light entering our eye now, has started from that milky way before 7·5 million years. Of course we don't know whether that milky way exists at this instant or not. And if it exists at all, where it is. In this vast universe we really don't know what is happening in the universe at this instant. When we look to the sky we are looking at the events that had taken place millions of years ago. It is really wonderful, but a real fact. The scientists have gone still further. They have even calculated the average volume and density of this universe. A man may start on voyage on the earth and come back to the same city. When we meet a friend four or five times in a day, as a joke, we say that the earth is round. Same way if we travel through the space among the stars we may come back to the earth itself. Of course it will take millions of years. Whether the earth will be there or not, who knows ?.

At last we will actually go to a star. This star is Companion of sirius. (Vyadhathsamitra) We are really repenting, because I am really crushed under my own weight. Even I can't move my hand. My feet cannot support me. Alright, I will weigh myself. Oh ! I am weighing 2000 tons. I will go away from this star. Now let us go to Betelgeuse. I have lost all my weight here. I am flying like a feather and even I can jump like a foot-ball and still I don't hurt myself. Do you know my weight now. It is merely one lb. Such are the stars. There are still more interesting coloured stars of various types. But let us stop now. We are quite tired because we have travelled too much, millions of miles. The world of the stars and planets is really mysterious and pleasing to the eye. Let us learn to lie down calm and quiet in the darkness of the night and see this silvery (glittering) world.

விழாப் பரிசு

by

பண்டித வித்துவான் மி. பொன். இராமநாதஞ் செட்டியார் தமிழ் விரிவுரையாளர்

மாபெரும் புகழ் வாய்ந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நூற்றாண்டு விழா இம்மாத இறுதியில் மிகமிகச் சிறப்பாக நடைபெறப்போகின்றது. இந்தியாவிலேயே இப்பல்கலைக்கழகம் பெருஞ்சிறப்புடையதாகத் திகழ்கின்றது. பேராசிரியர் பூண்டி. அரங்கநாத முதலியார், பி. சுந்தரம்பிள்ளை, நீதிபதி முத்துசாமி ஐயர், டாக்டர் நாயர் போன்ற சென்ற தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களும், இந்தியத் துணைத் தலைவர் டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன், இந்தியாவின் முன்னாள் தலைவர் சக்கரவர்த்தி இராஜகோபலாச்சாரியார், உலகம் வியக்கும் சொல்வன்மை பெற்ற ஏ. இராமசாமி முதலியார், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் ஏ. இலட்சுமண சுவாமி முதலியார், டாக்டர் குருசுவாமி முதலியார், சென்னை உயர்நீதி மன்றத் தலைமை நீதிபதி இராஜமன்னார், காலஞ்சென்ற சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார், சொல்லில் வல்ல சத்திய மூர்த்தி ஐயர், டாக்டர் டி. அரங்காச்சாரி போன்ற இத்தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களுமாகிய உலகப் பெரும்புகழ்பெற்ற மேதாவிகளைத் தோற்றுவித்த பெருமை இச்சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கே உண்டு. விஞ்ஞான உலகில் தலைசிறந்த மேதையாகத்திகழும் சர். சி.வி. இராமன் அவர்களும் இப்பல்கலைக் கழகத்தின் மாணவரேயாவர் என்றால் இதன் பெருமையைப் பேசுதற்கும் இயலுமோ !

ஆங்கில அரசாட்சி இந்நாட்டில் நின்று நிலைத்து வளர்ந்தோங்கிய காலத்தில் அவ்வாங்கிலேயரால் நிறுவப்பெற்ற பல்கலைக் கழகமாதலின், மேற்குறிப்பிட்ட பேறறிஞர்கள் எல்லாம் சட்டம், விஞ்ஞானம், மருத்துவம், பொருளாதாரம், கணிதம், அரசியல் முதலிய கலைகளோடு ஆங்கிலத்திலும் பெருவல்லுநராகத் திகழ்ந்தனர். இவருள் பூண்டி அரங்கநாதமுதலியார் அவர்களும், பி. சுந்தரம்பிள்ளையவர்களுமாகிய இவ்விருவரைத் தவிர மற்றையோர் தாய் மொழிக்கல்வியில் அத்துணை வன்மை படைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏன் ? பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வி முறையே அவ்வாறுதான் அமைந்திருந்தது. அது தாய் மொழிக்கல்விக்கு அத்துணைச் சிறப்பிடம் தரவில்லை. தந்திருந்தால் மேற்படி அறிஞர் பெருமக்கள் ஒவ்வொருவரும் சட்டம்; விஞ்ஞானம் முதலிய விருப்பக்கலைகளோடு தத்தம் தாய் மொழிக்கல்வியிலும் தலைசிறந்த மாபெரும் புலவர் மணிகளாகத் திகழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதில் யாதோரையமும் இன்றாம். அங்ஙனம் இருந்திருப்பின் தமிழ்மொழியில் இன்றுள்ள இலக்கியச் செல்வத்தோடு, பிறகலைச் செல்வங்களும் சிறந்தோங்கி வளர்ந்திருக்கும். எங்ஙனமெனில், மேற்படி பேரறிஞர்களெல்லாம் தத்தம் தாய் மொழியிலும் வல்லவர்களாய் இருந்திருப்பரேல், தாம் தாம் வல்ல கலைகளை அவ்வம்மொழியில் மொழி பெயர்க்காதிரா ரன்றோ ? பேராசிரியர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரவர்களும் பேராசிரியர் பி. சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் தம் தாய்மொழியில் சிறந்து விளங்கினமையாலன்றோ அவரவர் தம் கலையறிவு தோன்றயாத்த கச்சிக் கலம்பகமும், மனோன்மணீயம் என்னும் புதுவது புணைந்த நாடகமும் தமிழ் நாடு பெற முடிந்தது ?

ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இலக்கணம் வகுத்துத் தம் மொழியை வளர்த்தவர்கள் தமிழர். ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே பற்பல விஞ்ஞானப் போர்க்கருவிகளை அமைத்துத் தமிழ் மக்கள், இக்காலத்தவரும் கண்டு வியக்கத்தக்க நாகரிகவாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களால் அறியப்படு

கின்றது. ஆயினும் அவர்கள் பெரும்பாலும் அறிவுக்கலைகளை நூலாக்கி அமைத்தனரே யன்றித் தொழிற்கலைகளை நூலாக்கி அமைக்கும் நோக்கம் கொண்டிலர். அக்காரணத்தாலும், தாமறிந்த தொழில் நுட்பங்களைப் பிறர்க்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டால், பிறகு தமக்குப் பெருமையில்லாமல் போய்விடும் என்னும் தவருன எண்ணத்தாலும் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கண்டறிந்த பல தொழிற்றுறைக் கலைகள் இன்றில்லாது மறைந்தொழிந்தன. அதன் பயனுக இன்று தமிழில் ஆட்சிசெய்ய இயலுமா? இன்று வளர்ந்துள்ள கலைகளையெல்லாம் தமிழாக்க இயலுமா? என்று எண்ணவும் சொல்லவும் இடமேற்பட்டது. இவ்வெண்ணமும் சொல்லும் ஏற்புடையனவாகுமா? அறிஞர் பெருமக்கள் சிறிதே ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

இன்றைய உலகமொழியாகத் திகழும் ஆங்கிலம் பலகலைவளமும், நாடாளும் தகுதியும் பெற்றது எத்தனை ஆண்டுகட்கு முன்பு? ஆங்கிலம் நம் நாட்டை ஆளத்தொடங்கியதுதான் எப்போது? மேல் நாட்டில் புத்தம் புதிய கலைகளெல்லாம் தோன்றியது எவ்வாறு? ஆங்கில ஆட்சி உலகெங்கணும் விரிந்தது. செல்வம் வளர்ந்தது. அரசாங்கம் ஆதரவு தந்தது. பல கலைகளிலும் வல்ல பேரறிஞர்கள் பற்பலர் தோன்றினர். படிப்படியாகக் கலைகளும் பலப்பலவாக வளர்ந்தோங்கலாயின. அங்ஙனமே உரிமை பெற்ற நாடுகள் பலவும் தத்தம் நாடுகளைத் தத்தம் மொழியிலேயே ஆண்டுகொண்டதோடன்றிக் கலைகளையும் பேணி வளர்த்துக்கொண்டான.

ஆனல், நம் நாடோ இருநூறு ஆண்டுகளாக அடிமையுற்றுக் கிடந்தது. 'ஒரு நாட்டு மக்களை அடிமைப்படுத்த வேண்டுமானல், முதலில் அவர்களுடைய மொழியை அடிமைப்படுத்த வேண்டும் என்னும் தம் கொள்கைக்கேற்ப ஆங்கிலேயர் நம் மொழியை அடிமைப்படுத்தினர். தம் மொழியை நம்மீது திணித்தனர். ஆங்கிலத்தை ஆட்சிமொழியாக்கினர். நம் மொழி நாகரீகமற்ற மொழியாயிற்று. நாட்டுப்புறமக்கள் நவிலும்மொழியாயிற்று. பழமை விரும்பிகளும், பத்தாம் பசலிகளுமே படிக்கும் மொழியாயிற்று. தமிழில் என்ன இருக்கின்றது என்று எள்ளியுரைக்கும் மொழியாயிற்று. காதலும் கடவுளும் தவிர வேறு என்ன இருக்கின்றது. என்று வினவும் மொழியாயிற்று. ஆகவே, தமிழ்மொழியைக் கற்பாரில்லை. கற்க விரும்புவாரில்லை. போற்றுவாரில்லை. போற்றி வளர்ப்பவரில்லை. ஆதரிப்பாரில்லை. ஆதரவு தருவாருமில்லை. தமிழ் கற்றவர்க்கு நாட்டில் மதிப்பில்லை; பிழைப்புமில்லை. அவர்கள் பிறரைப் பாடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கவேண்டும். அன்றி, புராணப்பிரசங்கம் செய்து பொருள் தேடவேண்டும். இவ்விரண்டும் இல்லையாயின், பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளத்தில் பள்ளிகளில் தமிழாசிரியராய் இருத்தல் வேண்டும். அங்கு அவர்கள் ஏவலாளர்க்கு (Peons) அடுத்தபடியில்தான் இருந்தனர். ஆங்கிலம் படித்த அறிஞர் தாம் எழுதிய நாடகங்களில் தமிழாசிரியரை நகைச்சுவைக்குரிய பாத்திரமாக எடுத்தாளும் அளவுக்கு அவர்கள் நிலை தாழ்ந்திருந்தது என்றல், இதிலிருந்து தமிழ்க்கும், தமிழ்கற்ருேர்க்கும் இருந்த மதிப்பை நன்குணரலாமன்ருே?

இவ்வகையில் ஆட்சியாளர் தம் மொழியைப் புகுத்தி, நம்மொழியை நம்மைக் கொண்டே குலைக்காமல் குலைத்தனர். தமிழர் தமிழில் பேசுவதையே இழிவாகக் கருதினமையோடு, 'தமிழில் எனக்குச் சரியாகப் பேச வராது' என்று கூறுவதைப் பெருமையாகவும் கருதினர். அந்த அளவுக்குத் தமிழ்மொழி தன் மதிப்பிழந்து கிடந்தது. இந்நிலையில் அது கலைவளர்ச்சியும், ஆளும் தகுதியும் பெருதொழிந்ததில் வியப்பில்லையன்ருே? மிகமிகக் கூரிய கத்தியும் கையாளாது போட்டு வைத்தால், அது தன் கூர்மை மங்கித்தான் கிடக்கும். மிகவும் அழகிய பொருளேனும் அது கவனிப்பும் காவலுமற்றுக் கண்டபடி கிடக்குமாயின், அப்பொருள் தேய்ந்து சிதைந்து உருக்குலைந்து ஒளியிழந்து அழகழியுமன்ருே? அவ்வாறே தமிழ்மொழியும் போற்றுவாரும் வளர்ப்பாரும் அற்றுப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தால், அது நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கொப்ப வளர்

தலின்றிக் குன்றுவதாயிற்று. புகழையோ, பொருளையோ கருதாது "இருந்தமிழே உன்னாலிருந்தேன்; இமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்" என்றும் உறுதிகொண்டு, தாய் மொழியைப் போற்றுதலே தலையாய கடனும் என்னும் கடமை உணர்ச்சியால், தன்னலம் கருதாது உழைத்த சைவப்பெரியார் ஆறுமுக நாவலர், சிவை தாமோதரம் பிள்ளை, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் போன்றோரால் தமிழ்மொழி தன் இலக்கியச் செல்வத்தை அடியோடு இழந்துவிடாது இன்றுள்ள நிலையிலேனும் இருந்து வருகின்றது.

இன்று காலம் மாறியுள்ளது. வெள்ளையர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டனர். நாடு உரிமை பெற்றுவிட்டது. தில்லியரசு இந்தியை நாட்டு மொழியாக ஆக்கியிருக்கின்றது. சென்னை அரசாங்கமோ நம் செந்தமிழ் மொழியை ஆட்சிமொழியாக அமைத்துவிட்டது. மக்களும், மாணவர்களும், தலைவர்களும் தமிழைக் கற்கவும் வளர்க்கவும் துடித்து நிற்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் வல்ல பேரறிஞர்களெல்லாம் இன்று தமிழில் மேடைமீதேறி அழகழகாகப் பேசும் ஆற்றல் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழித்துக்கேட்கின்றது. பல்லாண்டுகட்கு முன்பே பள்ளிகளில்தமிழை முதன்மொழியாக்கி, ஆங்கிலமொழிந்த எல்லாப் பாடங்களையும் தமிழிலேயே கற்பித்து வருகின்றனர். அதன்பயனாகக் கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தின் தரம் குறைந்து வருகின்றது. பள்ளிகளில் எல்லாப் பாடங்களையும் தாய்மொழியில் பயின்று, பள்ளி இறுதித்தேர்வில் வெற்றி பெற்றுக் கல்லூரியில் சேரும் நுண்ணறிவுடைய மாணவர்களும் பல மாதங்கள்வரை அங்கு ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்கும் பிற பாடங்களை அறிந்துகொள்ளவே இயலாதவர்களாய்ப் பெரிதும் இடர்ப்படுகின்றனர். பல்கலைக்கழகத்தேர்வில் வெற்றி பெறுகின்றவர்களுள்ளும் பெரும்பான்மையோர் தம் பாடப் பகுதிகளை உருப்போட்டு, டைப்ரைட்டர்களைப் (type writer) போன்று எழுதித் தேறினவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரேயன்றித் தாமாகவே எழுதும் ஆற்றலுடையோராய் எழுதித் தேறினவர்களாகத் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் பல்கலைக் கழகம் செய்ய வேண்டுவது யாது? மாணவர்கள் எல்லோரும் வருத்தமின்றி எளிதில் கற்றுணருமாறு அவரவர்கள் தாய்மொழியில் ஆங்கில மொழிந்த பிறபாடங்களையெல்லாம் கற்பிக்க வழிவகுப்பதுதான். அதற்குத் தமிழில் பாடநூல்கள் இல்லை. பாடநூல்கள் எழுதுதற்குரிய கலைச்சொற்களும் இல்லை என்பனவெல்லாம் வெறும் போலி வாதமேயாகும். தமிழகத்தில் சொற்களுக்கோ அறிவுக்கோ பஞ்சம் இல்லை; விடாமுயற்சியும், உண்மைப்பற்றும், சிறந்த மொழி ஆர்வமும்தாம் தேவை. அவை உண்டானால் தமிழில் சொற்களுக்கும், பாட நூல்களுக்கும் பஞ்சம் உண்டாகாது. ஆகவே, பல்கலைக்கழகம் சிறந்த கலையறிவும், தமிழறிவும் வாய்ந்த அறிஞர் குழுவினை முதலில் அமைத்து அதன் மூலமாகச் சிறந்த கலைச் சொற்களை ஆக்கி நூல்களை எழுதுவித்தல் வேண்டும். தமிழாக்குதல் என்ற பெயரில் எம்பையரை (empire) சாம்ராஜ்யமாக்கித் தமிழ் எழுத்தில் எழுதிக் காட்டிவிடுவதால்மட்டும் அது தமிழ்ச் சொல் ஆகிவிடாது. ஆதலால் கூடிய வரையில் பாடுபட்டு 'பேரரசு' போன்ற எளிய இனிய தமிழ்ச் சொல்லாக மாற்றவே முயலவேண்டும். அங்ஙனமின்றி, மேற்கூறியவண்ணம் 'எம்பையரை' சாம்ராஜ்யம் என்று எழுதுவது, 'வாலு போயி கத்தி வந்தது டும்டும்' என்பது போல, ஆங்கிலம் போய் வடசொல் வந்தது என்ற கதையாகத்தான் முடியும். அதனால் தமிழ் தன் தூய்மை குன்றுவதைத் தவிர எத்தகைய சிறப்பும், வளர்ச்சியும் எய்திவிடாது. ஒரு ஆங்கிலக் கலைச் சொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச் சொல்லை முன்பே உள்ள சொற்களிலிருந்து கண்டு பிடிப்பது, அன்றி வேர்ச் சொற்களைக்கொண்டு புதிய சொற்களைப் படைப்பது என்ற இவ்விருவழியிலும் இயலாத நிலையில், அவ்வாங்கிலக் கலைச் சொல்லையே தமிழொலிக்கேற்ற வகையில் திரித்து அமைத்துக் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் கலையறிவோடு சிறந்த தமிழறிவும் ஆர்வமும் உடை

யார்க்கே இயல்வனவாகும். ஆதலால், கலைச்சொல், நூல் ஆக்கக் குழுக்களில் இத்தகையோரே இடம் பெறுதல் வேண்டும்.

கல்லூரிகளில் தாய்மொழியை முதல் மொழியாக்கும் பணியினையும், அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளையும் சென்னைப்பல்கலைக் கழகம் என்றோ செய்து முடித்திருக்கவேண்டும். எக்காரணத்தாலோ இதுவரை செய்யத் தவறியதாயினும், அரசாங்கம் தமிழை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டுவரத் தீர்மானித்துள்ள இந்நாளில், தனது நூற்றாண்டு விழாவினைக் கொண்டாடும் பல்கலைக்கழகம், தமிழ் மக்களுக்குத் தான் அளிக்கும் **விழாப் பரிசாக** வேனும் இந்நற்றொண்டினைச் செய்து முடிக்குமாக.

இனி, அடுத்தபடியாகத் தமிழ் மக்கள் பல்கலைக் கழகத்திடம் வேண்டிக்கொள்ளும் மற்றொரு விழாப் பரிசும் உண்டு. அது, எந்தக் கல்லூரியிலும் பயிலாது தனியாகக் கற்று வித்துவான் தேர்விற்குச் செல்லுபவர்க்குப் பல்கலைக் கழகம் அமைத்திருக்கும் வயதுக் கட்டுப்பாட்டின் விதியைப்பற்றியதாகும். முப்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள்தாம் தனிப்பட்ட முறையில் வித்துவான் தேர்வு எழுதலாகும் என்பது அவ்விதி. இது தனித்து யாரும் படித்தெழுத வேண்டா என்று மறைமுகமாகத் தடுப்பதே யாகும். ஏனெனில், இளமையே கல்விகற்பதற்கு ஏற்ற பருவமாகும். 'இளமையிற் கல்' என்றே மூதாட்டியாரும் மொழிந்து போந்தனர். "முப்பதாம் ஆண்டளவில் மூன்றற்று ஒரு பொருளைத் தப்பாமல் தன்னுள் பெறவேண்டும்" இன்றேல் வீடு பேற்றிற்குரிய அறிவுக் கல்வியையும் பெற இயலாது என்று அவரே கூறுகின்றார். இளமையிலன்றோ ஒருவனுக்குக் கவலையின்மை, மனத்தூய்மை, உள்ளக் கிளர்ச்சி, தளராமுயற்சி, கற்றல், கேட்டல், அங்ஙனம் கற்ற கேட்டவற்றை மறவாது கருத்திலிருத்தல், நினைவாற்றல், எழுதும் வன்மை, ஓய்வு முதலியன உள்ளனவாகும்? இந்தியரின் சராசரிவயதே முப்பதிற்கும் கீழ்ப்பட்டதன்றோ? முப்பது வயதிற்குள் ஒருவன் ஐந்தாறு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகவும் ஆய்விடுவானன்றோ? ஆகவே, அவன் தன் குழந்தைகளோடு கொஞ்சவேண்டும்; மனைவியோடு மகிழவேண்டும்; அவர்களின் குறைகளை உணர்ந்து முடிக்க வேண்டும்; குடும்பப் பொறுப்பைத் தாங்கவேண்டும். அதற்காக வாணிகமோ, தொழிலோ, உத்தியோகமோ செய்து பொருள் தேட முயலவேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கடந்து ஒருவன் முப்பதாண்டிற்கு மேல் ஓய்வு கிடைக்கப்பெற்றுப் பாடம் கேட்டுப் படித்துப் பட்டம் பெறத் தேர்வெழுதவேண்டும்; முடியும் காரியமா இது?

மேலும், கண்ட நேரத்தில் காப்பியும், தேநீரும் கணக்கின்றிக் குடித்துக் காலம் கடத்தும் இந்நவநாகரிக நாளில் பெரும்பாலோர் முப்பது வயதிற்குள்ளாகவே முழுமையாகவோ அன்றி முக்காற் பங்களவோ முதுமையை எய்திவிடுகின்றனர். இந்நிலையில், ஆர்வமுண்டாயினும் படித்துப் பட்டம் பெறுவதென்பது பகற்கனவாகவே முடிகின்றது. ஆகவே தேர்வெழுதுதற்குரிய வயதுக் கட்டுப்பாட்டினை நீக்கி எல்லோரும் எழுதுதற்குரிய வாய்ப்பினையும் பல்கலைக் கழகம் தன் **விழாப்பரிசாக** வழங்குமாக.

நம் நாட்டில் படித்தோர் தொகை மிகக்குறைவு. அவருள்ளும் பட்டம் பெற்றோர் தொகை மிகமிகக் குறைவு. ஜப்பான் நாட்டிலோ நூற்றுக்கு எண்பதின்மர்க்கு மேல் படித்தவர் உண்டு. அங்ஙனமிருந்தும் அங்குத் தொழில் செய்வோரும் பிறரும் படித்துப் பட்டம் பெறுதற்கு வசதியாக இரவுக்கல்லூரிகளும் அமைத்துள்ளனர். அதனால் அங்குப் பலர் படித்துப் பட்டதாரிகளாகின்றனர். ஆனால், இங்கு ஒரு தொழிலாளி பொருளாதாரத் துறையில்தான் முன்னேற இடமில்லை யென்றால், கல்வித்துறையிலும், அவனுக்கு அக்கதியேதான் அமைந்துள்ளது. அவன் தனியே படித்துத் தேர்வெழுதவே இயலாது. அவ்வாய்ப்பு ஆசிரியத்துறையில் உள்ளார்க்கு மட்டுமே உண்டு. ஆயினும் அவர்கட்குப் படிப்பதற்குரிய வசதிகள் யாதும் கிடையா. தாமாகத் தம் குறைந்த வருவாயில் பிறர்க்குப் பொருளீந்து படிக்கவும் இயல்வதில்லை. இதனால் ஆர்வமிருந்

தும் பலர் படிக்க முடியாமல் பரிதவிக்கின்றனர். இக்குறையெல்லாம் தீர, நம் பல்கலைக் கழகம் தன் **நூற்றாண்டு விழாவின்** பரிசாக, இப்பெரு நகரின் வடக்கிலும் தெற்கிலுமாக இரண்டு இரவுக்கல்லூரிகளை அமைப்பதோடு, ஆங்காங்கே தனிப்பட்டவர்களும், மன்றங்களும் நடத்தும் பல்கலைக் கழக இரவு வகுப்புக்களுக்கு ஆதரவு தந்து உதவியும் புரியுமாக.

இறுதியாக, நூற்றாண்டு விழாவின் நினைவுக் குறியாக, இந்தியப் பெருநாட்டின் முதலமைச்சர் பண்டித நேரு அவர்களைக் கொண்டு கல்நாட்டு விழாக்கொள்ளப்பெறும் புதிய கட்டிடம், தமிழ் மொழியை ஆய்தற்கும், புத்தம் புதிய ஆய்வுரைகள் வரைதற்கும், இதுவரை அச்சில் வராத பழைய ஏட்டுச்சுவடிகள் பலவற்றையும் நன்காராய்ந்து பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு அழகிய முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடுதற்கும் தூய இனிய எளிய கலைச்சொற்களைக் காணுதற்கும், கலைநூல்களை ஆக்குதற்கும், நாட்டின் பல்வேறிடங்களிலுமுள்ள மாபெருந் தமிழறிஞர்களைக் கொண்டு அவ்வப்போது சிறந்த ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்துதற்கு முரிய மேலான செந்தமிழ்க் கழகமாக மிளிரச் செய்வதோடு, இப்பல்கலைக்கழகம் வித்துவான் தேர்வினைத் தொடங்குதற்கு முன்பே தொடங்கப் பெற்றதும், செந்தமிழ் வளர்த்த தென் மதுரையிலுள்ள நான்காம் சங்கத்தால் நடத்தப் பெறுவதும், வித்துவான் பட்டத்திற்கு எவ்வகையிலும் குறையாது சில வகைகளில் அதனினும் மேம்பட்டு விளங்குவதுமாகிய பண்டிதத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவர்களை வித்துவான்களோடு ஒப்பமதித்து அவர்களும் உத்தியோகத் துறையில் வித்துவான்கள் பெறுகின்ற நன்மையினைப் பெறுமாறும் செய்து விழாவினைச் சிறப்பிக்குமாக.

பல்லாண்டுகளாகச் சென்னை பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராய மர்ந்து, பல்லாற்றானும் அதன் பண்பினை உயர்த்தி, இந்தியாவிலேயே இணையற்ற பல்கலைக்கழகமாக இலங்கச் செய்த, சர் ஏ. இலட்சுமண சுவாமி முதலியார் அவர்களையும், பொதுவாகப் பல்கலைக் கழக ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்களையும், சிறப்பாகத் தேனினுமினிய செந்தமிழ்மொழியில் தித்திக்கப் பேசி மக்களையெல்லாம் மகிழ்ச்சிக்கடலில் திளைக்கச் செய்பவரும், தமிழ்மொழியை மேன்மேலும் கற்க வேண்டுமென்னும் பேரார்வம் கொண்டவரும், கல்லூரிகளில் தமிழை முதன் மொழியாக்கவேண்டுமென்னும் அக்கரை உடையவருமாகிய நம் கல்லூரித்தலைவரவர்களையும் மேற்குறிப்பிட்ட வேண்டுகோள்களை யெல்லாம் நாட்டுக்களிக்கும் **விழாப் பரிசாக** நல்கித் தமிழ்மக்களுடைய போற்றுதலையும், வாழ்த்துக்களையும் பெறுமாறு மிகமிகப் பணிவோடு வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

భువనవిజయము

VIDWAN T. KODANDARAMAIAH, B.O.L. (HONS.),
Lecturer in Telugu.

[తెలుగు సాహిత్యచరిత్రలో కవితకు పెండ్లిపందిళ్లు వెలసిన కమనీయకాలం శ్రీకృష్ణదేవరాయలయుగం. తెలుగుకవి ఆ నాడు పొందినవైభవం మరి యే కాలంలోనూ పొంది యుండ లేదు. అష్టదిగ్గజకవీశ్వరులను తన ఆస్థానంలో అలంకరించుకొన్న రాయలవారి సాహిత్యగోష్ఠు లన్నీ వారి 'భువనవిజయ' సౌధంలోనే జరిగినవి. భువనవిజయ సభాభవనంలో ఆలనాడు జరగిన సాహిత్యగోష్ఠి వైభవాన్ని తలపునకు తెచ్చే ప్రయత్నఫలమే యీ నాటిక]

[నేపథ్యగానము]

శ్రీరంగేశ్వరనాభిపంకజరజశ్శ్రీకంబెఁ జోళేంద్రత
న్వీరాజత్కుచపాళికుంకుమముకంబై సహ్యభూభృత్తటీ
నీరంధ్రీకృతగైరికద్రవముకంబై స్వన్నగావించెఁ గా
వేరీతోయముఁ గృష్ణరాయఁ డహితోర్వీనాథరక్తప్రభన్.

మరుద్వృధాతటస్థశత్రుమండలీగళాంతర
క్షరన్నవాసృగాపగాభిసారికాదృతాంబుధీ
మరుత్పతిస్వరుక్షితిక్రమత్రుటత్కుభృద్వర
స్ఫురద్ధ్వనిప్రవృద్ధయుద్ధపుంఖితానకార్భటీ!
సమ్మర్దక్షమ ధీనిబంధనవిధా సంక్రందనాచార్య కూ
రమ్మన్యాచల వజ్రపాత జగతీరక్షాంబుజాక్షా శర
ధ్యమ్మార్గస్థదశాస్యరాజ్యసమసహ్యప్రోద్భవాతీరభా
గుమ్మత్తూరి శివంసముద్రపురవప్రోన్మూలనాడంబరా!

మొదటిరంగము :

శ్రీ మన్మహారాజాధిరాజ
రాజపరమేశ్వర
మూరు రాయరగండ
వీరప్రతాప
అరిరాయవిభాడ
అష్టదిగ్రాయమనోభయంకర
ఉమ్మత్తూరు శివసముద్రపురవప్రోన్మూలనమహారుద్రావ
తార:
వీరావతార
విజయీభవ దిగ్విజయీభవ.

వాద్యధ్వనులు—జయఘోషలు :

అప్పాజీ : ప్రభూ! ఈయేడు విజయదశమి మహోత్సవాలకు ప్రత్యేకంగా ఆహూతు లయినశ్రీరంగప్రభువులు చిక్కదేవరాయలవారూ, మైసూరు వీరశ్యామల రాయలవారూ, ఆరవీటి బుక్కరాయలవారూ తమ సాన్నిధ్యంతో యీనాటి సభ నలంకరిస్తున్నారు. ఇంకా పెమ్మసాని రామలింగ నాయకుడు మొదలైన దండనాథులూ, పెద్దనాది విద్వత్కవులూ, పాళెయగాండ్రూ, అమరనాయంకులూ అందరూ విచ్చేసి యున్నారు...మన సామ్రాజ్యంలో అనూచానంగా అనుష్ఠింపబడుతున్న విజయదశమి వీరబహుమానాల ప్రదానం ఇప్పుడు జరగవలసి ఉన్నది. దేవరవారు చిత్తగించవలె నని మనవి.

కృష్ణ : అప్పాజీ! ఆవిషయంలో మేము అకహితులము గానే ఉన్నాము. ఈయేడు బహుమతుల విషయంలో మరికొంత ముందుకు పోవలె నని కూడా మా అభిమతం. ఒక్క వీరబహుమానాలను ప్రసాదించడంతో మాఅంతఃకరణతృప్తి పొందడం లేదు. మాకు సమరవిహారం ఎంత ప్రియమో సాహిత్యవిహారమూ అంతే ప్రియం. అందుకని ఈయేడు ఒక కవితాబహుమానం కూడ యివ్వదలచుకొంటున్నాము. ఈ విషయమై తమ అభిప్రాయం......

అప్పా : ప్రభూ! తమ అభిప్రాయమే నా అభిప్రాయం కూడా. తాము సాహితీ సమరాంగణ సార్వభౌములు కదా మఱి.

కృష్ణ : అప్పాజీ! మీరూ నా అభిప్రాయంతో ఏకీభవించడంచేత నాకు పదియేనుగుల బలం వచ్చినట్టయింది.

అప్పా : ఏలినవారి అనుగ్రహం అలాంటిది. నే నిందులో నిమిత్తమాత్రుణ్ణి......

కృష్ణ. వీరశేఖరులారా! విద్వద్వతంసులారా! ప్రతియేడూ మన రాజధానిలో మనం జరుపుకునే విజయదశమి మహోత్సవాలకంటె ఈ యేడు జరుగుతున్న మహోత్సవాలకు ఒక ప్రత్యేకత ఉన్నది. దక్షిణాపథము నంతనూ ఒక్క గొడుగునీడలోనికి తీసుకురావాలనే మాప్రయత్నంలో తొలిఘట్టం ఇటీవలే ఉమ్మత్తూరు విజయంతో సమాప్తమైంది. ఈ విజయాన్ని భవిష్యత్తులో మాకు రాగల విజయాలకు నాందిగా మేము భావిస్తున్నాము. కనుకనే మా సంతోషం ఈ నాడు ద్విగుణీకృతంగా ఉంది. విజయదశమి వీరబహుమాన ప్రదానానికి అర్హు లయినవారిని సూచించవలసిందిగా సభను కోరుతున్నాను.

పెద్దన్న : ప్రభూ! తమ తండ్రి వీరనరసింహదేవరాయల కాలంనుండీ సామ్రాజ్యాధికారాన్ని తృణీకరించి తిరగబడిన ఉమ్మత్తూరు గంగరాజ ఒడయలను జయించడంలో యేలినవారి రాణువకు ఎక్కువగా తోడ్పడి సామ్రాజ్యవిజయాన్ని సాధించి పెట్టిన చిక్కదేవ

రాయలవారి కీయేడు వీరబహుమానప్రదానం చేయడం సముచిత మని నా అభిప్రాయం.

అప్పా : పెద్దన్నగారి సలహా చాలా చక్కగా ఉన్నది. ఎంచేత నంటే—గంగరాజ ఒడయలు కన్నూ మిన్నూ తెలియక సామ్రాజ్యాధికారాన్ని తిరస్కరించి తుదకు మన పెనుగొండ పట్టణాన్ని కూడా ఆక్రమించుకొన్నప్పుడు ఏలినవారి జనకు లయిన వీరనరసింహరాయల వారు కూడా ఒకటి రెండు తూరు లా శత్రువును నిర్జించవలె నని తలపెట్టక పోలేదు. కాని అటు ఒడయలమీదికి పోయినప్పుడల్లా ఉత్తరంనుండి తురుష్కవాహిని దండెత్తి వస్తూండేనందువల్ల ఆ నాడు వారికి ఒడయలను జయించడం సాధ్యం కాక పోయింది. ఈ నాడు రాయలవారి పరాక్రమానికి చిక్కదేవరాయల సహాయం లభించడంతో ఆనాడసాధ్య మైనకార్యం కూడా నేడు సాధ్య మయి ది.

పెద్ద : తిమ్మరుసయ్యగారు తాము మాత్రం బయట పడడం లేదు. ఈ విజయ మంతా నిజానికి తమ రాజ నీతిఫలమే కదా.

కృష్ణ : అవును. తురుష్కులను మొదట అదుపులో ఉంచి ఉమ్మత్తూరు మీదికి పోయినాము కనుకనే మన కీనాడు విజయం కైవస మయింది. లేక పోతే మా జనకులవలెనే మేమూ ఆప్రయత్నంలో అకృతార్థుల మయ్యేవారమే. అప్పాజీ రాజనీతే యీ విషయంలో అమోఘంగా పని చేసింది.

అప్పా : నేను మంత్రాంగం నెరపినానే కాని యుద్ధరంగంలో నిలిచి యెదిరికి రొమ్మిచ్చి పోరింది చిక్కదేవరాయలవారే కదా. ఏలినవారు వీరబహుమానం వారికే ప్రసాదించవలసిందిగా మనవి.

పెద్ద : నా అభిప్రాయం కూడా అదే.

కృష్ణ : చిక్కదేవరాయలవారూ! ఇది మేము మీకు బహుమానంగా ఇవ్వడం లేదు. మాకృతజ్ఞతావిష్కరణ మాత్రమే. సామంతులారా! దండనాథులారా! సభాస్తారులారా! చిక్కదేవరాయలవారిని నేటినుండి శ్రీరంగమునకు ప్రభువులుగా నియమిస్తున్నాము.

అప్పా : చక్కని బహుమానం! చిక్కదేవరాయ లీ బహుమానం స్వీకరించవలె నని మా తాత్పర్యం.

చిక్క : మహాప్రసాదం.

కృష్ణ : చిక్కదేవరాయలవారూ ! మీరు మా బహుమానం అంగీకరించడం మాకు చాల సంతోషం. సామ్రాజ్యాధికారంపట్ల గౌరవంతో మెలగుతూ మీరు మా ప్రతిష్ఠ నినుమడింప జేస్తా రని విశ్వసిస్తున్నాము.

చిక్క : చిత్తం. యథాశక్తిగా ప్రయత్నిస్తాను.

కృష్ణ : అప్పాజీ! కవితాబహుమానం కూడా ఈ ఉత్సవ సందర్భంలోనే జరగవలె నని మా అభిప్రాయం.

అప్పా : ప్రభూ ! తమ హృదయం గుర్తించి అప్పుడే దానికి కావలసిన యేర్పాటు లన్నీ సిద్ధం చేయించాను.

కృష్ణ : గండపెండేరమేనా ?

అప్పా : చిత్తం. ప్రభూ ! ఉత్తమకవిత్వం చెప్పగల కవీశ్వరుల పాదానికి తొడగడాని కని గండపెండేరము ను తెప్పించి సిద్ధం చేశాను.

కృష్ణ : బాగు బాగు. విద్వాంసులారా ! కవిసత్తములారా! సంస్కృతాంధ్ర భాషలలో సమానముగా కవిత్వం చెప్పగలవారికి ఈ గండపెండేరము మ బహూకరింపవలె నని మా అభిమతం. ఇక్కడకు విచ్చేసి ఉన్నకవీశ్వరులు మాఅభిమతాన్ని నెఱవేరుస్తా రనే మా విశ్వాసం.

అప్పలాచార్యులు : ఒక్క సంస్కృతములోనే అయితే యేదో కొంత ప్రయత్నించగలను. సంస్కృతాంధ్రములలో సమానముగా కవిత చెప్పవలె నంటే మాకు కొంతచిక్కే.

తిమ్మణ్ణ : ప్రభూ ! ఆశువుగానా చెప్పవలెను?

కృష్ణ : అవును. ఆశువుగానే.

తిమ్మ : వెనకటికి ఒక కన్నడకవి చెప్పిన పద్యం ఒకటి ఈ సందర్భంలో నాకు గుర్తుకు వస్తున్నది.

కృష్ణ : ఏమిటా పద్యం? చదవండి.

తిమ్మ : మల్లికార్జునుడు కూర్చినసూక్తి సుధార్ణవంలోనిది ఈ పద్యం......

నిరుపహతిస్థలం మృదుతరాసన మెల్లుణి సింపుదంబులం
నరిసిద పుస్తకప్రతతి లేఖకవాచక సంగ్రహం నిరం
తరగృహనిశ్చితస్థితి విచారకసంగతి సత్కళత్ర సా
దరెతయు నుల్లు సత్కవియు మీసురదాగదె కావ్య
[వార్థియుం.

కృష్ణ: పద్యం ఎవరిదో కాని చాలా రమణీయంగా ఉన్నది. దాని తెలిగింపు వినవలె నని మాకు కుతూహలం కలిగింది. పెద్దన్నగారూ !

పెద్ద: ఇక్కడ యింతమంది కవీశ్వరు లుండగా నన్ను తెలిగింప మని అడగడం నామీది అనుగ్రహమే. అయినా యథాశక్తి ప్రయత్నిస్తాను.

నిరుపహతిస్థలంబు రమణీప్రియదూతిక తెచ్చియిచ్చుక
ప్పూరవిడెమాత్మకింపయిన భోజన ముయ్యెలమంచ మొప్పుత
ప్పరయు రసజ్ఞులూహ తెలియంగల లేఖకపాఠకో త్తముల్
దొరకినఁగాక యూరకకృతుల్ రచియింపుమనంగ శక్యమే?

కృష్ణ : ఓహో!......అనువాదం ఎంత సరసంగా స్వతంత్రంగా ఉన్నది.......'సత్కళత్ర సాదరెతయు'అని మూలంలో ఉండగా పెద్దన్నగారు రమణీప్రియ దూతిక అని చెప్పి తమ రాసిక్యమును వెల్లడించారు.

పెద్ద : రసికత్వంలో తమకు పిమ్మటివారమే మేము.

అప్పా : ఏవో మాటలలో బడి రసికశబ్దవిచారములోనికి దిగినారు కవీశ్వరులు!

మల్లన్న : తిమ్మకవిగారు! ప్రయత్నింపలేకపోయారా ?

తిమ్మ : ఎంతమాట! ఏవో రసవంతంగా అప్పుడప్పుడూ కొన్ని పద్యములు వ్రాసినంతమాత్రాన పండితులు నిండినయీ దండిసభలో తగుదు నని నిలవటానికి నాకు గుండెలు చాలవు. పోనీ...మీరు ప్రయత్నించి చూడండి.

మల్ల : ఏదో మాటవరసకన్నాను కాని పెద్దన్నగారు మొదలయిన హేమాహేమీ లుండగా మాబోంటివారు ప్రయత్నించడం హనుమంతుడియెదట కుప్పిగంతులు వేయడమే.

కృష్ణ : ఏమిది! సభ యీనాడీ విషయంలో చాలా మౌనంగా ఉన్నది! ఎవరూ ముందుకు రావడం లేదు. అయితే మా ఆస్థానంలో సత్కవీశ్వరులే కరువై పోయారా?......?

ఉ. ముద్దుగ గండపెండెియరమున్
        గొనుఁ డంచు బహూకరింపఁగా
    నొద్దిక నా కొసంగు మని యొక్కరుఁ
        గోరఁగ లేరు లే రొకో......

పెద్ద : (లేచి)— ప్రభూ! మీ రావిధంగా అనుకో నక్కర లేదు.
పెద్దనఁ బోలుపండితులు పృథ్విని లే రని నీవెఱుంగవే
పెద్దన కీఁ దలంచినను బేరిమి నా కిడు కృష్ణరాణ్ణృపా!

కృష్ణ : ఇప్పుడు మామనస్సుకు సంతోషంగా ఉన్నది. అయితే మేము కోరినవిధంగా కవిత్వం చెప్పి మాకు కర్ణరసాయనం కల్పించండి.

పెద్ద : ప్రభూ! చిత్తం. చిత్తగించండి.

ఉ. పూతమెరుంగులుం................
    ....

తిమ్మ : ప్రభూ! మీ ఆశయం నేడు వృథా పోలేదు. అనువైనా శాశ్వతంగా నాలుగు కాలాలపాటు నిలువగల కవితావాహిని నేడు పెద్దన్నగారి ముఖసీమనుండి వినిస్సృతమైంది.

మల్ల : అచ్ఛగంగాప్రవాహంవలె ఉన్నది ధార. అనుకరించడానికి కూడా దుస్సాధ్యం ఈపద్ధతి.........

కృష్ణ: జగు నిగు నెన గావలె గమ్మనగమ్మనన్ వలెన్ ... ఆహా!...ఏమి మాధుర్యం! ఏమి కర్ణపేయంగా ఉన్నది—కవిత్వం.

అప్పా : రాజకీయాలతో నెత్తి పగులగొట్టుకొనే నాకే యీకవిత యీ నా డత్యాశ్చర్యం కలుగ జేస్తున్నది.

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! మాకు పరమానంద మైంది. ఈ నాటినుండి మీరు మాకు పెద్దన్నలు కారు. ఆంధ్రకవితాపితామహులు! మా పసదనంగా ఈ గండపెండేరం మీకు బహూకరిస్తున్నాము. బహూకరించడం మాత్రమే కాదు. మీ పాదంలో స్వయంగా తొడగడానికి సమ్మతింపవలసిందిగా అభ్యర్థిస్తున్నాము.

పెద్ద : ఏలినవారు అలా సెల వివ్వడం భావ్యం కాదు. మీ ఆశ్రితుల మైన మా కిది అపచారం...

కృష్ణ : మా అభిమతం చిన్నబుచ్చకండి.

తిమ్మణ్ణ : ఏలినవారి సాహిత్యాభిమానం ఎంత ఉదాత్తమైనది! అసలు తెలుగువారి ఆశుకవిత్వవిధానం చూచినవారి కెవరికైనా అంతటి అభిమానం కలగడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

కుమారసరస్వతి : మా తమిళంలో ఇలాంటి ఆశుకవితా పద్ధతి లేదు. ఇది సంస్కృతాంధ్రాలలో మాత్రమే సాధ్యం అయినట్టు తోస్తోంది. అందులో పెద్దన్నగారు సిద్ధహస్తులు కూడా నేమో......

తిమ్మ : ఒక్క ఆశుకవితలోనే కాదు. ఆశుమధుర చిత్రవిస్తరము లనే చతుర్విధ కవితలలోనూ ఆయనది అందె వేసినచేయి.

మల్ల : తిమ్మన్నగారూ! అందె వేసినచేయిమాత్రమే కాదు. నేటినుండీ ఆయనది అందె వేసినపాదం కూడా.

కృష్ణ : సభాస్తారులారా! ఈయేటి విజయోత్సవం కవితావిజయోత్సవంగా కూడా పరిణమించడం మాకు చాలా సంతోషంగా ఉన్నది. అప్పాజీవారు సంకల్పించినట్లు భువనవిజయం సాధించినతరువాత కవితావిజయం కూడా సాధించడమే మాసంకల్పం. అప్పుడు మా ఆస్థానం కవితకు పెండ్లిపందిరిగా పరిణమించాలనీ, నిత్యమూ కవితోత్సవాలతో కలకలలాడా' లనీ మా ఆశయం.

పెద్ద : తథాస్తు.

తిమ్మ : తథాస్తు - తథాస్తు.

రెండవ రంగము :

[నేపథ్యగానము]

మార్గళి త్తింగళ్ మది నిఱైన్ద నన్నాళాల్
నీరాడ ప్పోదువీర్ పోదుమినో నేరి ళ్ళయీయీర్
శీర్ మల్ గు మాయ్ప్పాడి శెల్వచ్చిఱుమీర్ గాళ్
కూర్వేల్ కొడుందొళిలన్ నన్దగోపన్ కుమరన్
ఏరార్న్ద కణ్ణి యశోదై యిళజ్ఞిజమ్
కార్ మేనిచ్చెజ్గళ్ కదిర్ మదియమ్బోల్ ముగత్తాన్
నారాయణనే నమక్కే పఱై తరువాన్
పారోర్ పుగ త్త ప్పడిన్దేలోరెమ్బావాయ్......
కూడిక్కొడుత్త కుడర్ కొడియే తొల్ పావై
పాడియరుళవల్ల పల్ వళైయాయ్
నాడినీ వేంగడవ ర్కెన్నై విది యెన్ఱనిమ్మాళమ్
నాజ్గడవావణ్ణ వేనల్గు.

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! ఆంధ్రనాయకస్వామి దేవాలయంలో ఆండాళ్ తిరుప్పావు అనుసంధానం జరుగుతున్నది. భీష్మైకాదశి పర్వదినం కావడంచేత దేవాలయానికి పోయి స్వామివారిని సేవించుకొని రావలెనని మా సంకల్పం. తమ అనుష్ఠానాదికం ముగించుకొని సిద్ధంగా ఉంటే...మనం పోయి స్వామిదర్శనం చేసి వద్దాం...

పెద్ద : ప్రభూ! తెల్లవారుజామునే అనుష్ఠానాదికం అంతా ముగించుకొని నేనూ స్వామివారి దర్శనానికి పోదామనే మీసన్నిధికి వచ్చాను.

కృష్ణ : అయితే పదండి. పోదాం.

[నేపథ్యంలో]

ఓఙ్గి యులగళంద వుత్తమన్ పేర్పాడి
నాఙ్గళ్ నమ్పావైక్కుచ్చాన్ఱి నీరాడినాల్
తీఙ్గిన్ఱి నాడెల్లాం తింగళ్ ముమ్మారి పెయ్దు
ఓఙ్గు పెరుం శెన్నలూడు కయలుగళ.

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! ఆండాళ్ సాయించిన ఆ పాశురం విన్నారా? తిరుప్పావు విన్నప్పుడల్లా మాశరీరం ఎందుకో పులకాంకిత మవుతుంది. ఆండాళమ్మ జీవితం ఎంత గొప్పది! శ్రీరంగనాథులనే భర్తగా కోరిన ఆమె మధురభక్తి వైష్ణవమతావలంబకుల మైన మనకందరికీ ఆదర్శం. భగవంతు డొక్కడే పురుషుడు. మనం అంతా ఆ పురుషోత్తముని సాలోక్య సారూప్య సాయుజ్యములను కోరే స్త్రీ జనం అని భావించడంలో ఎంత హాయి!......ఎంత హాయి!......

పెద్ద : ప్రభూ!

ప్రియ ఇతి గోపవధూభిః
శిశురితి వృద్ధై రధీశ ఇతి దేవైః
నారాయణ ఇతి భక్తైః
బ్రహ్మేత్యగ్రాహి యోగిభిర్దేవః—అని చెప్పి ఉన్నారు కదా. భగవత్ప్రాప్తి సాధనాలలో కామోత్కంఠత కూడా ఒకటని పోతన్నగారు కూడా భాగవతంలో వ్రాసి ఉన్నారు. ఆండాళ్ కూడ తన్నొక గోపికగా భావించుకొనే కదా భగవంతు డగురంగనాథులను పొంద గోరింది.

కృష్ణ : అదేమోకాని ఆండాళమ్మ భవ్యజీవితంమీద మాకు అపార మైనఅభిమానం యేర్పడుతున్నది. స్వామికి ప్రియ మైనమాల్యమును ముందు తాను కొప్పులో ముడుచుకొని ఆ పిదప స్వామివారికి సమర్పించిన శూడికొడుత్త నాంచారమ్మ భక్తిసంపద యింతటిదని ఊహించడానికి కూడా మాకు తరం గాకున్నది..

పెద్ద : తమ కభిప్రాయం కలిగిందంటే దాని కేదో ప్రబల కారణం ఉంటుం దనే నా విశ్వాసం. ఆముక్తమాల్యదాదేవి అనుగ్రహం ఎలా ఉన్నదో మరి...

కృష్ణ. ఆముక్తమాల్యదాదేవి - ఆముక్తమాల్యద...... ఎంత చక్కనిపేరు సెలవిచ్చారు స్వామీ! ఏదో తెలియరాని ఆత్మీయత నాకాపేరులో స్ఫురిస్తున్నది.

[నేపథ్యంలో]

మార్గళి నీరాడ మణిళిన్దేలో రెమ్బావాయ్.

పెద్ద. రండి. పోదాం. స్వామిదర్శనంకోసం భక్తకోటి అంతా ఎగబడుతున్నది...మన ఆలస్యంవల్ల వారిదర్శనానికి ప్రతిబంధకం కలగ కూడదు.

కృష్ణ : [స్వామి సన్నిధిలో]

పల్లాణ్డు పల్లాణ్డు పల్లాయిరత్తాణ్డు
పలకోడి నూరాయిరముమ్
మల్లాండ తిణ్డోళ్ మణివణ్ణా ఉన్
శేవడి శెవ్వి తిరుక్కాప్పు.

పెద్ద : నీలాతుంగస్తనగిరితటీసుప్త ముద్బోధ్య కృష్ణం
పారార్థ్యం స్వం శ్రుతిశతశిరస్సిద్ధ మధ్యాపయంతీ
స్వోచ్ఛిష్టాయాం స్రజినిగళితం యా బలా
త్కృత్య భుఙ్క్తే
గోదా తస్యై నమ ఇద మిదం భూయఏవాస్తు.

అర్చ : ప్రభూ! స్వామిప్రసాదం. (ఇచ్చును) [భూయః

కృష్ణ : స్వామి ప్రసాద మైన యీ తులసీదళమే మా సామ్రాజ్యానికి రక్ష......పెద్దన్నగారూ! ముందుకు నడవండి. భక్తులు చాలామంది స్వామిదర్శనానికి కాచుకొని ఉన్నారు.

పెద్ద : అలాగే. రండి......రండి......

[నేపథ్యంలో]

వర్షార్థ మష్టౌ ప్రయతేత మాసాన్
నిశార్థ మర్థం దివసే యతేత
వార్థక్య హేతో ర్వయసా నవేన
పరత్ర హేతో రిహ జన్మనా చ.

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! ఆశ్లోకం విన్నారా? భోగిని కడకు పోతూ మత్స్యధ్వజుడు ఈ శ్లోకమే కదూ విని విరక్తిని పొందినాడు.

పెద్ద : అవును ప్రభూ!

కృష్ణ : ఈ శ్లోకం విన్నమాకూ ఈ నాడు ఎందుకో మనస్సులో విరక్తభావం యేర్పడుతున్నది. నిరంతరం యుద్ధతంత్రాలలో మునిగి తేలుతూ, శత్రువుల యెత్తులకు పై యెత్తులు వేస్తూ మేము ఈ లోకంలో ఏమి సాధించినట్టు? ఆముష్మిక మైన యేకార్యంలోనూ మేమింతవరకూ పనిగొనలేదు. ఈప్రబోధంచేత యికమీదనైనా దానికై ప్రయత్నింపదలచు కొంటున్నాము.

పెద్ద : ఈనాడు తమ చిత్తవృత్తి అంతా అదొక విధంగా ఉన్నది. ఈ సముద్రమథనంలో ఏదో అమృతం ఉద్భవిస్తుం దనే నాఆశ!

కృష్ణ : మీ ఆశ ఫలించా లనే మా ఆశయం కూడా. భగవంతుడు మా ఆశయసిద్ధికి అనుకూలిస్తా డనే విశ్వసిస్తున్నాము. పదండి. పోదాం. (సశేషము)

బ్రహ్మర్షికి శ్రద్ధాంజలి

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu

తెలుఁగుతల్లి కడుపు చల్లఁగాఁ బుట్టిన తేజోమూర్తులలో దివాన్‌బహదూర్, సర్ రఘుపతి వేంకటరత్నము నాయఁడుగా రొకరు. ఆయన విశేషవిఖ్యాతి నార్జించిన విద్యావేత్త. సాటిలేని పేరు పెంపులు గడించిన సంఘసంస్కర్త. ఉన్నతాదర్శ ప్రతిభాసితుఁడైన యుపాధ్యాయవతంసము. పొంగులువాఱు యౌవనమునందే ప్రాపంచిక సౌఖ్యములనుపరిత్యజించిన పరార్థజీవి. నిర్ఝరాంభః ప్రవాహమును దలపించు వాగ్ఝరి కలిగిన మహావాగ్మి. దిక్కు దివాణము లేక చెట్టుపుట్టలఁ జేరి చీకు చింతలతో జీవితభారము మోయు కష్టచరితుల నాదరించిన కారుణికుఁడు. ఆర్థికదుఃస్థితిచే నపమార్గములఁ జరించి పతితలుగా మాఱిన పడఁతులను సముద్ధరించిన సద్గుణపుంజము. అనాథులలోను, దీనజనులలోను పరమపురుషుఁడగు భగవంతుని సందర్శించినపరమభాగవతుఁడు.

గతశతాబ్దము తెలుఁగువారి సాంఘికచరిత్రలో నొక మైలు రాయిగా గణింపఁబడుచున్నది. మఱచి పోదమన్నను మఱపునకు రానిశతాబ్ద మది! మన సామాజిక చరిత్రలోఁ బ్రశాంతవిప్లవ మొకటి బయలుదేఱిన దీశతాబ్దములోనే. ఆ నాఁటి సంఘమునందు దురాచారములును, మూఢ విశ్వాసములును గూడు కట్టుకొని యుండెను. వానిని రూపు మాపుటకు యత్నించి, నడుము కట్టి మహోత్సాహముతో నహోరాత్రములు కృషి యొనర్చిన భగీరథులు శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగము పంతులుగారు. ఆ మహనీయుని యాదర్శ జీవితమే తెలుఁగు గడ్డలోఁ దరువాతి సంఘసంస్కర్తల కెల్ల నొరవడి దిద్దినది. ఆ కోవకుఁ జెందినవారిలో శ్రీ వేంకటరత్నము నాయఁడుగారు సంభావ్యులు.

కందుకూరి వారును, రఘుపతి వారును తమ యమూల్య జీవితములను సంఘసంస్కరణమునకై మీదు కట్టిన దేశభక్తులు. ఇరువురు నుపాధ్యాయవృత్తి నవలంబించిన విద్వాంసులే. ఇరువురును బహుముఖ ప్రతిభావంతులే. ఇరువురును సంఘమున కెదురీఁత యీఁది పలు కష్టములకు గుఱి యైనవారే. ఈవిధముగా నీ మహనీయు లిరువురకుఁ గలసామ్యము లెన్నియేని నుడువఁదగును. వీరేశలింగము పంతులుగారు బాల్య వివాహములను రూపు మాపి వితంతువివాహములను ప్రోత్సహింపఁగా, వేంకటరత్నము నాయఁడుగారు వేశ్యావృత్తిని నిర్మూలించి పతితలుగా సంఘముచేఁ జూడఁబడుచుండిన వారిని సముద్ధరించిరి. పంతులుగారి దృష్టి తెలుఁగు భాషా వాఙ్మయముల మీఁదికిఁ బ్రసరింపఁగా, నాయఁడుగా రాధ్యాత్మిక దృష్టి నలవఱుచుకొనిరి. అదేమి విశేషమో తెలియదు. పంతులుగారు నవ్యాంధ్ర వైతాళికులుగాఁ బేరు మోయఁగా, నాయఁడుగారు బ్రహ్మర్షిగా వార్తకెక్కినారు. ఇటుల వీరిరువురును తెలుఁగువారి యాదరాభిమానములను చూఱగొన్నారు.

రఘుపతి వారి స్వస్థలము కృష్ణామండలములోని మచిలీపట్టణము. వారిది పేరెన్నికఁ గన్న వైష్ణవ కుటుంబము. వేంకటరత్నము అప్పయ్య నాయఁడు దంపతులకు క్రీ. శ. 1862 సంవత్సరమున జన్మించెను. ఆ పుణ్యదంపతులు తొలిజన్మమున నే నోములు నోచిరో కాని వారి సంతానము వారికే కాక తెలుఁగుతల్లికే ముద్దుల బిడ్డఁడై మార్కండేయుఁడైనాఁడు. అప్పయ్య నాయఁడుగారు కొంతకాలము సైన్యములో నుద్యోగము చేసిరి. ఆయనకు ఉర్దూభాషలోఁ గూడఁ బ్రవేశముండెను.

ఉన్నత విద్యాభ్యాసము నిమిత్తము వేంకటరత్నము మచిలీపట్టణమును వీడి చెన్నపట్టణమును చేరెను. ఆయన క్రైస్తవ కళాశాల విద్యార్థి. ఆ నాళ్లలో డాక్టరు మిల్లరు దొరగారు క్రైస్తవ కళాశాలాధ్యక్షులుగా నుండిరి. ఆయన జగమెఱిఁగిన బ్రాహ్మణుఁడు. సాహితీపరుఁడనియు, సహృదయుఁడనియు వాసి కెక్కిన యా మిల్లరు దొరగారి యంతేవాసిగా వేంకటరత్నము విద్యాభ్యాసము చేయఁదొడంగెను. తుదకు గురువువలె శిష్యుఁడును విద్యాపారంగతుఁడయ్యెను. ఉత్తమదేశికుఁడై శిష్యసంతతిని బడసి కులపతి యయ్యెను.

సిరి రా మోకాలొడ్డిన చిరస్మరణీయులు చరిత్రలో నెందఱో కానరారు. వారిలో వేంతటరత్న మొకడు ! అతఁడే కనుక ప్రభుత్వోద్యోగముల నాశించి యున్నచో మహైశ్వర్యముతోఁ దులదూగి యుండెడివాఁడు. ఎన్నో యున్నత పదవుల నలంకరించి యుండెడివాఁడు. కాని

వెంకటరత్నము నాయఁడుగారి మనస్తత్వ మట్టిది కాదు. పటాటోపమును, భోగలాలసతను ద్వేషించిన నిరాడంబరుఁడు, నిస్సంగుఁడును. కనుకనే బ్రహ్మర్షి యైనాఁడు. ఆదినుండియు నాయఁడుగారి దృష్టి యాధ్యాత్మిక చింతనమునందే కేంద్రీకృతమై యుండెను. ఆయన మనోధర్మమునకు నచ్చిన దొక్క యుపాధ్యాయవృత్తియే.

నాయఁడుగారి ప్రజాహిత జీవనము మచిలీపట్టణములోనే ప్రారంభమయ్యెను. అప్పటిలో వారు పురపాలకసంఘసభ్యులు ఇండ్ల పన్నులు నిర్ణయించు బాధ్యత వారిపైఁ బడెను. ఆ సందర్భమున నొకనాఁడు నాయఁడుగా రొకయింటికి వెళ్లి యుండిరి. ఆ యింటితలుపును తట్టి యాయన లోపల 'ఎవరండి?' అనెను.

తలుపు తట్టినదే తడవుగా నొక జవ్వని తలుపు తెఱచెను. ఆమె తలుపుచాటున నిలువఁబడి యుండెను. ఆమె మోమున దైన్యము తొలకాఁడుచుండెను. కాని కన్నులలో సిరు లొలుకుచుండెను. ఆమె సిగ్గు తెరలలో మునిఁగి యుండుటను గాంచి నాయఁడుగారే సంభాషణమున కుపక్రమించిరి

'ఈ యింటి యజమాను లెవరమ్మా?'

'నే నేనండి—బాబుగారు.'

'మీ వృత్తి?'

దెబ్బతిన్న లేడివలె నామె బెదరిపోయెను. లజ్జాభరమున నామె యధోముఖి యయ్యెను. మాటాడ యత్నించెను; కాని పెదవు లెండిపోయెను.

'మీ వృత్తి?'

మరల నాయఁడుగారు ప్రశ్నించిరి. ఆ ప్రశ్న యా కొమరాలిని అంపపుకోతఁ బెట్టెను.

'అమ్మా! మీది యేకులము? మీ రెవరు?'

'ఏమని చెప్పను బాబుగారు!' ఆమె హీనస్వరమున మాటాడసాగెను. 'చెప్పుటకే సిగ్గుగా నున్నది. దిక్కుమాలిన యీ వేశ్యాకులమున పుట్టి నీచపు బ్రతుకు బ్రతుకుచున్నాను. ఒకనాడు తిని, ఒకనాడు తినక కాలము గడపుచున్నాను. ఇది నీచమైనవృత్తి అని తెలిసి కూడ గత్యంతరము లేక.........'

ఆమెకు నోట మాట రాలేదు. కన్నులనుండి వెచ్చని నీటిబొట్లు జాఱి క్రిందఁబడెను.

ఆమె వేశ్య! గత్యంతరము లేక వేశ్య యైనది! ఆర్థిక దుఃస్థితివలనఁ బతిత యైనది. ఉదరపోషణార్థమై మానాభిమానములను బోనాడవలసి వచ్చెను!

ఆమె మాటాడునంత సేపు నాయఁడుగారి భావాంబరవీథిలోఁ బిడుగు లుఱిమిన ట్లనిపించెను. ఆయన నవనీత హృదయము కరఁగి పోయెను. అశ్రుపూరితమై యున్న యామె ముఖమును చూడలేక పోయెను. తుద కచ్చట నిలుచుటకే యాయనకు మన సొప్పలేదు. కార్యార్థిగా వచ్చిన నాయఁడుగారు దుఃఖోద్వేగములోఁ దన పనిని గూడ మఱచి గృహోన్ముఖు లయిరి.

ఈ విషాదసంఘటనమునకుఁ బిమ్మట నాయఁడుగారి జీవితము మాఱాకు వేసినది. పతితజనోద్ధరణమునకై తన యావజ్జీవితము నంకిత మొనర్పవలయు నని యాయన కృతనిశ్చయుఁ డయ్యెను. బోగము మేళములను చూడఁగూడదనియు, వానిని ప్రోత్సహింప రాదనియు నాయన తీర్మానించెను.

ఆ నాఁటి సాయంసమయమున నాయఁడుగారు, నాయన శిష్యులు నొకచోట సమావేశమయిరి. వేశ్యావృత్తిలోని నైచ్యమును నాయఁడుగారు చెప్పఁగా గురించి శ్రీ జనోద్ధరణకు గురువు ననుసరించి శిష్యులును కంకణము కట్టుకొనిరి. తదాదిగా సానివారిని సంసార ధర్మములోఁ బ్రవేశపెట్టుటకై నాయఁడుగా రహర్నిశలు కృషి చేసిరి. ఎన్నో సమావేశములలో వేశ్యావృత్తి నిర్మూలనవిషయమై వారు గంభీరోపన్యాసము లొసఁగిరి. ఆయన శిష్యులు కూడ యథాశక్తిని సంఘములోఁ బ్రచార మొనర్చిరి. కాని నాయఁడుగారి యుద్యమము మూఁడు పూవు లాఱుకాయలుగా విలసిల్లినది నాయఁడుగారికి పిఠాపురము మహారాజావారు పట్టుగొమ్మగా నిలిచిన పిమ్మటనే. మహారాజావారు సాహిత్యవీరులే కాక సంఘసంస్కరణాభిలాషులును. నాయఁడుగారి కమనీయవచోవిలాసమును, కార్యదీక్షయు వారిని మిక్కిలిగా నాకర్షించినవి. వారికిఁ దోడు నీడగా నుండుటకు మహారాజావారు కృతనిశ్చయు లయిరి. వేశ్యాజీవన క్రకచమునకు బలి కావలసిన పలువురు పడఁతులను గృహిణులుగాఁ జేసి మహారాజావారు పున్నెము గట్టుకొనిరి. అటుల నాయఁడుగారి యుద్యమ మాయన కన్నుల యెదుటనే ఫలించినది. ఎంతయు హర్షింపఁదగిన విషయ మిది!

ఒకప్పుడు నాయఁడుగారు చెన్నపట్టణమునకు రైలులోఁ బ్రయాణము చేయుచుండిరి. రైలు పొన్నేరి స్టేషనులో నాగెను. ఆగిన కొంత సేపటికి 'ధర్మ చెయ్యి దాగదు. దిక్కులేని పిల్లలము...ఒక్క దమ్మిడి ధర్మం చెయ్యండి' అను నార్తనాదములు నాయఁడుగారికి వినవచ్చెను. ఆయన వెంటనే తా నెక్కినపెట్టెను దిగి యా యార్తరవము వినబడిన వైపుగాఁ బోయెను.

ఆడపిల్లలు నలువు రాయనకంటఁ బడిరి. వారిని జూడఁగానే నాయఁడుగారు నిలువున నీరయి పోయిరి. ఆయన పంచప్రాణము లెచ్చటికో పోయిన ట్లనిపించెను. రూపెత్తిన శోకమూర్తులుగా నున్న యా బాలికలలోఁ బెద్దపిల్ల కెనిమిదేండ్ల వయస్సు. ఆమె మోమున భారత

దేశపు దారిద్ర్యము తాండవ మాడుచుండెను. మాసిన గుడ్డపేలికలతో మానసంరక్షణ మొనర్చుకొన్న యా యనాథ బాలికలలో నాయన విశ్వనాథ సందర్శన మొనర్పఁ గలిగెను.

మదరాసు చేరుకొన్నపిమ్మటఁ గూడ నాయఁడుగారి కన్నులలో పొన్నేరిస్టేషనులోఁ జూచిన యా విషాద దృశ్యమే మసలుచుండెను. ఆవిషయము నాయన తనశిష్య బృందమునకుఁ గూడఁ దెలియఁజేసెను. అంతటితో నాయఁడుగారు నిలువ లేదు. న్యాయకళాశాలలో విద్యాభ్యాస మొనర్చుచున్న శ్రీ కోమాండూరి వేంకటరామాచార్యులవారిని పొన్నేరికిఁ బోయి యట మేజస్ట్రేటుగారి యనుమతితో నాయనాథబాలికలను చెన్నపట్టణమునకు దీసికొనిరావలసినదిగా నుడివి యాచార్యులవారిని పొన్నేరికిఁబంపిరి. అటులనే యాచార్యులవా రాయనాథ బాలికలను మదరాసునకుఁ దీసికొనివచ్చి వారిని నాయఁడుగారి స్వాధీనము చేసిరి.

ఆడు దిక్కులేనిసంసారము నాయఁడుగారిది. ఆయన కిరువదిరెండవయేటనే వివాహము జరిగెను. కాని వైవాహికోత్సవముజరిగిన యైదుసంవత్సరములకే-అనఁగా నిరువదియేడవయేట నాయఁడుగారు తమ ధర్మపత్నిని కోలుపోయిరి. ఆ నాఁటినుండియు వారు మరల బ్రహ్మచర్యము నే యవలంబించిరి. కాఁగా నా యనాథ బాలికల నెటుల పోషింప వలయునా యని వారు చాలసేపు యోచన చేసిరి.

ఆ నాళ్లలోఁ గొందఱు క్రైస్తవమత ప్రచారకులు 'అనాథ రక్షణాలయములు' నిర్వహించుచుండిరి. ఆగర్భదరిద్రులై యాఁకటిచిచ్చున కాహుతియై నిలువ నీడ లేక జీవితము నెటులనో గడపు దరిద్రులను వారు తమ రక్షణాలయములందుఁ జేర్చుకొని వారిని సంరక్షించుచుండిరి. సదుద్దేశముతో ననాథ రక్షణాలయము లను నెలకొల్పినను క్రైస్తవమతప్రచారకు లా యనాథులను క్రైస్తవమతములోఁ జేర్చుచుండిరి. ఈ విషయము నాయఁడుగారిని కలవరపెట్టెను. అందువలన తమ సొంత ఖర్చులమీద నా యనాథబాలికల నొక రక్షణాలయమున నుంచుటకు నాయఁడుగారు నిశ్చయించిరి. ఆ యనాథ బాలికలు రక్షణాలయమున మూఁడేండ్లు పెరిఁగిరి. అటు పిమ్మట నాయఁడుగారే యా బాలికలకుఁ బెండ్లిపేరంటములు కూడ జరపి వారికిఁ దలిదండ్రులు లేనిదోషమును తీర్చివైచిరి.

అనాథబాలికారక్షణ సమస్యను నాయఁడుగారు పరిష్కరింపఁదలఁచి పిఠాపురము మహారాజావారి సాహాయ్యము నర్థింప నందులకు మహారాజావారును సహర్షముగా సమ్మతించిరి. అనంతరము వారు కాకినాడలో నొక యనాథశరణాలయమును నెలకొల్పి యనాథబాలికల నెందఱనో యందుఁ జేర్చిరి. అటుల నాయఁడుగారు పిఠాపురము మహారాజులుంగారి సహకారముతో ననాథరక్షణ సమస్యను శాశ్వతముగాఁ బరిష్కరించి కృతకృత్యు లయిరి.

వేంకటరత్నము నాయఁడుగారు సంఘసంస్కరణోద్యమమునందు విరామ మెఱుఁగక పరిశ్రమించుచున్నను, నాయనదృష్టి యుపాధ్యాయవృత్తియందే కేంద్రీకృతమై యుండెను. ఆయన చాలకాల మాచార్యస్థానములో నుండి తన యుపదేశామృతముచే నెందఱో విద్యార్థులను ప్రియశిష్యులనుగాఁ జేసికొనెను. వారిది వశ్యవాక్కు. ఆయన శిష్యులలోఁ జాలమంది తమకుఁ దెలియకయే తమతమ యభిప్రాయములను మార్చుకొనిరఁట! అట్టివారిలో ముట్నూరి కృష్ణారావుగా రొకరు. మచిలీపట్టణములో మకుటము లేనిరాజని పేరు పెంపులు గడించిన కృష్ణరాయమహనీయుఁడు యజ్ఞోపవీతమును గూడ విసర్జించి నాయఁడుగారి బ్రహ్మసమాజమునందుఁ జేరిరి. నాయఁడుగారి వాగ్వైభవ మట్టిది!

నాయఁడుగారు మచిలీపట్టణములోని నోబుల్ కళాశాల, రాజమహేంద్రవరమునందలి ప్రభుత్వకళాశాల, పిఠాపురములోని పిఠాపురము మహారాజావారి కళాశాల, సికిందరాబాదు మహబూబుకళాశాల మున్నగు విద్యాసంస్థలలో నాచార్యపీఠము నలంకరించి వేలాదిశిష్యులకు విజ్ఞానభిక్ష పెట్టిరి. షేక్స్పియర్ మహానాటకకర్త వెలయించిన నాటకములను నాయఁడుగారు చెప్పఁగా వినవలెనఁట! నాటకము చెప్పుటలో నాయన యసమానుఁడని వారి శిష్యులు సగర్వముగాఁ జెప్పుచుందురు. కళాశాలాధ్యక్షపదవిలో నున్నను నాయఁడుగారు నిగర్వశిరోమణిగా నుండెడివారు. ఆయనది యుపదేశకదృష్టియే కాని యుపాధ్యాయదృష్టి కాదఁట. ఆస్తికత, విశ్వమానవప్రేమ మున్నగునుత్కృష్టగుణములను గుఱించియే యాయన తరగతిలోఁ గూడ నుపదేశించుచుండెడివారు. ఆయన యేవిషయము చెప్పినను, నది శిలాశాసనమై విద్యార్థుల హృత్సీమలందు స్థిరముగా నుండెడిది. కొంతకాలము నాయఁడుగారు మదరాసు విశ్వవిద్యాలయోపాధ్యక్షులుగా నుండి తద్విశ్వకళాపరిషత్తున కెనలేని సేవ యొనర్చిరి. కనుక విద్యారంగమున నాయఁడుగారిని వరింపనిపదవి లేదు. ఉపాధ్యాయుని మొదలు ఉపాధ్యక్షునివఱకుఁ గల పదవుల నన్నిఁటిని వారు కడు ప్రతిభతో నిర్వహించిరి.

నాయఁడుగారి భావము లెంత యుదాత్తములో యాయన భాషయు నంత యుదాత్తముగా నుండెడిది. ఆశువుగాఁ జెప్పినప్పుడు కూడ వారి ప్రసంగములందు

లయబద్ధమైన వాక్యములే దొరలుచుండెడివి. ప్రసంగము జజ్జువాటె యుండదు; ప్రవంతివలె సాగిపోవుచుండును. అందులకుఁ దోడుగా శ్రవణపేయ మగువారి కంఠ మాధుర్యము శ్రోతల నుఱ్ఱూత లూగించెడిది. నాయఁడు గారి వాక్యవిన్యాసమును గ్రహించుట కీ క్రిందివాక్యము నొక్కటి పేర్కొనుచున్నాను. 'We are gathered here with prayerful hearts and tearful eyes.'

నాయఁడుగారి ఛలోక్తులు తేనెతుట్టె లని వారి శిష్యులు నుడువుచుందురు. మచిలీపట్టణములో నోబులు కళాశాలలో నాచార్యులై యుండినదినములలో నొక నాఁడు నాయఁడుగారు నలుబది పుస్తకములకట్ట నొక దానిని మోసికొని కళాశాలకుఁ బోవుచుండిరి. త్రోవలో నొక విద్యార్థి నాయఁడుగారిని గలసికొని 'ఏమండీ! ఇంత గాడిదబరువును మోసికొనిపోవుచున్నారేమి?' అని ప్రశ్నించె నఁట. వెంటనే నాయఁడుగారు తడవుకొనక మందహాసపూర్వకముగానే 'నాయనా! ఇది ఒక్క గాడిద బరువు కాదు; నలువదిగాడిదల బరువు' అని ప్రత్యుత్తర మిచ్చిరి.

వేంకటరత్నమునాయఁడుగా రెవరిని జూచినను శిష్యవాత్సల్యముతో, మంద్రస్వరమున 'నాయనా' అని సంబోధించువారఁట! ఎవ్వరినిఁగూడ నధికారస్వరమునఁ బిలిచి యాయన యెఱుఁగఁడు. తుదకుఁ దన సేవకునితోఁ గూడ 'ఏమి నాయనా! కొంచెము కాళ్లు పడతావా?' అనియే మాటాడుచుండిరఁట. అట్టిసౌజన్యశీలుఁడాయన! కాని విధివిలాసము విచిత్రము. ఆ సుకృతాత్మ కూడఁ జివరిదినములలో వ్యాధిగ్రస్తుఁడై శారీరకముగా మహా బాధ పడెనఁట! ఆ వ్యాధిఫలితముగానే నాయఁడుగారు 1939 సం.నఁ బతితపావనుఁ డగు నీశ్వరునిలో లీనమైనారు.

వ్రేలెత్తి చూపుద మన్నను నాయఁడుగారిలో దుర్గుణములు కనఁబడవు. కాని యాయనలో నొక పెద్ద లోప ముండెనఁట! నియమితవేళకు సమావేశమునకుఁ గాని, తరగతికిఁ గాని నాయఁడుగారు వచ్చువారు కారు. ఎప్పుడు నాలస్యముగానే తరగతికిఁ బోయెడివారఁట. అందువలన నాయఁడుగారి తరగతులు ప్రాయికముగా సాయంసమయములందే యుండెడివి. మసక చీఁకటి పడునప్పుడో యంతకు మునుపో వారు తరగతికిఁ బోయెడివారఁట. అయినను విద్యార్థు లెల్లరు నాయన తరగతికి నియతిగా హాజరగుచుండిరి. ఆ నాళ్ళలో రాజమహేంద్రవరములో విద్యుద్దీపములు లేవు. కాన పెట్రొమాక్సుదీపములతోడనే నాయఁడుగారు పాఠములు చెప్పుచుండెడివారఁట. ఇదియొక్కటే యుపాధ్యాయుఁ డగునాయఁడుగారిలో నున్న పెద్దలోపము. సాధారణముగా మహాపురుషులలో లోపములు కూడ విశిష్ట లక్షణములుగానే రూపొందును. కనుక నిది యొక పెద్ద లోప మని నుడువుట సమంజసము కాదేమో!

ఉపసంహారమున రఘుపతి వేంకటరత్నము నాయఁడుగారివంటి మహనీయులు కొలఁదిమంది మాత్రమే మనకుఁ జరిత్రలోఁ గానవచ్చుచుందురు. ఇంతకు నాయఁడుగారు కారణజన్ములు! ఆ కులపతికి, నా బ్రహ్మర్షికి శ్రద్ధాంజలి సమర్పింతము గాక! *

---

* ఈ వ్యాసమున కాధారములు:—

శ్రీ ఓ. కళ్యాణసింగ్ గారి 'సర్ రఘుపతి వెంకటరత్నం నాయుడు.' (సౌభాగ్య)

'నవ్యాంధ్ర నిర్మాతలు'లోని 'రఘుపతి వెంకటరత్నం నాయుఁడు.'

కాళిదాసుని కళాసృష్టి

by

VIDWAN B. BHAVANARAYANA, B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

కవియు, శిల్పియుఁ, జిత్రకారుఁడును లోకములో నపరసృష్టికర్త లనిన నతిశయోక్తి కాఁజాలదు. దైవము ప్రాణిలోకమును సృష్టించి యుండ, నా ప్రాణిలోకమున కమరలోకమును సృష్టించి యమృతభిక్ష నొసంగఁజాలినవారీ త్రిమూర్తులే. స్వార్థమునకు దూరమైనవాంఛితము, కార్యశూరతకు నిలచుమైన మనోనిశ్చయము, విశ్వకల్యాణము నొనఁగూర్చు ప్రవిమల హృదయము నీ కళోపాసకులకు పుట్టుకతోడనే యబ్బెడి సుగుణములు. ఈ మువ్వురును జన్మాంతర సుకృతవిశేషముచే లోకములో నుద్భవించి యజరామరమైన తమ యపూర్వసృష్టిచే నాచంద్రతారార్కముగఁ గీర్తనీయులై విలసిల్లుచుందురు.

మహాకవియుఁ గవికుల గురువును నగు కాళిదాసుని జీవితచరిత్రను గూర్చి నేఁటివఱకు నెట్టి యథార్థవాదములును స్థిరపడి యుండలేదు. చరిత్రకారు లింకను పరిశోధనలు సలుపుచునే యుండిరి. ఆ మహాకవి రచించిన కావ్యముల ననుసరించియు, నాతఁడు గావించిన వర్ణనల ననుసరించియుఁ జరిత్రకారులును, పండితవర్యులును. నాతఁ డుజ్జయినీ నివాసుఁ డని పేర్కొనిరి. ఏది యెట్లున్నను నాతఁ డీ పవిత్రభారతదేశములో నుద్భవించిన యమూల్యరత్నము !

కాళిదాసుని కావ్యనాటకములు రెండును మానవులకు రెండు నేత్రములవంటివి. ఈ రెండింటి యందును న్యూనాధిక్యములు నిర్ణయించుట తమ కన్నుల జంటలో నొకటి గ్రుడ్డి యని పేర్కొనుటయే యగును. మహాకవి రచనావిధానమున కేయొక్క కావ్యమైనను, మహాశిల్పి నిర్మాణచాతుర్యమున కేయొక్క శిలాప్రతిమ యైనను, జిత్రకారుని ప్రతిభావిశేషమున కేయొక్క చిత్రపటమైనను దార్కాణముగా నాతని కళారాధనను గీర్తించుట కష్టసాధ్యము కానేరదు.

కాళిదాసుని నాటకములలో నభిజ్ఞానశాకుంతలమును, విక్రమోర్వశీయమును నొండొంట సరితూఁగుచు నాతని ప్రతిభావిశేషములకుఁ బ్రబలోదాహరణము లగుచున్నవి. శకుంతలా దుష్యంతుల ప్రేమ ఘట్టమును మహాభారతములో నాదిపర్వమునుండి గ్రహించి కాళిదాసీయభిజ్ఞానశాకుంతలమును రచియించినాడు. విక్రమోర్వశీయ నాటకమునకు మూలమును గూర్చిన కథలు ఋగ్వేదమందును, గథాసరిత్సాగరమునను, మత్స్యపురాణమునను గలవనియు, నందు మత్స్యపురాణమునకు సంబంధించిన కథయే కాళిదాసుని విక్రమోర్వశీయ నాటకమునకుఁ జేరువగా నున్నదనియు కళాప్రపూర్ణ కీ. శే. శ్రీ వేదము వేంకటరాయశాస్త్రిగారు తమ యాంధ్రీకరణ విక్రమోర్వశీయ నాటకోపోద్ఘాతమునఁ బేర్కొని యుండిరి.

ఇఁక కాళిదాసుని నాటక నిర్మాణములో నభిజ్ఞానశాకుంతల విక్రమోర్వశీయముల రెంటియందును స్వర్గమర్త్యలోకములకు సంబంధమును దేవమానుషసమాగమమును ప్రధానవిషయములు.

అభిజ్ఞాన శాకుంతలములో శకుంతలయే కథానాయిక. ఈమె విశ్వామిత్రమహర్షికి దేవవేశ్యయగు మేనకయందు జన్మించినది. కణ్వాశ్రమమునఁ బెరిగినది. విక్రమోర్వశీయములోని ఊర్వశి నారాయణఋషి యూరువునందు జన్మించి స్వర్గలోకమున మహేంద్రుని కీయఁబడి యాతని వలపునకు లోనై యాతని స్వాధీనమున నున్నది. కథానాయకు లిర్వురును మర్త్యలోకమందలి మహారాజులు.

వేఁట కరిగిన దుష్యంతమహారాజు కణ్వాశ్రమ ప్రాంతమున లేడినిఁ దఱుముకొనుచు నా యాశ్రమములోఁ బ్రవేశింపఁగలిగెను. బాణఘాతముచే లేడి జీవముల హరింపనెంచిన మహారాజు దైవప్రేరణచే హరిణమును గాపాడి యాశ్రమమందలి సౌందర్యరాశిని దివ్యమంగళరూపవతిని శకుంతలను గని యామెయందు బద్ధానురాగుఁ డయ్యెను. శకుంతలయు నారాజు రూపముచే నాకర్షింపఁబడినది. ఈ యుభయుల ప్రేమఘట్ట నిర్మాణమునకు హరిణమే కారణ మనిన సందియము లేదు. మహాకవి కాళిదాసీ ప్రేమాంకుర ఘట్టమును రెండు నాటకములందును బ్రథమాంకముననే చిత్రించి నాటకాంతమువఱకుఁ జదువరులను శృంగారరసాస్వాదనమున నోలలాడించెను.

విక్రమోర్వశీయమునఁ బ్రథమాంకములోఁ బురూరవుఁడు సూర్యభగవానుని సేవించి తన రాజధానికి మరలి వచ్చుచుండెను. ఇంతలోఁ గుబేరుని యాసానమునుండి మరలి స్వర్గమునకుఁ జనుచున్న ఊర్వశిని చిత్రలేఖాసహితముగ హిరణ్యపురవాసి కేశి యనురాక్షసుఁడు చెఱఁగొనెను. చెంత నున్న యప్సరస లాక్రందన మొనర్చిరి.

వెంటనే పురూరవుఁ డా యార్తనాదమును విని దానవుని బారినుండి యూర్వశిని చెలికత్తెతోఁ గూడ విడిపించెను. అసురదర్పములో మూర్ఛ మునిఁగిన యూర్వశి పురూరవుని రథములో నించుక కన్నులు దెఱచి ప్రియురాండ్రచే నూఱడింపఁబడి తన కా మహోపకారమును గావించిన రాజు పురూరవుఁడని తెలిసికొనెను. వెంటనే యూర్వశి యాత్మలో నిట్లు —'దానవులు నాకు ఉపకారం చేసినారు సుమా'—అని భావించినది. ఇందలి ధ్వని యత్యంత రమణీయము. మిగుల స్వాభావికము. ఊర్వశి ప్రౌఢాంగన యని చెప్పిన సత్యదూరము కానేరదు. ముగ్ధత్వ మెప్పుడో తీరి రసికాగ్రగణ్యుఁ డగు మహేంద్రుని ప్రేమవారాశిలో నిరంతరము నీఁదులాడుచున్న విదుషీమణి. అంతియే కాదు. నిరంతర భోగలాలసచే మహా వైభవ మనుభవించుచున్న వేశ్యకాంత. కావుననే స్వానుభవమును బురస్కరించుకొని యాత్మను సవరించుకొనినది. ఈమె రూపసంపదను జూచి రాజే యిట్లు పలుకును—

'స్వైరముగ నీవు భామ, యవంధ్య మైన
యెవని కనుమ్రోల నొకపరి యేని నిలుతొ,
ని న్నెడయ లేక యాతఁడే నెగులుఁ జెందఁ
జెలుల స్నేహరసార్ద్రిలఁ జెప్ప నేల ?'

ఇచ్చట పురూరవునకు నూర్వశివలెనే యాతని తలంపు సైతము ప్రౌఢభావముతో నొప్పినది. అందుచేతనే రథము హేమకూట శిఖరముమీఁద దిగుచున్నతఱి నాతఁడు—'[చక్రోద్ఘాతమును రూపించి, ఆత్మగతమున] ఆహా! రథము విషమముగా కొండమీఁద దిగుట నాకు ఉపకారమే అయినది.

'తేరి కుదుపుచేత (?) రథాంగశ్రోణి,
రోమ విక్రియాభిరామముగను
అంసమున మదీయ మంసంబు నొఱయుట,
యించువిల్తుఁ డంకురించుట బలె'

ఈ యుపకార శబ్దద్వయ ముభయుల ప్రౌఢత్వమునకు సాక్షీభూత మై నాయికా నాయకుల యనుభవమును దెల్ల మొనర్చుచున్నది. శాకుంతలములోఁ గాళిదాసు నాయికా నాయకుల ప్రణయాంకురములలోఁ జక్కని ముగ్ధభావమును గనుపఱచి నూత్నయౌవనుల రాగసుధారసమునఁ దేల్చినాఁడు.

దుష్యంతుఁ డాశ్రమములోఁ బ్రవేశించునప్పు డాతనికి శుభసూచకముగా భుజ మదరుటయుఁ, బిమ్మట నుద్యానవనములో శకుంతలను గాంచి యామె సౌందర్యముచే నాకర్షింపఁబడి క్రమక్రమముగా నా యువతియం దవ్యాజముగాఁ బ్రేమాంకురమును నాటెను. రాజును జూచి శకుంతల మనసులో నిట్లు తలంచెను—'ఇది యేమో కాని యీయనం జూచి తపోవనములం గారాని యొక వికారంబునకు లోనయినదానను—' ఇట్టి వికార మూర్వశికి గలుగనే లేదు. అందుల కామె ముగ్ధభావము నతిక్రమించుటయే కారణము. కనుకనే కాళిదాస మహాకవి యీ రెండురూపకములలో ప్రేమనే ముఖ్యవిషయముగాఁ దీసికొని దశావిభాగములచే రెండు కళాఖండములను సృష్టింపఁ గలిగినాఁడు. ఎడనెడను సామ్యము లీ రెండు రూపకములందు నత్యంతసన్నిహితము లై యొప్పి యున్నవి.

దుష్యంతుఁడు ప్రథమాంకాంతమున మరలి పోవుచు నిట్లు చింతించును. '.........శకుంతలా వ్యాపారము నుండి నా డెందమును మరలింపఁ జాలకున్నాఁడను—.

'నడచుచున్నది ముందుకు నా శరీర
మాత్మ పరుగు వాఱెడు వెన్క కవళ మగుచు
మంచిగాలికి నెదురుగఁ గొంచుఁ బోవు
ధ్వజమునకుఁ గట్టుపట్టువస్త్రంబు వోలె.

ఇచ్చటి దుష్యంతుని యాత్మ శకుంతలవైపునకే దూఁకుచుండెను. అట్లే పురూరవుని మనమును నూర్వశి స్వాధీన మై పోయినది. రెండును చక్కని యుపమలచే నతి మనోహర మై యొప్పుచున్నవి. పురూరవుఁ డీవిధమున జింతించును—'.........ఏమి యిది! దుర్లభమందు తగులుగొల్పుచున్నాఁడు మన్మథుఁడు?

'నా యొడలినుండి సుందరి నా మనమును
తండ్రి మధ్యమ పదముకై తా నెగయుచు
నాఁచికొనె రాజహంసి లూనాగ్ర మైన
కమలనాళంబునుండి సూత్రమునుబోలె.'—

ఇందు పురూరవుని మనస్సు నా హరిణాక్షియే యీడ్చుకొనిపోయిన ట్లుపమింపఁబడినది. ఈ యలంకారమందలి యుపమ స్వచ్ఛమై లలితమై ప్రకాశించుచున్నది. దేవమానవతత్త్వములలోని మహనీయత బయల్పఱుచుట కాళిదాసున కత్యంతప్రియము. కనుకనే ద్వితీయాంకములో నాకాశమార్గమునుండి భూలోకమునకు దిగుచున్న ఊర్వశి చిత్రలేఖల సంభాషణలోఁ జిత్రలేఖచే బృహస్పతి యుపదేశించిన అపరాజిత యను శిఖాబంధన విద్యను గూర్చి జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చి రాక్షసబాధకై బెగడొందవలదని హెచ్చరికఁ గావించెను. ఇట్టి యపరాజిత మనునోషధినే మారీచమహర్షి యొసంగినదానిని శకుంతలనాటకములో సప్తమాంకములోఁ బ్రదర్శింపఁ జేసెను. ఇది భారతదేశ ప్రాచీనసంప్రదాయ మైనరక్షాబంధన.

అభిజ్ఞానశాకుంతలములో దుర్వాసమహర్షి శాపముచే శకుంతలా దుష్యంతులకు వియోగము ప్రాప్తించి విప్రలంభ శృంగారము పోషింపఁబడి యుండ విక్రమోర్వ

శీయమున భరతముని శాపమున నూర్వశికి స్వర్గభ్రష్టత ప్రాప్తించి తన్మూలమున మహేంద్రుని కరుణచే నేరాజుపై లగ్నమనస్కయయ్యెనో యా ప్రభువు పురూరవునే సంతానవతి యగునంతవఱకు భర్తగాఁ బడయునట్లనుగ్రహింపబడి సంభోగశృంగారము రసవత్తరముగా సృష్టింపఁబడెను. ఐనను గాళిదాసునకు నాయికానాయకుల యెడబాటుపై నిసుమంతయు దాక్షిణ్యము లేదు. లోకాదర్శమునకై వారికి వియోగము ప్రాప్తింపఁజేసి యా తీవ్రవేదనానంతరము పుత్త్రముఖసందర్శనముచే వారియాత్మలఁ బవిత్ర మొనర్చుటా మహాకవి ప్రత్యేక వాంఛితము. అటులనే దుష్యంతుఁడు మారీచాశ్రమమునఁ గుమారుని సందర్శించి సుఖించెను. పురూరవుఁడు చ్యవనాశ్రమమున నుద్భవించి యచ్చోటనే శైశవమును గడపి వచ్చిన కుమారుని గాంచి సుఖమందెను. మహారాజుల కుద్భవించు కుమారులను మహాసౌధములలో రాణివాసంపు సౌఖ్యముల కాలవాలమై చంద్రకాంతోపలములచేఁ జల్లనైన గృహాంతరములఁ బ్రసవింపఁజేయుట కాళిదాసు మతమునకే విరుద్ధమై యొప్పినది. స్వచ్ఛమై ప్రశాంతమైన మున్యాశ్రమములందు, నిరంతర నియమనిష్ఠాగరిష్ఠులగు మునీంద్రుల తపఃప్రభావముచేఁ బవిత్రీకరింపఁబడు వాతావరణముం దుద్భవింపఁజేయుటే యా కవిశిఖామణి కెంతయుఁ బ్రియము.

మహాకవి సృష్టించిన యీ నాయకు లిరువురును నూత్నయౌవనమును నూగు మీసంపు సౌరుచే నలరారు నట్టి లేఁబ్రాయమున నున్న వారు కారు. ముదురు జవ్వనములో లోకానుభవము నెఱిఁగి స్త్రీల చిత్తముల బాగుగా గ్రహించిన రసికాగ్రగణ్యులే! అభిజ్ఞాన శాకుంతలమున పంచమాంకారంభములో హంసపదిక రాజును గూర్చి గీతమొకదానిని పాడును. అందలి వ్యంగ్యార్థమును గ్రహించినదుష్యంతుఁడు విదూషకునితో నిట్లు చెప్పును.

‘……ఈమె యొకప్పుడు నాచేతఁ బ్రేమింపఁబడినది. అందుచేత వసుమతీదేవి విషయమయి యీమె నన్ను నిందించుచున్నదనుకొనియెదను. మిత్రుఁడా! మాధవ్యా! నన్ను నిపుణముగా నెత్తిపొడిచితి వని హంసపదికతో నామాటగాఁ జెప్పుము.’

విక్రమోర్వశీయములోఁ బట్టమహిషి, ఔశీనరి ప్రియుని, అన్యవనితాసక్తుని బాగుగా గ్రహించినది. నారీ సహజమైన సపత్నీవిద్వేష మామెకు లేకపోలేదు. ఐనను లోకాదర్శమునకై తన యౌదార్యమును బ్రకటించుటే యామె యభిమతము. కావుననే రోహిణీసహితుండైన చంద్రునిఁగూర్చి యుపవసించి ‘ప్రియానుప్రసాదము’ అను వ్రత మాచరించినది. మఱియు రాజును పూజించి చేమోడ్పుతో మ్రొక్కి—‘ఇదుగో నే నీ దేవతాదంపతులను రోహిణీహరిణాంకులను సాక్షీకరించి ఆర్యపుత్త్రుని అనుప్రసన్నుని చేస్తున్నాను. ఇది మొదలుకొని యే చెలువను ఆర్యపుత్త్రుఁడు వేడునో, ఎవతె ఆర్యపుత్త్రుని సమాగమానికి ఉవ్విళ్ళూరుతుందో, ఆ చెలువతో నేను ప్రేమబంధముతో వర్తింపవలయునని’—ఈ ప్రతిజ్ఞ కేవలము ప్రతిష్ఠకై చేసినదని విదూషకుని యీ వాక్యమువలన మహాకవియుఁ దన యభిమతమును తేటపఱిచెను. విదూషకుఁడు… ‘చెయి తెగిన చెంబడివాఁడు చేప తప్పించుకొని పోగా, ‘ఇందువల్ల నాకు ధర్మం కలుగుతుంది’ అని చెప్తాడు. కావున పట్టపుదేవి లౌకిక జ్ఞానము మెచ్చఁదగియే యున్నది.

శాపవృత్తాంతములలోఁ గాళిదాసుని సృష్టిచిత్ర మద్వితీయము. దుర్వాసుని శాపము తిరుగరాని దయ్యు నాతని కరుణచే నించుక యుపశాంతి కలిగి గుర్తుగా నేదేని చిహ్నముగా రాజునకుఁ జూపి శాపవిముక్తి నొందఁదగు నని యనుగ్రహించెను. అట్టి యనుగ్రహ కారణముచేతనే దుష్యంతుఁడు బెస్తవానినుండి గ్రహించిన యంగుళీయకమును గాంచి ప్రియురాలి వృత్తాంతమును జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చుకొనెను. అంతట దుష్యంతుఁడు మానసికముగాఁ గొంత చింతిల్లవలసి వచ్చెను. ఇట్టి శిక్షలో మహారాజుకంటెను శకుంతలయే యగ్నిపరీక్షకుఁ బాలయ్యె నని చెప్పక తప్పదు. కాని విక్రమోర్వశీయములో నూర్వశి యుపాధ్యాయ శాపహతహృదయయై స్త్రీలు చొరరానిదైన కుమారవనముఁ జొచ్చినది. వెంటనే యీమె రూపము తీగగా మాఱిపోయినది. అందుచే నూర్వశి భౌతికముగా భర్తృవియోగదుఃఖము ననుభవించి యుండలేదనిన సత్యదూరము కానేరదు. ఈ నాయికా నాయకులలోఁ బురూరవుఁడును, శకుంతలయు వియోగాగ్నిలో మ్రగ్గిపోయిరి. పురూరవుఁ డున్మాదుఁడై ప్రియురాలినిఁ గూర్చి సకల చరాచర వస్తుతతినిఁ బ్రశ్నించును. విక్రమోర్వశీయములోని చతుర్థాంక మంతయు నీ యున్మాదావస్థలకు లోనై దిక్కుమాలిన పక్షివలె నున్న రాజును మన యెదుట నుంచి జాలి గొల్పించిన కాళిదాసుని యభిమత మత్యంతగంభీరమైనదిగదా! ఈ యున్మాదుని రూపచిత్రమే విప్రలంభమునకు మాఱురూపముగా గోచరింపక మానదు. ఈ చతుర్థాంకములోఁ గాళిదాసునికిఁ గలిగిన భావావేశము, ఇంద్రియ చాంచల్యము, మానవ సహజములు. ఇట్లని మహాకవికి గుణాభావమని తలంచుటమహాపాతకమే యగును. పురూరవునకీ వియోగదశలో నూర్వశిపట్ల గలిగిన సంతాపములలోఁ గలిగిన భ్రాంతి యెంతయు స్వాభావికము. అంకారంభమున రాజు ప్రవేశించి…‘ఆ! ఓపిపాపిష్ఠ రక్కసుఁడా, నిలు నిలు. నా ప్రేయసిం గొని యెట కేగెదవు?………’ ఇందు

తొల్లి తా నూర్వశిని కేశిదానవుని బారినుండి విడిపించిన విషయమే స్ఫురించి భ్రాంతి గొల్పి యుండక మానదు.

మఱియొక సమయమున—

వెనుకఁ శక్తత దిచ్చు మో
మయినదో? వెన్కఁ జిరం బూనదే;
చనెనో నాకముఁ గూర్చి నా
యెడఁ గడుఁ స్వాంతంబు భావార్ద్రి మా;
కానిపో నా యెదురఁ దెగిం
పుదురె రక్షోవీరు లైనఁ సఖిఁ ?
కనుక ట్టై ప్రియ యత్తమిల్లె !
నిటులుఁ గావింతువే దైవమా !—

ఇం దన్నిటికంటెను నూర్వశిని గూర్చిన దుఃఖములలో నొకవేళ తన్ను విడిచి స్వర్గమునకే వెళ్లి యుండె నేమో యని. ఊర్వశి స్వర్లోక కాంత యగుటచే నాయూహయుఁ దగినదే యైనది.

శాకుంతలములో నాయక రూపసౌందర్య మంతయుఁ బ్రథమాంకమందే మహాకవి వర్ణించి దుష్యంతునకును జనువరులకును హృదయానందమును గల్పింపఁగలిగెను. విక్రమోర్వశీయమందో యున్మాదుఁ డైన పురూరవుఁడు దుఃఖించుచు ప్రియురాలిని వర్ణించుచుండ మన మాతని యప్పటిస్థితికి జాలి నొందుచు నూర్వశి రూప చిత్రణను గాంచి యాశ్చర్యచకితులము గాక మానము. ఉన్మాదుఁ డైనరా జిట్లు చింతించును......'ఈ దారిని పోయి యుండినను ఆ మహానీయను ఎట్లు కనిపట్ట నగును?'

'అడుగు లిలమీఁద మోపనే నా సుగాత్రి
వానఁ దడి యిసు మైన యీ వనతలమున,
శ్రోణిభరమున మడమలు క్రుంగఁబాఱు
యావకపుఁ జారు పదపంక్తి యగపడెడిని.'

సుగాత్రి యనుటచే నామె శరీర మత్యంత లావణ్య మని స్ఫురింపక మానదు. వానచేతఁ దడిసిన యిసుకలో లాక్షారసముతో నలంకరించుకొనిన యామె పాదములు పిఱుఁదులబరువుచే మడమ లా యిసుకలోఁ గ్రుంగి లత్తుక గుర్తులు గోచరించిన వని భావము. ఇందుఁ గ్రమముగా శరీరమును, పిఱుదులును వర్ణింపఁబడినవి — ఆ పిమ్మట—

'మగ్న నాభిరుహా సంభ్రమగతిఁ దడువఁ
గాఱు నశ్రుల మోవి రాగంపు గుర్తు
లైనది యిది శుకోదర శ్యామలంబు
చ్యుతము నిస్సంశయము స్తనాంశుకము! బళిరా-'

ఇం దామె యెఱ్ఱనిమోవియు లోతైననాభియు గోచరించినవి. తరువాతఁ గేకి సార్వభౌము నుద్దేశించి యామె కొఱకై ప్రార్థించుచు నిట్లు పలికెను.

కేకిసార్వభౌమ! లోకానందన,
కేల్మోడ్చి నిన్ను వేడెదను
ఈ కానలోఁ గంటె యెందేని నా
ప్రియఁ జెప్పుమి దయఁబూనియెదను
వినవయ్య చెప్పెద వనితను గని
పట్ట స్పష్టమయిన యానవాలు,
రావే చంద్రానన రాజహంసయాన,

యీ పాట యే నీకుఁ జాలు.

ఆమె మోము చంద్రబింబమును బోలియు, నడకలు రాయంచల పగిదియు నున్నట్లు స్పష్ట మైనది—ఇంతియే కాక—

"..........................
.........................నీవు
చూచుకన్దో యిత నియని సొగసుకత్తె
వనిత నొక్కతెఁ గంటివో వనతలమున.'

ఆమె సొగసుకత్తె యని చెప్పుటలోఁ బై యుదాహరణముల సామ్య మంతయు నీ సొగసులో నంతర్లీన మయినది గదా. మఱియు నామె మంజులస్వన యని నుడువుచుఁ గోకిల తన ప్రియవలెనె మంజులస్వనము గల్గిన దట!

మఱియొకచోటఁ బ్రార్థించుచు—

'వేలుపు భామిని జఘన
భరాలసపీనోత్తుంగ స్తనియు
స్థిరయౌవనయు తనుశరీ
రయు శ్రీల హంసగతియు
మింటి నొరయు కాననమునఁ
దిరుగుచు మృగనేత్రఁ గంటివయేని
నాకుఁ బలికి యీ విరహాబ్ధిఁ
బడిన ననుఁ దేల్పుమి యింక నేని.'

ఈవిధముగాఁ జతుర్థాంకము మహనీయ మై కళాభాసుర మై మహాకవి కాళిదాసుని కళాసృష్టికై చిత్ర్యమును జాటుచున్నది.

ఉభయనాటకములందును జతుర్థాంకములో మానవ హృదయమును బ్రతిబింబింపఁ జేసినాఁడు కాళిదాస మహాకవి. విక్రమోర్వశీయములో నున్మాదునిలోఁ గలిగిన యావేదనకు వేయి రెట్లుగాఁ గణ్వమహర్షి హృదయపీఠమును గదల్చినాఁడు కవిసార్వభౌముఁడు. అభిజ్ఞాన శాకుంతలమందుఁ జతుర్థాంక మత్యంతరమణీయ మనియు నందు శ్లోకచతుష్టయము మహోత్కృష్ట మనియు పరంపరానుగత మైనజనవాణి. అంకారంభముననే పిడుగు వంటి దుర్వాసమహర్షి శాపము పిచ్చుకపై బ్రహ్మాస్త్రము వలె దుర్భరవేదనాకరము. తరువాత శకుంతల భర్త్రృ

గృహమునకై ప్రయాణసన్నాహము. కణ్వమహర్షి మానసికావస్థ ఒకదానితో నొకటి పెనవైచుకొని పఠితల కేదియో చెప్పనలవి గాని బాధ నొడమచుండును. శ్లోక చతుష్టయంబులో మేటియై గంభీర భావ సమన్వితమై యొప్పి, కణ్వమహర్షి యవస్థను సూచించు నీ క్రిందిపద్య మెంతయు శ్లాఘనీయము.

'కొందల మందె డెందము శకుంతల తా
నిపు డేగు నంచయో!
క్రందుగ బాష్పరోధమున గంఠమునుం
జెడె; దృష్టి మాంద్యముం
బొందె; నొకింత పెంచినతపోధనులే
యిటు కుంద, నెంతగాఁ
గుందుదురో తమంతఁ గనుకూఁతులఁ
బాయుగృహస్థు లక్కటా!'

త్రికాలవేత్తయు మహాతపస్వియు నగు కణ్వమహర్షి హిమవత్ప్రాంతారణ్యములలో నాశ్రమవాసముఁ జేయుచుండియు లోకానుభవము నెంతయు గ్రహింపఁగల్గియుండెను. కుమార్తెను దుష్యంతుని చెంతకుఁ బంపుచు నామెకీ విధముగ బుద్ధులఁ గఱపెను.

పుత్రీ! నీ విక్కడనుండి పతిగృహమును బ్రవేశించి—

'గురులకు సేవ జేయు మనుఁ
గుంగతిఁ జూడుము నీ సపత్నులన్
వరుఁ డలుక న్వహించినను
భర్తృవిరుద్ధవు గాకు మీసునన్;
పరిజనులందుఁ జూపుము కృపం
గడు; పొందకు భాగ్యగర్వమున్
తిరిగిన నిట్లు, కాంతురు సతీత్వము
కాంతలు; నింద్య లొందుచోన్—'

ఇట్టి రెండు రూపకములందును గాళిదాసుని ప్రతిభావిశేషములఁ దెలుపుఘట్టము లెన్నియో కలవు. ఆమహానుభావుఁడు నుడివినశబ్ద మొక్కొక్కటియు నద్దమువలె నిర్మలమై ప్రతిభాభాసురమై యొప్పుచున్నది. అతని కళాసృష్టి మహాచిత్రము. అత్యద్భుతము. ప్రపంచ విఖ్యాతిఁ జెందిన కాళిదాస మహాకవి జన్మచే భారతమాత ధన్యమైనది. కవిలోక మీ సార్వభౌమునకు నిరతము నివాళులెత్తి యారాధించును గాక!

—

[ఈ వ్యాసమందలి 'శకుంతల' నాటకములోని పద్యములు శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగముపంతులుగారి యనువాదములోనివి. 'విక్రమోర్వశీయ' నాటకములోని పద్యములు కళాప్రపూర్ణ శ్రీ వేదము వేంకటరాయ శాస్త్రిగారి యనువాదములోనివి.] బి. భా.

कालेजों में पढ़ाई का माध्यम

by

K. Rajagopalan, B.O.L.,
Lecturer in Hindi.

हर्ष का विषय है कि स्वतंत्र भारत में कई दिशाओं में उन्नात हो रही है । राजनैतिक क्षेत्र में ही नहीं बल्कि आर्थिक, सामाजिक, औद्योगिक आदि सभी क्षेत्रों में हम तरक्की करते जा रहे हैं । शिक्षा के क्षेत्र में भी काफी उन्नति हो चुकी है, परन्तु आगे बहुत करने को गुंजाइश है । लोगों के मन में अंग्रेज़ी का मोह कम हो गया, और मातृ-भाषा व राज-भाषा के प्रति अधिक ध्याज दिया जाने लगा है ।

एक ज़माना था जब की बहुत से शिक्षालयों में प्रारंभिक वर्ग से लेकर अच्च वर्ग तक पढ़ाई का माध्यम था अंग्रेजी । यानी सभी विषय अंग्रेज़ी ही के द्वारा पढ़ाये गये थे । वह ज़माना अब बदल गया । प्रारंभिक वर्गों में ही नहीं बल्कि सेकंडरी वर्गों में भी मातृ-भाषा या प्रांतीय भाषा के द्वारा शिक्षा दी जा रही है । हाँ, कुछ खास लोगों की सुविधा केलिए अब भी अंग्रेजी माध्यम वाले शिक्षालय भी चलाये जा रहे हैं ।

हाई स्कूल तक की पढ़ाई की माध्यम-संबंधी लडाई तो मिट गयी । सभी ने स्वीकार कर लिया कि छोटे बालक और बालिकाओं को मातृ-भाषा ही के द्वारा शिक्षा का प्रबन्ध हो । मगर बहु भाषा-भाषी शहरों में तो प्रचलित दो तीन भाषायें भी वहाँ पढाई के माध्यम स्वीकृत हो चुकी हैं और शिक्षार्थी अपने इच्छानुसार उस स्कूल में शामिल होते हैं जहाँ के माध्यम से वे परिचित हैं ।

पर अब रही कालेज की बात । आजकल सभी कालेजों में पढ़ाई का माध्यम तो अंग्रेजी ही है । कहीं कहीं मातृ-भाषा या प्रांतीय भाषा के द्वारा शिक्षा देने का प्रयत्न किया जा रहा है । यहीं शिक्षाधिकारियों, विद्वानों और शिक्षकों में काफी मत-भेद है ।

अंग्रेजी के पक्षपातियों की धारणा है कि उच्च शिक्षा केलिए अंग्रेज़ी का ही माध्यम सर्वोत्कृष्ठ है । सभी विषयों को प्रांतीय या मातृ-भाषा के द्वारा नहीं पढ़ाया जा सकता । मुख्यतः देशीय भाषाओं में उचित पाठ्यपुस्तकें प्राप्य नहीं हैं और प्रचलित अंग्रेज़ी शब्दों के पर्यायवाची-शब्द भी नहीं हैं । लेकिन अंग्रेज़ी का शब्द-भंडार इतना बड़ा है कि उसमें किसी भी विषय के प्रतिपादन केलिए उेपयुक्त शब्दावली है । कुछ विद्वानों का यह भी कथन है कि प्रांतीय भाषा को माध्यम बनाने से बड़ी आपत्ति उपस्थित हो जायगी, खास तौर पर जब भिन्न भिन्न भाषा-भाषी एक कालेज में आकर शामिल होते हैं । अगर वहाँ मातृ-भाषा या स्थानीय भाषा के ज़रिये शिक्षा दी जाय तो संभव है कि बहुत से विद्यार्थी प्रांतीय भाषा से अनभिज्ञ होने के कारण अच्छी तरह समझ न पायंगे । एक ही कालेज में कई भारतीय भाषाओं के द्वारा पढ़ाने का प्रबंध करना भी असंभव है । इसलिए अंग्रेज़ी ही एकयात्र माध्यम हो सकती है जिसे सभी प्रांतों के विद्यार्थी समझते और बोलते हैं । अंग्रेज़ी के हिमायतों का यह भी मत है कि अलग अलग कालेजों और विश्वविद्यालयों में भिन्न भिन्न भाषाओं में पढ़ाई का प्रबंध रहे तो एक कालेज के विद्यार्थी को दूसरे कालेज में जाकर अध्ययन करने में कई कठिनाइयाँ होंगी । उदाहरण तौर पर अगर अण्णामलै विश्वविद्यालय का माध्यम एक दम

तमिल बना दिया जाय और उसी प्रकार बनारस युनिवर्सिटी का माध्यम हिन्दी हो जाय तो, अण्णामले का एक विद्यार्थी बनारस में अपनी पढ़ाई को कैसे जारी कर सकता है?

अब मातृ-भाषा के सार्थकों के मत पर विचार करें। उनकी राय है कि बालक बालिकाओं का माध्यम हाई स्कूल तक तो मातृ-भाषा है। लेकिन उनके कालेज में भर्ती होने ही उन्हें बिल्कुल एक नये वातावरण का अनुभव होता है। यहाँ मातृ-भाषा की जगह को अंग्रेज़ी ने ले लिया। अंग्रेज़ी के द्वारा सभी विषय पढ़ाये जाने लगे तो विद्यार्थियों को समझने में बड़ी तकलीफ होती है। सेकंडरी स्कूल की परीक्षाओं में अवल आये विद्यार्थी अब यहाँ आकर नापास भी हो जाते हैं। यह कहना अर्थहीन है कि एक दम विद्यार्थी मूर्ख बन गये हैं। विद्यार्थी की अनुत्तीर्णता का कारण उनकी अज्ञानता या असमर्थता नहीं है, परन्तु मूल कारण है माध्यम की भिन्नता। यदि कालेज में भी उनकी मातृभाषा ही माध्यम रहे तो विद्यार्थी बड़ी सुगमता से अध्ययन करेंगे और दिन दूनी रात चौगुनी उन्नति भी करेंगे। इसमें कोई शक नहीं।

यह ध्यान देने योग्य है कि अब प्रांतीय भाषाओं में भी उत्तमोत्तम पाठ्य-पुस्तकें निकल चुकी हैं। आजकल विज्ञान आदि विषय में अनुवाद का काम भी जारी है। पारिभाषिक शब्दावली की भी तैयारी हो चुकी है। कालेज में पढ़ाये जाने योग्य अनेक ग्रंथों का प्राकाशन हो गया। हो सकता है कि अनुवाद पूर्णतया संतोषजनक न हो! हाँ, आरंभ में कुछ कठिनाइयों को संभालना पड़ेगा। परंतु आगे चलकर अभ्यास और अनुभव के आधार पर मातृ-भाषा या प्रांतीय-भाषा के द्वारा शिक्षण देना सरल व स्वाभाविक हो जायगा।

प्रारंभिक काल में इतिहास, दर्शनशास्त्र, तर्कशास्त्र' अर्थशास्त्र आदि विषयों को मातृभाषा के द्वारा पढ़ाने का प्रबंध किया जा सकता है। धीरे धीरे गणित, रसायनशास्त्र आदि सांयन्स पाठोंको भी देशी भाषाओं के माध्यम पढ़ा सकेंगे। अब तो भाषावार प्रांतों का बंटवारा हो चुका है। प्रायः विद्यार्थी अपने प्रांत के कालेजों में शामिल हो कर अपनी ही भाषा में उच्च शिक्षा पायेंगे। मद्रास राज्य के कालेजों में पढ़ाई का माध्यम तमिल रहे तो आंध्र प्रदेश के कालेजों में तेलुगु माध्म रहेगी।

इसका यह मतलब नहीं है कि अंग्रेजी को बिलकुल हटा देना चाहिये। उसका स्थान तो अवश्य बना रहेगा और सभी विद्यार्थी अनिवार्य रूप से उसे पढ़ेंगे ही। जिन्हें शौक हो, अंग्रेजी का विशेषरूप से अध्ययन करेंगे। हाँ, कुछ साल तक मातृभाषा के साथ साथ अंग्रेज़ी भी पढ़ाई की माध्यम रहेगी।

भाषा संबंधी प्रश्न बडा जटिल है। अतः इसका हल करना अधिक सुलभ नहीं है। फिर भी हमारे स्वतंत्र-भारत के निर्माताओं और हितैषियों का अंतिम निर्णय तो शिरोधार्य है। अब तो भारत सरकार की राज-भाषा हिन्दी हो गयी है। वही अन्तर्प्रान्तीय भाषा भी रहेगी। उसे एक न एक दिन अंग्रेजीका स्थान तो मिल ही जायगा जब कि इन मत-भेदों का अंत हो जायगा और देश भर में एकता और राष्ट्रीयता का भाव जोर पकडेगा।

———

Annual Report of Sir Theagaraya College

Contingent of 'C' Coy. 1st (M) BN. N.C.C.

1956—1957

Recruitment :—The training year commenced in July, 1956, with the recruitment of cadets in the 25 vacancies caused by the Senior students leaving the College. Parades were held thrice a week in the mornings. The cadets have shown a keen interest in the training and have attained a high standard of proficiency in drill, weapon training and allied Military subjects.

Special training cadre :—In the month of September 1956, a special training cadre was held at the J. C. Os. Club Grounds for the 'C' Coy. Cadets of Sir Theagaraya, New, Vivekananda and A. M. Jain Colleges. The cadets were graded on the performance and Coy. promotions were made on merits.

Ceremonial Parades :—A Guard of Honour was presented to the President of India on 13th August, 1956, when he laid the foundation stone for the hostel at the Indian Officers' Association. Our Officer and cadets took part in the parade. The Officer and cadets of this contingent took part in the Independence Day Ceremonial Parade on 15th August, 1956, when His Excellency Dr. Rajendra Prasad, the President of India, took the salute. On the same day at the College a special Inspection Parade was presented to our Principal in connection with the Independence Day Celebrations of the College. Our officer and cadets took part in the ceremonial parade presented to Sri V. R. Rajartnam I.G. of Police on the occasion of the Parents' Day Celebrations in the Annual Camp at Arkonam. On the 26th January, 1957 our officer and cadets took part in the Republic Day Ceremonial Parade at the Island Grounds when His Excellency Sri A. J. John, the Governor of Madras, took the salute. An Inspection Parade was given to our Principal who addressed the cadets on the Republic Day in the College premises. Our Officer and cadets took part in the University Centenary Celebrations Ceremonial Parade presented to the Governor of Mysore on the 28th January, 1957. An Inspection Parade was presented to Mrs. Maragatham Chandrasekhar, Deputy Minister for Health, Government of India, on the occasion of the opening of the Centenary Sports Pavilion of our College. Our cadets maintained order at the Police Tatoo and at the Dramatic Festival of our College. The services of the cadets during the Dramatic Festival were very much appreciated by the College authorities.

Camps :—During the summer vacation 1 officer and 16 cadets of this contingent attended the Social Service Camp at Raj Nagar, Coimbatore District. The cadets had the opportunity to learn dignity of labour and service to humanity at large. The officer and all cadets of this contingent attended the Annual Camp in December, 1956, at Arkonam. Our Cadets distinguished themselves in the Volley Ball tournament and were the recipients of a trophy.

Certificate Examination :—As usual the standard of our cadets at the examinations were very high. All the 4 cadets who appeared for 'C' Certificate Examination came out successful. 13 out of 14 cadets got through the 'B' Certificate Examination.

To Major G. Purushotham, Commanding Officer of the Battalion our grateful thanks are due in no small measure for his able guidance and distinguished command.

Our thanks are due to Capt. J. F. Perreira, the Adm. Officer of the Bn. for his help and guidance from time to time.

The J. C. Os and N. C. Os. of the Regular army have done excellent work for our contingent which finds expression in the all round good performance of our cadets throughout the year.

The Principal of our College has taken a lively interest in the activities and welfare of the contingent. We are indebted to him as well as to the Managing Committee for their encouragement.

We thank all the N. C. Os and cadets for their keen interest in the training without which we could not have attained progress in all respects.

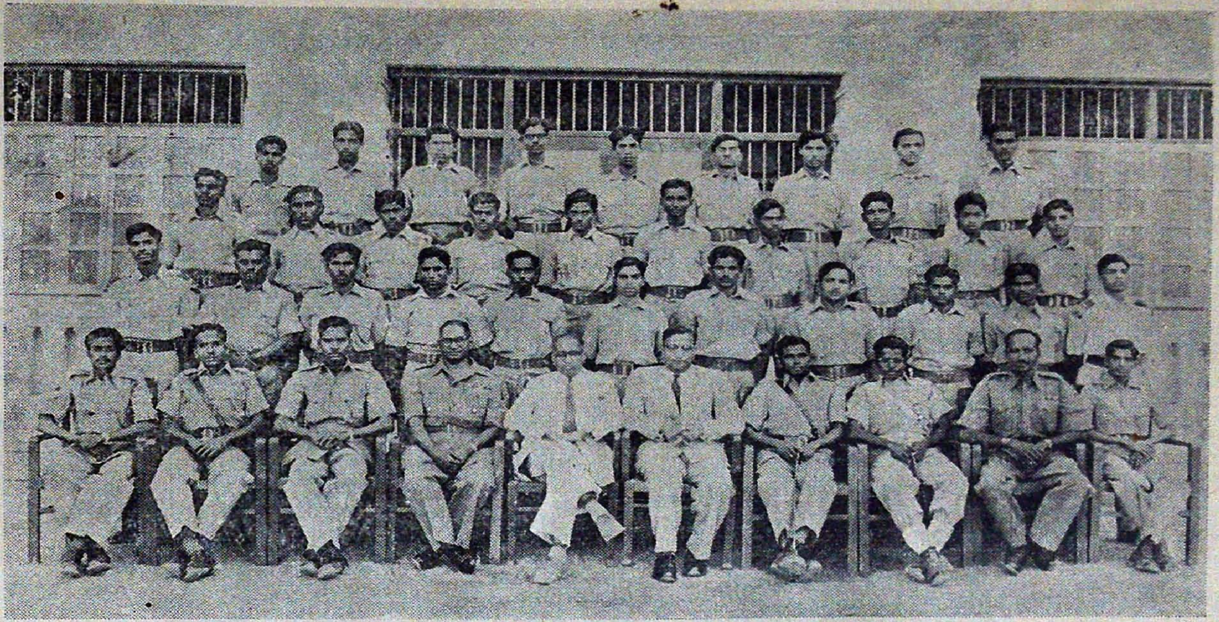

Sir Theagaraya College Contingent, 1st Madras Bn. N. C. C. (1956—'57)

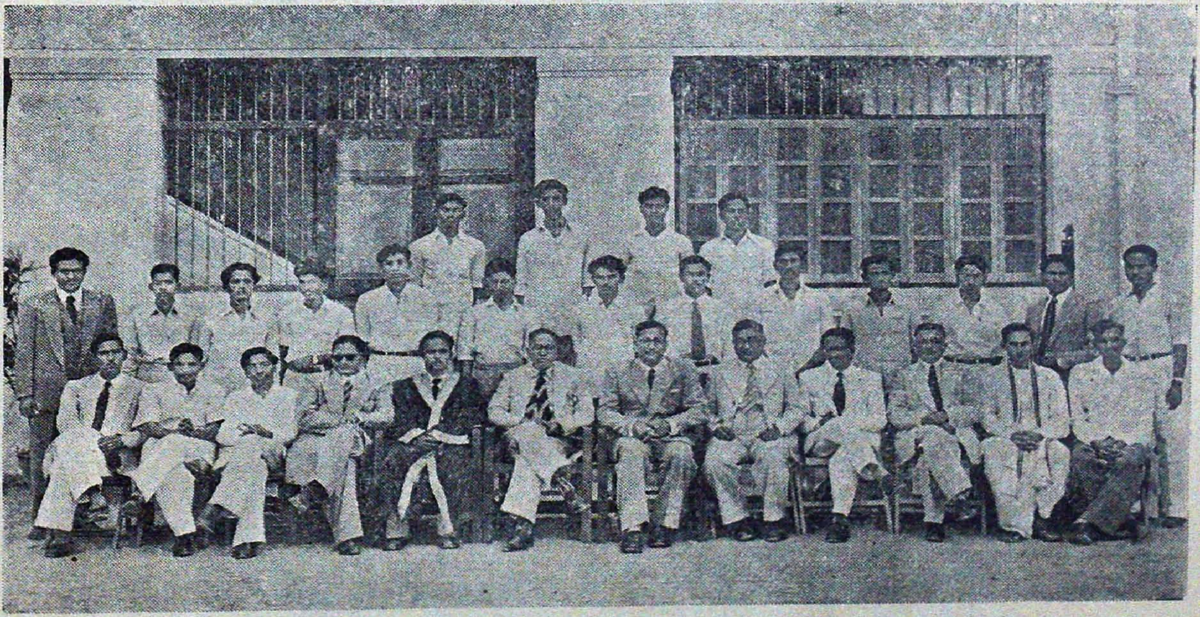

The President M. K. Shanmugam, Vice-Presidents, Chairmen and Secretaries of the College Associations.

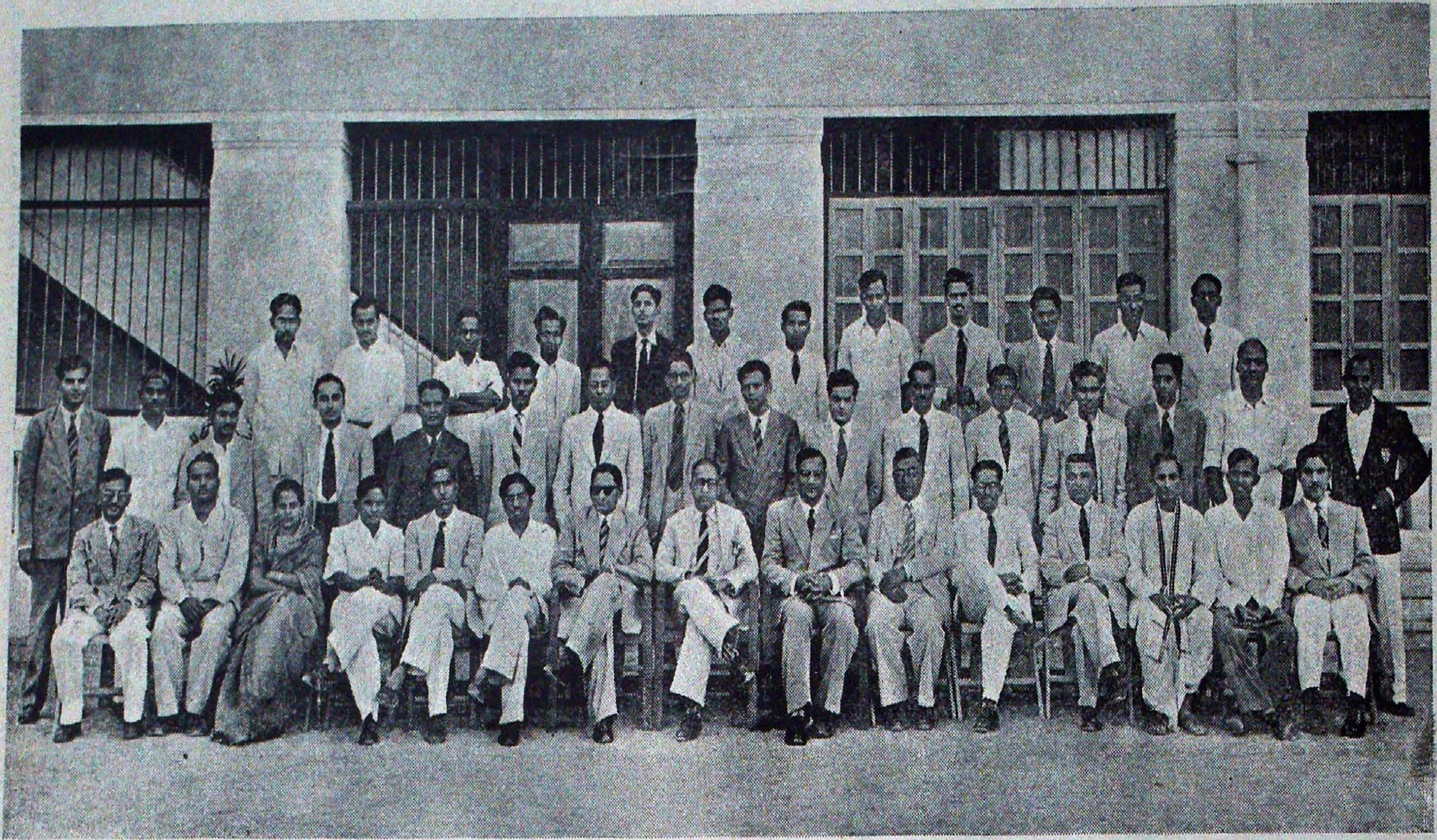

The Principal, Vice-Principal and Members of the Staff.

Students' Corner:

MATHEMATICAL QUIZ!

by

T. N. NANDAGOPAL, II CLASS, II GROUP.

Do you know that $1 = 2$, $1 = 3$, and $1 = 4$. ? If you do not know, mathematics is here to serve you, and you can justify the solution with your capacity as mathematician.

To prove $1 = 2$.

Let $x = y$

Then $x^2 = y^2$

or $x^2 = xy$, since $x = y$

Substracting an equal quantity y^2 from both the sides we get

$$x^2 - y^2 = xy - y^2$$

Splitting factors $(x-y)(x+y)$

$$= y(x-y)$$

And on simplification

$$x + y = y$$

or $2y = y$ (Since $x = y$)

Substitute $y = 1$

$2.1 = 1$ or $2 = 1$

|||ly To prove that $1 = 3$

$x^3 = y^3$

or $x^3 = xy^2$ since $x = y$

Subtracting y^3 from both sides

$$x^3 - y^3 = xy^2 - y^3$$

By factorisation this gives

$$x^3 - y^3 = xy^2 - y^3$$

$$(x-y)(x^2 + xy + y^2) = y^2(x-y)$$

Taking out common factors $(x-y)$

we get $x^2 + xy + y^2 = y^2$

But $x = y$;

$y^2 + y.y + y^2 = y^2$

$3y^2 = y^2$

Put $y = 1$

$3 \times 1 = 1$

$3 = 1$

To prove that $x = y$

$x^4 = y^4$

$x^4 = xy^3$

Substracting y^4 from both sides

$$x^4 - y^4 = xy^3 - y^4$$

$$x^4 - y^4 = y^3(x-y)$$

$$(x^2 + y^2)(x-y)(x+y) = y^3(x-y)$$

$$(x^2 + y^2)(x+y) = y^3$$

Putting $x = y$

$$(y^2 + y^2)(y+y) = y^3$$

$$(2y^2)(2y) = y^3$$

$$4y^3 = y^3$$

But we know $y = 1$

$4.1 = 1$

$\therefore \; 4 = 1$

|||ly it can be proved further that $5 = 1$, $6 = 1$, and so on.

Can a mathematician prove it wrong?

CRITERIA OF SOCIABILITY

by

V. FREDERICK, III B.A., GROUP IV-A.

Forgive me, critical reader, for attempting at such a critical topic, but don't forget that the following ideas about sociability are not mine own, but are drawn from contemporary opinions. Many intellectual giants and venerable old men have sought to instil into our minds the criteria of sociability; but my source of inspiration is from the younger generation—people of my own category—as to the essentials of a sociable person. Aged, bearded men may shun our ideas and ideals as superficial, rash and meaningless. But all their mistaken notions will vanish into thin air, the moment they listen to our arguments and conclusions on any topic, for instance on "How to be sociable".

I will give you two examples. A student once spoke to me in great commendation of the sociable qualities of his teacher. The teacher once happened to take his students, about hundred in number, on an excursion. One of the students of the party, of a 'sociable nature', suggested that sixty tickets might be bought instead of hundred, which suggestion was at once accepted by the teacher because, (according to the student), he was very sociable. What else can we do but admire the subtle conclusion that the student drew about his great sociable teacher who saved for them some money by adopting a silent lie. According to this comrade of ours, "lying" sociable—to put it in correct and is concrete language!

Let us now turn to another example set by our friends in the matter of manners and behaviours which constitute a sociable person. The following is a real account of how a party of friends (of a sociable nature indeed!) with the cunning of a fox plucked away some sugarcanes from a farmer's field to eat them and ran like race horses and escaped the farmer's 'unsociable' eye. The poor cheated farmer seeing the fruits of his labour being carried away by some people running at some distance, pursued to catch and punish them, if possible, with an eye full of anger and a spirit of vengeance. No sooner had he reached some distance than he saw a party of fashionable young men joking and talking in great spirits as if they had reached something magnanimous. Taking them for respectable and honest people, he enquired of them whether they saw some rougish thieves running that side with sugarcanes in their hands. With a conscience sacrificed at the altar of sociability, and with a confidence in the justice of their actions, they calmly replied that they just then saw a band of brigands (Of course with sugarcanes in their hands) running like wild stags pursued by a tiger. What a glorious theft! What a magnificent lie! But do you know that the sugarcanes were hidden by the party of friends inside some covering near? And the ignorant farmer went away from the place angrily never to find the thieves any more. Theft combined with lie is the essence of sociability in the dictionary of this party of friends. Have you ever known such wonderful things before? If not, learn them now.

I can go on enumerating such examples which go to show the criteria of sociability. For instance, the habit of smoking, or the number of times a person goes to cinema or the intensity of a person's enthusiasm for cards, or the number of hours a man talks (whether it is sense, nonsense, wit or vulgarity) and the art and ability of 'crow-catching,' are often considered the determinant factors in judging whether a person is sociable or otherwise.

I have almost no new opinions of my own to contribute to the world on this perplexing subject, and even the least sense of originality that I possess recedes to the background before such amazing conceptions of sociability; and my pen ventures not to put down on paper even if I have really any new opini ons that go to enrich the definitions of sociability.

'The Pearl of the Indian Ocean'

by

R. RAJENDRAN, IV—IV-A.

Ceylon along with India and Pakistan, is the youngest commonwealth nation. Ceylon is separated though not culturally but by nature by a narrow strip of water known as Pak Strait. History tells us at one time Ceylon and India must have been one unit. Today Ceylon feels proud to be an independent country after a foreign rule of about one hundred and fifty years. She is today a neighbour of a great neighbour namely India. She considers India as her mother. There were many upheavals in India, social, political and religious; they had their repercussions in Ceylon also. Historians say that Ceylon was a part of India and Dravidians may have come to Ceylon from early times even before Aryans. Both the Aryans and the Dravidians lived peacefully Occassionally there were invasions of Ceylon by the south Indians. Cholas were able to conquer in 1017. Advent of the Aryans is an event of great significance in the early history of Ceylon. The Aryans brought to Ceylon the use of iron, thus taking the Island centuries forward on the path of historical development. They also brought the art of agriculture. Agriculture is today the main occupation of the people. The language which the Aryans brought to Ceylon became the basis of the Sinhalese language which is today the language of the majority of the Ceylonese. The advent of Buddhism to Ceylon may be traced to the coming of the mission of Asoka the great, the apostle of ahimsa, toleration and non-violence. We may say Asoka made a true conquest of Ceylon. His Dhamma conquered the hearts of the majority of the people of Ceylon. The bo-tree or sapling planted by Sangamitra in Anuradhapura is considered to be the oldest bo-tree in the Buddhist world. The king of Ceylon then was Devanampiya Tissa. The king was converted to Buddhism. It is said that the king had a conversation with Mahinda and later he built a monastery (vihara) there to commemorate his conversation (Mihintale). Ceylon had her capital in various places at various times. Kandy, Polanaruwa and Anuradhapura were once the capitals. The ruins of Anuradhapura show that it was a holy city of Buddhism in ancient Ceylon. The archæological remains at Anuradhapura are a glowing trihute to the success that attended the work of the early Buddhist in Ceylon. They are also an eloquent testimony to the religious devotions and the genorisity of the kings and the people. Then came the Pallavas who never attempted the conquest of Ceylon but there must-have been a good deal of commercial and cultural contact. Hinduism must have spread very rapidly during this period. There are references in 'Thevarams' saivite hymns to the worship of siva at 'Mathodkam' and 'Thirukonamalar'. We find Pallava architecture and culture in some parts of Ceylon. References are made in Tamil literature also. In one of the oldest literatures 'Silapathikaram', an immortal work of Elamkoadaikal king of Ceylon is referred to as "Kadal sool Kajabakumannan" who came to take part in the festivals conducted by Senkuttuvan. In another, Tamil poem Padinapalai Ceylon is referred by its old name "Elam", the name by which Tamils call the island. The first Europeans to gain a foothold in Ceylon were the Portuguese. They were succeeded by the Dutch who gave Ceylon a good legal system. Ceylon became a crown colony under the British in 1802. It is a pearl shaped island of natural beauty. The area of the Island is about one half of that of England and one sixtieth of British India. For purposes of administration it is devided into nine pro-

vinces. Each of them is administered by an officer called 'the Government Agent'. The capital of Ceylon is Colombo. The northern and eastern provinces are inhabited by the Tamils. Agriculture is the main occupation of the people. Paddy, tobacco and all kinds of vegetables are grown. The capital of Northern province is Jaffna. There are no rivers in Jaffna. The people of Jaffna are both industrious and intellectually advanced. An English man remarked the people of Jaffna are the Irishmen of Ceylon. The south Indians have an attraction always towards Jaffna because Jaffna is said to be once a land which promoted the growth of Tamil culture. Sri Arumuganavalar who dedicated his life to Tamil culture was born in Jaffna. Though agriculture is the main occupation in Jaffna, there are large number of government servants. The machinary of the government is run by the Jaffna Tamils though all the ministers are Sinhalese. Palnah is found in plenty all over Jaffna. It is very useful. Every part of the palm is made use of. Cottage industries are being started. All provinces excepting north and east are inhabited by the Sinhalese though there are Indian labourers in the central provinces. The economy of Ceylon mainly depends on tea, rubber and coconut. Tea and rubber are found in the centre and coconut in coastal districts. The races found in Ceylon are Sinhalese Tamils and 'the Burgulers' whose counterpart in India are the Anglo Indians. The religion of the majority of people is Buddhism. All Buddhists are Sinhalese but all Sinhalese are not Buddhists. There are also Sinhalese whose faith is Christianity. Among the Tamils Hindus form the majority though there are people who practise Islam. As we find in India there is religious unity and toleration in Ceylon. It is said that the famous shrine 'Adams Peak' was hallowed by the sacred foot of Buddha sanctified by Siva and impressed by the foot of Adam after his expulsion from Paradise—so do the Hindus, the Buddhists and the Muslims believe the foot print on the hill top. "Kathirkamam" is another holy place which is said to be one of the dewellings of 'Lord Murugan'. During the festival days both Hindus and Buddhists flock in large numbers on pilgrimage. The drawback among the Hindus in Ceylon is the existence of untouchability. Steps are being taken by humanitarians to remove this anomaly. The spirit of Hindu philosophy runs so deep in the minds of the people that streets and insttitutions are named after spiritual leaders like Ramakrishna Baramathma and Vivekanandha Educationists are of opinion that the standared of education in Ceylon is higher than in India. The percentage of literacy is about sixty. There are a large number of schools and colleges in Ceylon which are not affiliated to a university. That is why students rush to the Indian universities. There is only one residental university. Only a limited number of students are admitted after an entrance examination. A student after passing the G.C.E. (which is equivalent so S.S.L.C. in India) has to study for two years in the university entrance class in a college and take up the examination. After passing this examination the student has to continue his studies for three years to get a degree.

The Ceylonese culture is nurtured by a harmonious blend of eastern and western cultures. The pearl of the Indian ocean or the granary of the east as some remark is partly a replica of beautiful India and partly a "little bit of England". Ceylon is much more westernised than India. English is the spoken language of the middle class. English schools were started in 1822. Even schools are "English" in organization.

The chief newspapers published in Ceylon are "The Daily News", "The Times of Ceylon", "The Ceylon Observer." There are also news papers published in the vernacular languages. Among the Sinhalese paper "Lanka Depa" and "Thinna Minna" have a wide circulation. The Tamil papers are "Veerakasari" and "Thinakaran". There is another weekly newspaper published in the

north by the name of "Elakesari" which is partronised by the Tamil scholars in Ceylon, India and Malaya. Though this journal does not have a wide circulation yet it is popular among the educated class for its literary style. The total population of Ceylon is about seventy lakhs. The Ceylonese enjoy a comparatively high standared of living and education. It is remarkable to note that communalism is not dead in Ceylon. Besides Sinhalese and Tamils there are Tamils who are again divided into two classes Tamils by descent and registration and the other disfranchised South Indians. Ceylon today stands as an invaluable gem in the Indian Ocean because of the South Indians who were prepared to work in the estates in the hot sun and rain for a minimum wage. The Ceylon government claims that persons not domicileal by birth should prove domicile according to law before being admitted to franchise.

The legislature of Ceylon is bi-cameral. It is after the gaining of independence only a government by party system was introduced in Ceylon. The constition does not provide for representation of different communilies on the ministry. But the first Prime Minister late Mr. D. S. Senanayake was kind enough to include two Tamils and one Muslim in his ministry. The present party in power is the M. E. P, ( ). It is not an exaggeration to say that a Government by the people is being introduced by the able leader and Prime Minister Mr. S. W. R. D. Bandaranayake though the cabinet is an entirely Sinhalese exclusive of other communities. The Tamils and the Sinhalese have been living together peacefully from time immemorial. Both the communities fought together for the independence of Ceylon. National leaders like Sir Ponnampalam Ramanathan and Mr. D. S. Senanayake were in the forefront of the political battle and it is said that Sir Ponnampalam Ramanatham sowed the seeds of the political freedom and Mr. D. S. Senanayake reaped the harvest. It is not an exaggeration even if we say that Mr. D.S. Sennanayake is the architect of the Ceylonese nation. Though today Sinhalese only bill is passed yet it is hoped the Prime Minister would conduct the government in a more democratic way than his predecessor. Very rarely we have meu gifted both with administrative talents and academic qualifications at the helm of affairs. The two Prime Ministers of India and Ceylon possess these rare qualifications. It is an undisputed fact that these two leaders of south eastern countries are always for international peace and Co-existence. Long live Indo-Ceylon friendship!

The Sporting Spirit and the Use of Athletics

by

V. A. Selvarangam, P. U. C. (Group-D.)

Sportsmanship means the right spirit in which a man should take part in any sport or game. A real sportsman will never dream of cheating in a game. He honourably keeps the rules of the game and he wants keen competition and fair play.

He takes the game seriously and he does not care whether he wins or loses. He is keen on winning and plays with all his energy to beat his opponent. He will always be generous to his foe,

The true sportsman keeps in a good humour even when he is losing and shows the greater pluck the more the odds are against him. He can sincerely congratulate his triumphant opponent and show no signs of humiliation or vexation; then he has indeed the true sporting spirit.

The most obvious use of athletics is in connection with physical health. Athletics harden the muscle, expand the lungs, and make the body strong and fit. For students physical exercise is best taken in the shape of games and athletic sports.

Manly games, like hockey and foot-ball give a man pluck and courage. Naturally timid boys should play such games, so as to become more manly. Moreover, they teach self-control.

A man can be a good athlete who does control his appetites. He can eat and drink what he likes or sleep as long as he wants or he will become 'soft'. Athletics not only harden his muscles but strengthen his will power. Lastly, they teach men to work together and so encourage corporate discipline.

ELEGY WRITTEN IN A CLASS ROOM

The bell invites the boys to come,
From many homes they come,
Happy to know of the Hampdens,
And naturally curse the Cruel Cromwell.

Perhaps in this class was taught,
A high knowledge was sought,
To obey the masters that come,
And try, must try to learn some.

Not to say of the mischiefs we do,
And about the bad noise too,
Pretend not to have done,
As if the fellow had gone.

Let not the lecturers curse them,
Try their best to keep them mum,
May try to fine them,
Prevent them becoming a gem.

Good many boys have come,
And yet there are some,
The depth of knowledge is unrivalled,
If only it is properly levelled.

Be kind and courteous to others,
To be true sons to our mothers,
Not to say of being honest,
And of the many virtues that are finest.

Try to be the bravest,
May be your position the gravest,
Do your duty, which is essential,
Surely you will have God's Potentials.

The Boys are afraid to protest,
Even if their cause is the rightest.
How anyone can expect to mend,.
When they themselves cannot bend ?

—*Anon.*

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

by

வேதகிரி சரவணபவன், P.U.C. Group-B.

சமுதாயம் முன்னேறவேண்டும்—சீர் திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும்-என்று அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்தார்-அரும்பணிபுரிந்தார் தியாகச் செம்மல் சர். தியாகராயர். கவிதைகளில் புதுமையைப் புகுத்தி, தமிழுக்கு உயர்வு கண்டார் சி. சுப்ரமணிய பாரதி. அயலவர்களால் இந்தியச் செல்வங்கள் வாணிபம் மூலம் கொள்ளையடிக்கப்படுவதை ஒழிக்க இந்திய வர்த்தகம் முன்னேற-வர்த்தகத்திலே புதுவழிகண்டார் சிதம்பரம்பிள்ளை. இந்தியாவின் முதல் நிதி மந்திரியாக இருந்து அரும்பணி புரிந்தார் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார். கல்லூரிகளில் தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடி, முத்தமிழும் சிறந்து விளங்க அருந்தொண்டாற்றினர் க. நமச்சிவாய முதலியார். தமிழ்க்காவியங்களை, தமிழர்தம் பழைய ஏடுகளை அரும்பாடுபட்டுத் தமிழகத்திற்குத் தேடித் தந்தார் உ. வே. சுவாமிநாதையர். கணிதத்தில் தனிப்புலமை பெற்று விளங்கினர் இராமானுஜம் அவர்கள். இன்னோரன்ன நல்லோர்களை நாட்டிற்கு ஈந்து தென்னகத்தின் கல்விப் பாசறையாக விளங்கியது சென்னைப் பல்கலைக் கழகம். அறிவுலக மேதை, அரசியல் தலைவர்கள், பேராசிரியர்கள் இலக்கிய வேந்தர்கள், இன்னும் மதிப்பிட முடியாத மாணிக்கங்கள் பலதோன்றிய இடம் இச்சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், இன்று உயர் நிலையில் உள்ள, உலகம் புகழும் விஞ்ஞான நிபுணராக விளங்கும் ஸர். சி. வி. இராமன், தமிழுக்கு அருந்தொண்டாற்றி வரும் டாக்டர் மு. வரதராசனர், அரசியல்வாதி இராஜகோபாலாச்சாரியார், தத்துவாசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன், வாணிபத்தில் சிறந்து விளங்கும் வள்ளல் டாக்டர். அழகப்பா, சமுதாயப்பணி ஆற்றிவரும் டாக்டர். முத்து இலக்குமி ரெட்டி, சொல்லின் செல்வர் ரா. பி சேதுப்பிள்ளை, உலகமெங்கும் மெச்சும் சொல்வன்மையுடைய ஆ. ராமசாமி முதலியார், மருத்துவத்தியிலும், கல்வித்துறையிலும் சிறந்து விளங்கும் துணை வேந்தர் ஆ. இலக்குமண சுவாமி முதலியார் போன்ற அறிஞர்கள் பலரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினின்று தோன்றியவர்கள்.

1857-ஆம் ஆண்டு, ஆவணித்திங்கள் இருபத்தோராம் நாள் தோன்றிய இப் பல்கலைக்கழகம் ஊர்ந்து, தவழ்ந்து, நடந்து, 1923-ஆம் ஆண்டு தனக்கென செம்மைப் படுத்தப்பட்ட பாதையிலே பவனி வரத் தொடங்கிற்று – போதனை முறை, கண்காணிப்பு முறை இவைகளை செம்மைப்படுத்தி, அதனை எப்பொழுதும் காக்க, காவலர்கள் பலரை ஏற்படுத்தியதும், அவ்வாண்டு பிறந்த சட்டமே. வேந்தர், துணை வேந்தர் போன்ற தலைவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவர்களாக்கப் பட்டனர். செனட், சின்டிகேட், பல்கலைக் குழு, போன்ற குழுக்கள் பல்கலைக் கழகத்தின் பொறுப்பாளர்களாக அங்கம் வகித்தனர். இச்சட்டம் 1929 ஆம் ஆண்டு ஒரு முறை திருத்தியமைக்கப்பட்டது. பிறகு 1937, 1940-ஆம் ஆண்டுகளிலும் 1943-ஆம் ஆண்டிலும் இச்சட்டம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இச்சட்டங்கள் பல்கலைக் கழக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தனக்கென பல சட்டங்களை அமைத்துக் கொண்டு, தன் நிகரில்லா பல்கலைக்கழகமாக, தென்னுட்டின் இல்லங்களில், தென்னவர் தம் உள்ளங்களில், கல்வி அறிவை பரப்பி, இந்தியர்கள், குறிப்பாக தென்

னவர்கள் அனைவரும் கல்வியின் அருமை பெருமைகளை உய்த்துணர்ந்து சீர் சால் செம்மல்களாக, சான்றோர்களாக பெரும்பணி புரிந்தது. சென்றபதினைந்து ஆண்டுகளில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட கல்லூரிகளைத் தோற்றுவித்து கல்விக்கு அருந்தொண்டாற்றி வருகிறது எனின், அதற்கு பல்கலைக் கழகத்தின் அயரா உழைப்பும், தென்னவர் தம் கல்வித் தாகமுமே காரணமாம். இன்று இந்திய நாட்டில் முப்பத்தி மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவைகளில் பழமையும் முதுமையும் வாய்ந்தது சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா பல்கலைக் கழகங்களே. இன்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் தொண்ணூற்றேழு கல்லூரிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது. அவைகளில் எழுபது கல்லூரிகள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தோடு இணைக்கப் பெற்று அவையனைத்தும் கலை, விஞ்ஞானம், போன்றதுறைகளில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றன. மற்ற இருபத்தியேழு கல்லூரிகளும் சட்டம், மருத்துவம், பொறியியல் விவசாயம் மிருக மருத்துவம் கலா விஞ்ஞானம் முதலிய துறைகளில் செம்மையும் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இப்பல்கலைக் கழகம் சென்னை அடையாற்றிலே இசைமுதலிய நுண்கலைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் கல்லூரி ஒன்றையும் நிறுவியுள்ளது. இவைகளின்றி அறுபத்தி நான்கு கீழ்த்திசைக் கல்லூரிகள் இந்நாட்டின் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் சமஸ்கிருதம், இந்தி, அராபியா, பர்ஸ்ஸியா, உருது, போன்ற மொழிகளில் சிறந்தவர்கள் பலரைத் தோற்றுவிக்கும் உன்னதப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது.

மக்கள் கல்வி அறிவோடு, ஏட்டறிவோடு, ஆராய்ச்சி அறிவும் பெற பல ஆய்வுக் கூடங்கள் இக்கழகத்தால் நிறுவப்பட்டுள்ளன இன்று இது போன்ற இருபத்தியாறு ஆய்வுக் கூடங்கள் நாடெங்கும் பரவி இருக்கின்றன. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் குறிப்பிட்ட துறையில் முன்னேற்றம் அடையும் மாணவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கி மாணவர் கூட்டத்தை ஊக்குவிக்கிறது. இத்தகைய பரிசுகள் வழங்குவதற்குப் பெரியோர்கள பலர், அறிஞர்கள் பலர், பலதுறைகளுக்கு பொருள் ஈந்துதவியுள்ளனர். பழைய தென்னிந்திய சரித்திரத் துறையில்பரிசளிக்க1921-ஆம் ஆண்டு பத்மநாப மேனன் என்பவர் 34,000 ரூபாயும், இந்தியப் பொருளாதாரத் துறையில் பரிசளிக்க 1915-ஆம் ஆண்டு எஸ். சீனிவாச ஐயர் அவர்கள் 21,000 ரூபாயும். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு பரிசளிப்புக்கென கொடுத்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இதுவன்றி, உபகாரச் சம்பளம் வழங்குவதற்காக, பொறியியல் துறைக்கு அணி இஸ்பெல்லா சுப்ரமணியம் (47,000 ரூபாய் மதிப்புள்ளது) உபகாரச் சம்பளம், நாயுடு சுந்தர வள்ளியம்மாள் உபகாரச் சம்பளம் (37000 ரூபாய் மதிப்புள்ளது) லேடி வில்லிங்டன் உபகாரச் சம்பளம் (22000 ரூபாய் மதிப்புள்ளது கோஷ் மெமோரியல் உபகாரச்சம்பளம் 21000 ரூபாய் சி. பி. இராமசுவாமி ஐயர் உபகாரச் சம்பளம் மற்றும் இவை போன்ற 156 உபகாரச் சம்பளங்களும் பரிசுகளும், மாணவர்களுக்கு வழங்க பல பெரியோர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வழங்கியுள்ளனர். இவைகளின்றி ஆராய்ச்சி உரை வழங்குவோருக்குப் பரிசளிக்க திருவிதாங்கூர் மகாராஜா 1901-ஆம் ஆண்டு 46,000 ரூபாயும், சரித்திர பொருளாதாரத் துறைகளில் ஆண்டுதோறும் பரிசளிக்க சர். வில்லியம் மேயர் என்பவர் 1926-ஆம் ஆண்டு 91,000 ரூபாயும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு கொடுத்துள்ளனர்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று பட்டம் பெறும் தகுதி பெற்றவர்களுக்கு பட்டம் வழங்கும் பொருட்டு ஒவ்வொரு ஆண்டும் பட்டமளிப்பு விழா நடைபெற்றுவருகிறது. அப்பட்டமளிப்பு விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிய அறிஞர்கள் பலருக்கு பட்டம் வழங்கிய சான்றோர்கள் பலர் அவர்களில் 1858-ம் ஆண்டு தலைமை தாங்கிய ஏ. ஜே. ஆர்பர்நாட் என்பவரும், 1879-ல் தலைமை தாங்கிய தமிழ்ப் பேராசிரியர் ராபர்ட் ரெவரன்ட் கால்டுவெல் என்பவரும், 1852-ஆம் ஆண்டு தலைமை தாங்கிய நீதிபதி டி. முத்துசாமி ஐயர், 1890-ஆம் ஆண்டு தலைமை தாங்

கிய கணிதப் பேராசிரியர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் போன்றவர்களும் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பட்டமளிப்பு விழாவை சிறப்பித்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நல்லோர் பலரை நாட்டிற்கீந்த பல்கலைக் கழகத்தின் (1851-இல்) முதல் துணை வேந்தராய் இருந்த பெருமை, சர். சினி டபர் ராகர்சன் என்பவருக்குரியது. 1904-ஆம் ஆண்டுவரை பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தர்கள் ஆங்கிலேயராக இருந்து வந்தனர். எனினும் சென்ற நூறு ஆண்டுகளில் இச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நீண்ட நாட்கள், தொடர்ச்சியாக, துணை வேந்தராய் இருந்து பணி புரியும் பெருமை டாக்டர் ஆ. இலக்குமண சுவாமி முதலியார் அவர்களுக்கே உரியது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் நூற்றாண்டுச் சரித்திரத்தில் மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவிலே மிக நீண்ட காலம் பதவி வகித்தவர் இவரே. இன்றைய நம் பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தரும் இவரே. இவர் 1923-ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், செனட் சபைக்கு அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவரது அறிவும், ஆற்றலும், அரும்பணியும் இவரை அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே, 1925-ஆம் ஆண்டு சிண்டிகேட் சபைக்கு அங்கத்தினராக்கியது. அன்று முதல் இன்று வரை சுமார் முப்பதாண்டு காலமாக இவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு தன் அயரா உழைப்பை அளித்து வருகிறார்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெறுதல் அரிது. சென்ற நூறு ஆண்டுகளில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், வில்லியம் மில்லர், திருவிதாங்கூர் மகாராணி, ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார், உ. வே. சுவாமிநாதையர், சர். சி. வி. இராமன், சர் கே ராமுன்னி மேனன், ராஜாஜி, அட்லி போன்ற வாழ்க்கையில் உயர்ந்த பதினெட்டு அறிஞர்களையும் மட்டுமே டாக்டர் பட்டம் கொடுத்து சிறப்பித்தது. இந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு விழாவின் போது இராதாகிருஷ்ணன், திரு. இராமசாமி ஐயர், திரு. சாமுவேல் இரங்கநாதன், ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை திரு. இராமசாமி முதலியார். டாக்டர் குருசாமி முதலியார் அவர்கட்கு கவுரவ டாக்டர் பட்டம் அளித்தது. நமது இந்தியப் பிரதமர் நேருவை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 'டாக்டர்' நேருவாக்கி மகிழ்ந்தது.

ஆக்கவேலைகள், அரும்பணிகள், பல புரிந்து வந்துள்ள இப்பல்கலைக் கழகத்தின் நூல்நிலையம் சுமார் ஒரு லட்சத்து அறுபதாயிரம் சிறந்த நூல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு அமைந்துள்ளது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1916-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய மைசூர் பல்கலைக்கழகம், 1919-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய உஸ்மானியா பல்கலைக் கழகம், 1926-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய ஆந்திர பல்கலைக்கழகம் 1929-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1937-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய திருவிதாங்கூர் பல்கலைக் கழகம், 1953-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய வெங்கடேஸ்வரா பல்கலைக் கழகம் போன்ற பல்கலைக்கழகங்கள் சிறப்புடன் தோன்றி அமைவதற்கு தொண்டு புரிந்தது எனின் அது புகழ்ச்சியல்ல, புகழுரையல்ல; மேலும் இப்பல்கலைக் கழகம் மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி, திருநெல்வேலி, சோவை, கோழிக்கோடு, மங்களூர், போன்ற இடங்களில் உயர்தரப் பட்டங்களை வழங்கும் கல்லூரிகள் அமைக்க வேண்டும் என்ற பெரு நோக்கம் கொண்டுள்ளது பாராட்டத் தக்கது, மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியும்கூட, பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் வந்துறைதற்கும், நம் நாட்டு ஆய்வு மாணவர்கள் உறைதற்கும் 1,00,00,000 ரூபாய் செலவில் ஓர் உன்னத உறைவிடத்தை அமைக்க நம் பல்கலைக் கழகத்தின் பரந்த மனப்பான்மையையும், மேனாட்டு மாணவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைக் காண விழைதலையும், நம்நாட்டு மாணவர்களின் பெருக்கத்தையும், குன்

றின் மேலிட்ட ஒளிவிளக்கைப் போல, வெண்திரையில் பட்ட கருமை போல, தெற்றென, தெளிவாக விளங்கும். இவ்வாற்றான் நம் நாட்டவரின் கல்வித்தாகம் பெருக்கடைந்துள்ளது, அறிவுத்தெளிவு பெறமக்கள் விழைகின்றனர், இவைகளை குறைவற தீர்க்கவேசென்ற நூறு ஆண்டுகளாக நம் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் பலதுறைகளில் விரிந்து, பரந்து, அருந்தொண்டாற்றி வருகிறது. பல்கலைக் கழகம் அறிஞர்களை உற்பத்தி செய்யும் ஆலை என்பதைத் தவிர வேறென்ன ஊகிக்க முடியும்? பல்கலைக் கழகத்தின் அரும்பணி பெருகும், சிறப்படையும், அப்பணி என்றென்றும் நிலைத்து நீடுவாழும். 'பணிபுரிய பல்கலைக் கழகம்; பய்ன்பெற பண்புள்ள மாணவர் கூட்டம்.

"யாதானு நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாதவாறு."

கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யாவை,

பெண் கல்வி

(ஆசிரியைப் பா)

by

M. G. வேதபுரி, IVth B.A. 1-B.

பம்பாய் என்பது பாரத நாட்டின்
மேற்றிசை வாயில் பார்ப்புகழ் கொண்டது
பலமுத லாளிகள் பலநாட் டவர்கள்
வருவர் போவர் வாணிபம் செய்வர்
அத்தகைய நகரில் எத்தன் ஒருவன்

தானும் ஆத்திகன் எனக்காட் டாங்கே
"தேனைப் போன்று இனிக்குது கடல்நீர்
யான்கண் டின்பம் பெருக—வையகம்
வாரும் தோழரே! வாரிக் குடிப்பீர்
இனித்தால் ஆத்திகர்; இல்லையேல் நாத்திகர்

என்றுமை வரிப்பேன்" என்றான்; மக்களில்
நாத்திகப் பட்டம் நமக்கேன் என்று
ஒருவரை ஒருவர் முறைத்துப் பார்த்து
இடம்பொருள் காலம் இதனை அறிந்து
ஆமாம் இனிக்குது அமிழ்தம் போன்று

யானும் ஆத்திகன் இந்நாள் வரையில்
எந்தன் ஈசன் என்காட்ட வில்லை?
விஞ்ஞானிகளாம் அஞ்ஞானப் பேயர்கள்
கடல்நீர் கரிப்பெனக் கடிதில் கூறுவர்
மாற்றுவோம் வாரீர் விஞ்ஞானத்தை,

போற்றுவோம் ஈசன் புகழினைப் பாடி
என்றொரு சாரார் இயம்பலும்; சிலபேர்
கடல்நீர் குடித்து கடுப்புடன் முகத்தை
சுளித்து நெளித்துக் காரி உமிழ்ந்து
தேனும் அமிழ்தமாம் தீங்கனிச்சாரம்

யாவரும் மடையர்கள் பழமை விரும்பிகள்
பகுத்தறி வற்ற பத்தாம் பசலிகள்
ஆட்டு மந்தைகள் மாந்தரில் போலிகள்
சமுதா யத்தின் சழக்கர்கள் சதியர்கள்
நாக ரீகத்தின் ஒலி தரும் நச்சுகள்

தீண்டினால் போதும் எழ்பிறப் படியோம்
வாழ்கநின் கொற்றம், வளர்கநின் ஆண்டகை
என்றுகூறும் அறிவில் ஏழைகள்
என்று வருந்தி இரங்கலும் இவைகளைப்
பத்திரிக்கை வாயிலாகப் படித்தேன்

உதிரம் கொதித்தது உள்ளம் நொந்தது
இத்தகைச் செய்தியை பத்திரிக்கையில்
படித்தால் பரப்பரே பாரிலுள்ளோர்கள்
நுண்ணிய கலையாம் விஞ்ஞானத்தினால்
எண்ணரும் காரியம் எய்தப் பெற்றவர்

அணுவைப் பிளந்தவர் அணுவை அளந்தவர்
விண்ணில் பிறந்தவர் விளக்கொளி தந்தவர்
செயற்கை நிலவாம் செவ்வாய் கிரகமாம்
அதனில் மக்களின் வாழ்க்கையும் வாழ்வுக்கோர்
இதமுள் ஆடையும் இனியநல் உணவும்

உயிர்க்கத் தென்றலும் உளமகிழ்க் காட்சியும்
இருக்க இடமும் இன்ன பலவும்
செயற்கை முறையில் செய்வோம் யாம் என
பண்ணரும் காரியம் பண்ண எண்பவர்
என்னே! இவர்களின் மடமை! இந்தியர்

என்னே! பின்நிலை எனநினை யாரோ?
நினைவே செயலென செப்புவர் பெரியர்"
செயலின் ஆற்றலை அறிந்த இம்மக்கள்
மக்களில் மாக்களை வளர்ப்பது ஏனோ?

★

அன்பே மனையே அருஞ்சுவைக் கனியே!

பெண்ணாய் வந்து என்பால் தந்த
இன்பம் இன்பம் இன்பம் நினைக்கின்
பாலும் புளிக்கும், பாகும் தெகட்டும்
ஊனும் கசக்கும். உயர்பதம் கிட்டின்
இப்பதம் கண்டபின் அப்பதம் எதற்கு?

இதனினும் உயர்ந்த அமுதமுண் டெனின்
செப்புவாய் அதனை ஒப்புக்கொள் கின்றேன்.
என்று நான் சொல்ல; பெண்ணே தெய்வம்
பெண்ணொன் றின்றேல் மன்பதை ஏது
இன்பம் எங்கே? இல்லறம் எங்கே?

பயிரினம் புள்ளினம் விலங்கினம் எங்கே?
எல்லாம் பெண்ணே எங்கும் பெண்ணே
பெண்ணே என்று பெண்ணே எனுதே!

ஆணென் றின்றேல் பெண்ணென் றில்லை !
ஒன்றினை இழந்தால் ஒன் றழகில்லை!

தாமரை யற்ற தடாகம் அழகோ ?
ஆணும் பெண்ணும் நீரும் மலரும்
அவர்கள் இன்னம் வெங்கதிர்ச் சூரியன்,
ஆதவன் கண்டால் தாமரை மலரும்
நீரது வற்றின் தாமரைக் கதிஎன் ?

இன்பக் கதிரவன் துன்பமாய் வருவான்
துன்பக் கதிரினுல் தாய்(ம்)மலர் கருகும்
எனவே.................
ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றே என்று
ஒன்றின் அதனினும் உயர்பதம் இலையே
நன்றது உணர்வீர் நானிலத் தோரே!

★

இப்படி யாக எண்ணிக் கொண்டு
எங்கித் திரிந்து என்னில் புகுந்தேன்
'அண்ணு' வென்று அழைத்தாள் தங்கை
புத்துப் பற்கள் மோகனப் புன்னகை

குறும்புப் பார்வையும் குதியாட்டங்களும்
என்னைப் பார்த்ததும் எங்கோ மறைந்தன
பெயருக்கேற்ற பெருமையும் பொறுமையும்
அடக்கமும் அறிவும் இடக்கிலா குணமும்
பெற்றநம் "நாக அம்மை"யைப் போன்று

பெயரினைப் பெற்ருள் பெருமையைத் தந்தாள்.
"பெண்கள் கல்வி'ப் பற்றிய சிறுபொருள்
செப்பிட வேண்டும்" என்ருள் தங்கை.
எனக்கோ ஒன்றும் புலப்பட வில்லை!
தங்கையோ என்னை விட்டாள் இல்லை!

தங்கையை வருத்தின் தாய்எனைத் திட்டுவாள்
என்னே! வினை என வினையினை நோக்க
முன்னே நினைத்தது கண்முன் நின்றது.
ஆமாம் பெண்கள் கல்வியை அவசியம்
கற்றிடல் வேண்டும் கடமையைச் செய்ய

உரிமையை இழப்பாள் கடமையைச்செய்யாள்.
கடமையில் வருவது உரிமைஎன் றுணர்ந்தோர்
கடமையை மறவார். மடவார் இனமே
குழந்தையைப் பெறுதலும் குழந்தையை வளர்த்
(தலும்,
குழந்தை அறிவு பெற்ற நாள்முதல்

குலவும் வாய்ப்பும் குடும்பம் நடத்தலும்
இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்தது உலகென
உற்ற துணையுடன் பெற்று மகிழ்தலும்.
பாரிலுள்ளோரில் பாதிபேர் அவர்களே
நாட்டில் நடப்பது நன்மையா தீமையா ?

ஏட்டில் படித்தவை அறியவேண்டாமா ?
வீட்டில் நடப்பது தெரிந்தால் போதுமா?
கல்வி கற்றலால் பிள்ளையைப் பயிற்றலாம்
நலி தரும் வேலையில்"நாவல்' படிக்கலாம்
உறுதுணைக் குற்ற உறுதுணை யாகலாம்

எழுத்தறிவில்லா ஏழ்மையைப் போக்கலாம்
அறிவிலா முடக்கு வாதத்தைத் தாக்கலாம்
சமுதாயத்தின் சழக்கரைச் சாடலாம்.
கற்ருர் கையுடை சுதந்திரந் தன்னை
மற்ருர் தமக்கும் மாற்றிப் போற்றலாம்

நாட்டின் அரணன் அணியாய் நிற்கலாம்.
குடும்ப வண்டியைச் செம்மையாய் ஓட்டலாம்
என்று நான் கூறிம் முன்னதைச் சொன்னேன்.
பெண்கள் சமத்துவம் பேணுதல் வேண்டின்
ஆணேடு பெண்கள் அவசியம் கல்வியைக்

கற்றிடல் வேண்டும் என்ருள் கருவிழி
ஆமாம் ஆமாம் எனத்தலை யசைத்து
பின்னதைச் சொல்ல நாவது துடித்து
அச்சம் என்னை ஆட்டிப் படைத்து
தங்கையும் என்னிலை அறிந்து எழுந்தாள்

மங்கையர் குலமிதை அறியுமென்ருேளா.

சனநாயக ஆட்சிக்குப் பலமான எதிர்க்கட்சி இன்றியமையாதது.

by

ஆ. முத்துசாமி, கலை இளைஞன், இரண்டாம் வகுப்பு.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த செபர்சன் போன்ற உரிமை வீரர்கள் முதல், இருபதாம் நூற்றுண்டில் விளங்கிய ரூஸ்வெல்ட் போன்ற அரசியல் அறிஞர்கள் வரை, 'சனநாயகம்' என்பதற்குப் பல்வேறு பொருளுரைகளைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தியிருக்கிறுர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் அமெரிக்கக் குடியரசின் தலைவனைகப் பணியாற்றிய ஆப்ரகாம் லிங்கன், கிட்டஸ்பர்க் என்ற நகரில் தனது உரிமை வீரர்களிடை முழக்கிய பேருரை, 'ஜனநாயக'ப் பண்பு பற்றி மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறது " மக்களால் மக்களுக்கென ஆளப்படும் மக்களுடைய ஆட்சி'தான் சனநாயக ஆட்சியாகுமென்று முழக்கிச் சென்றுன்.

பேறிஞர்கள் அரசியல் உலகில் புகழ் பரப்பிச் சென்ற காலத்தையும், தன்மையையும் நோக்கின்—யாவரும் குடியரசுத் தத்துவத்திற்காக—உண்மையான சனநாயகப் பண்பை நாட்டில் வளர்ப்பதற்காக — தனக்கென படைதிரட்டியோ— கட்சிகள் அமைத்தோ—அரசாங்கத்திற்கெதிராகப் போராடி வெற்றி கண்டவர்கள், வீரச்செய்தியைத் தந்தவர்கள்.

ஒரு நாட்டில் சனநாயகம் தழைத்தோங்கி இருக்கின்றதென்றுல், அங்கு பலமான எதிர்க்கட்சி இருக்கின்றதென்று பொருள். எந்த ஒரு நாடு எல்லாக் கொள்கை உடையவர்களுக்கும், எல்லா மதப்பண்பு பெற்றவர்களுக்கும்— வாழ, கருத்தைப் பரப்ப, அரசாங்கத்திற்கெதிராக சரியான முறையில்எதிர்த்துப் போராட உரிமை அளிக்கிறதோ, அங்கு தான் நல்ல சனநாயகப் பண்பு வளர்கிறது, தவழ்கிறது என்று கூறலாம்.

அமெரிக்க விடுதலைச் சாசனத்தில் ' மனித சமுதாய உரிமைகள் " என்று வற்புறுத்தப்பட்டு அரசாங்கத்திற்கெதிராக எதிர்க்கட்சிகள் தோன்றுவது விரும்பத்தக்கதாகப் பொறிக்கபபட்டுள்ளது. ரூஸவெல்ட் தான் வெளியிட்ட "உரிமைச் சாசனத்தில்," மனித உரிமைகள், சமுதாய உரிமைகள், நாட்டின் உரிமைகள் எனக்கொண்டு, எல்லா உரிமைகளையும் சட்டபூர்வமாக அளிக்க வேண்டும், அப்போது தான் சனநாயகப் பண்பு நாட்டில் ஓங்கும், தங்கும், என்று அழகுபட, வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

இவைகளினின்று, சனநாயக நாட்டில் பலமான எதிர்க்கட்சி அமைத்தல் முறையானதே என்று கண்டோம். இப்பண்பு அற்ற நாடுகளில், பலமான எதிர்க்கட்சி தோன்றுமல் அடக்கி, ஒடுக்கி மனித உரிமைகளைப் பறித்து சர்வாதிகாரப் போக்கில் ஆளப்பட்டுவந்த நாடுகளில், ஏன் எதிர்க்கட்சி தோன்றவில்லை? கிட்லர் (Hitler) சர்வாதிகாரியாக இருந்தமையின் ஜெர்மன் நாட்டில் எதிர்க்கட்சி முகிழ்க்கவில்லை. முசோலினியும் அது போன்றே! இதுபோன்ற சர்வாதிகார வெறியர்களின் பிடியில் நாடு சிக்குண்டிருந்தமையின், மனித சமுதாய உரிமைகள் ஒடுக்கப்பட்டிருந்தமையின், தனி மனிதனுடைய விருப்பத்தைப் பறைசாற்ற இயலாமல் தேக்கி வைக்கப்பட்டமையின் — சனநாயகப் பண்பு கருகியிருந்தமையின்—அங்கே எதிர்க்கட்சிகள் மலரமுடியவில்லை ! ஆனல் சனநாயக நாட்டில் எதிர்க்கட்சிகள் அரும்பி, மலராகி--இயன்றுல் வலிவும் பொலிவும் கொண்டதாகப் பண்பட்டு வளர்ந்துவிடு

மாறல்-ஆட்சியைக் கைப்பற்றி-நாடாளவும் இயலும்' என்பதை வரலாறு நமக்குக் காட்டும்.

சனநாயக நாட்டில் பலமான எதிர்க்கட்சி ஏன் இன்றியமையாதது? மக்களாட்சியாக இருந்தபோதிலும், எதிர்க்கட்சி இல்லையெனில் - ஆட்சி பீடத்தில் வீற்றிருக்கும் அமைச்சர்களோ தலைவர்களோ — சுட்டிக்காட்ட ஆள் இல்லாமையால் - விரைவில்சர்வாதிகாரப்போக்கிற்கிசைந்து; இறுதியில் சர்வாதிகாரிகளாக மாறியிருப்பதைக் காண்கிறோம்! சர்வாதிகாரியின் அவல ஆட்சியினின்று பெரும் புரட்சி செய்து, பலர் இரத்த வெள்ளத்தில் நீந்தி, பெரும் பணம் படைத்தவர்களை - ஏழை எளியவர்களை வதைத்து, துயரத்தில் இன்பங்கண்ட சீமான்களை வெட்டி வீழ்த்தி, அவர்களது துன்பக் கதறலிலே இன்பம்கண்டு-'நாடு விடுதலை பெற்றதென்று' இனிய கீதம் இசைத்தவர்கள் ஒரு சில தலைவர்களை உயர்ந்தேத்தி, அட்சி பீடத்தில் அமர்த்தியதும்-மக்கள் சக்தி தன் பக்கமே இருப்பதை உணர்ந்த தலைவன் சனநாயகப் பண்பைப் புதைத்து - நாளடைவில் - தானே சர்வாதிகாரியாக மாறியிருப்பதை 1789-ல் நிகழ்ந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், 1919-ல் நடந்த ருசியப்புரட்சியும் - செவ்விதின் விளக்கிக்காட்டும்!

சனநாயக நாட்டில் பலமான எதிர்க்கட்சி இருந்தால்தான், நாட்டின் ஆட்சி முறை நல்ல வழியில் நிகழ்த்துதற்கு முடியும்.

"மனிதன் ஒரு அரசியல் பிராணி" என்று அரிஸ்டாட்டல் நவின்றான். "நாடு நன்மை செய்யத்தோன்றி, மக்களின் நலத்திற்கே நீடித்திருக்கிறது" - என்று ரூசோ சொன்னான்.

அரசியல் அறிஞர்கள் கூறிய நல்லாட்சி நாட்டில் நிலவவேண்டுமெனில், எதிர்க்கட்சி இன்றியமையாதது.

சனநாயக நாட்டில் எதிர்க்கட்சி இன்றியமையாத ஒன்று என்றகருத்தை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான் 'சட்ட சபை' 'பாராளுமன்றம்' - போன்ற மக்கள் ஆட்சி மன்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆளும் கட்சி செவ்விதின் செயலாற்றவில்லையெனில், மக்கள் மற்றொரு கட்சியைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பி 'அமைச்சரவை' நிறுவி ஆட்சிப் பொறுப்பை நடாத்துவதற்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று 'அரசி ஆட்சி' நடக்கிறதென்று பெயரளவில் கருதப்படும்பிரிட்டனில், 1942-க்கு முன்பு 'லேபர்' கட்சி தோல்வி பெற்று வந்தது ஆட்லி தளர்வடையாது உழைத்து அயற்சியிலா முயற்சியுடன் முயன்று, நல்ல வலிவுமிக்க கட்சியாக 'லேபர்' கட்சியை ஆக்கி, மக்களிடம் ஆதரவு பெற்று-அரசாங்கத்தில் இடம் பெற்றார். அது போன்றே, எந்த நாட்டிலும் பலமான எதிர்க்கட்சி இன்றியமையாததென்று 'சனநாயகநாடு' என்பதற்கு முழுப் பொருள் துலங்கவேண்டுமெனில், அங்கு பலமான எதிர்க்கட்சியும் மிளிர்தல் வேண்டும்! அப்போதுதான், மக்கள் அரசியலைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசியலில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள், அறிவாளிகள் திகழ்கிறார்கள்-அங்கு சனநாயகப் பண்பு தழைக்கிறது - என்று பொருள்.

இற்றை நாளில்- சனநாயக நாடுகள் எனத்தகும் - அமெரிக்கா, இந்திய உபகண்டம், சீனா போன்ற எல்லா நாடுகளையும் நோக்கின்-எதிர்க்கட்சிகளின் இன்றியமையாமை நன்குவெளிப்படும். 'உரிமையளியுங்கள், இன்றேல் சாவைத் தாருங்கள்'-என்று இதுகருதிதான் போலும் தாமஸ் செபர்சன் முழக்கினன்!

திருக்குறளும் பொதுநெறியும்!

by

M. S. முகமத் ஈசா P.U.C. Group-A.

தோற்றுவாய்:- திருவள்ளுவர் யாத்த திருக்குறள் பல அரிய கருத்துக்களை உடையதாய் மிளிர்கின்றது. உலகிய லுக்கு ஒப்ப அமைந்திருக்கிறது. உலகத்தில் தோன்றிய நூல்கள் பல. அவை களிலே நல்லறிவு புகட்டுவன பல. அரிய கருத்து வழங்குவன சில. அதிலும் பொதுக் கருத்துப் பூத்து மிளிர்வது திருக்குறள் ஒன்றேஒன்று என்று திண்ணமாகக் கூறலாம். அந்நூலின் கண் உள்ள அரிய கருத்துக்கள் யாவை என ஆராய்வோம்.

மக்கள்தான் ஒரு நாட்டின் பெரும் அங்கமெனத் திகழுகிறார்கள். மக்கள் மாண்புடையவராயிருத்தல் வேண்டும் எனத் திருவள்ளுவர் செப்புகின்றார். மக்கள் உடல் வன்மை பெற்றவராயிருக்க லாம். அதனுலும் மாட்சிமைப் படலாம். **உள்ள உறுதி, அறிவில் திண்மை இவை பெற்றிருக்கலாம்.** ஆனல் அவர் கள் மக்கட் பண்பு உடையவராக இல்லை யாயின் 'மரம் போன்றவர் என்பது வள் ளுவர் கருத்து. இதைத்தான் வள்ளுவர்

அரம்போலும் கூர்மையுடையரேனும்
மரம் போல்வர்
மக்கட் பண்பில்லாதவர் என்றார்.

இனி மக்கட் பண்பு என்றால்என்ன என்று அறிய சிலர் விழைதல் கூடும். உலகிலே மக்களை நாம் ஆறறிவு படைத்தவர்கள் என்கிறோம்' பகுத்தறிவு உண்டென்று கூறுகிறோம். விலங்கினம் ஐயறிவு உடை யது என்று சொல்லுகிறோம். அவ்விலங் கினத்தை மாக்கள் என்றும் குறிக்கிறோம் மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே' என்றார். தொல்காப்பியனரும். இவ்வாறு ஆறறிவு படைத்த மக்கள் - பகுத்துணரும் பண்பு படைத்த மக்கள் மக்கட் பண்பு பெறவேண்டும் என உரைத்தது சால வும் சிறந்ததன்றோ?

மக்கட் பண்பு உடையவராய்த் திகழ வேண்டுமாயின் பகுத்துணரும் பண்பின் படி தீயன விலக்கி நல்லன கொள்ளுதல் வேண்டும் தீயன என்றால் சொல்லிலும் செயலிலுமே என்பது உணரத்தக்கது சொல்லிலும் செயலிலும் பட்டுக்காண் பார் பலரும் உளர். ஆனல் நாம் சொல்லை மட்டிலும் எடுத்துக்கொண்டால் நல்ல சொற்களையே சொலல் என்று கூறிச் சென்றார் வள்ளுவர். அதற்கு

"இனிய உளவாக இன்னத கூறல்
கனி இருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று"

என்ற குறள் குன்றின் மீதிட்ட குளிர் விளக்கென விளங்குகிறது. இனி தீய செயலும் செய்தல் கூடாது என்றும் கூறிப்போந்தர். இவை தவிர ஒழுக்கம் உடையவராகத் திகழுதல் வேண்டும் என் றார். ஒழுக்கத்தைப்பற்றி பத்துப் பாட்டுப் பாடி நம்மை எல்லாம் ஆய்வுக் கடலில் ஆழ்த்துகிறார். உயிரைவிட மேலானது என்று ஒழுக்கத்தை பிறருணர உரைக் கிறார். ஒழுக்கத்தின் இலக்கணத்தையும் உலகியலுக்கு ஒப்ப ஒழுகவேண்டிய இன் றியமையாமையையும் கூறிப்போந்த, வள் ளுவர் வாய்மை தவறுதல் கூடாது என் றார். அதற்கென ஒரு அதிகாரமும் அமைத்தார். வாய்மை என்றால் பொய் பேசாமை என்றுதானே பொருள்படு கிறது. ஆனல் பொய் பேசாது எவ்வாறி ருக்க முடியும்? தவறியும் சொல்லிவிடல் இயற்கையே அல்லவா என்று இயம்பு தல் கூடும். பொய் **நல்ல நன்மை** பயக்கு மானல் கூறுதல் தவறில்லை என்ற கருத் துப்பட,

"பொய்மையும் வாய்மையிடத்த
புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்,"

என்றார். பொய்யைத் தீயொழுக்கமென உரைக்கின்ற வள்ளுவர் இதில் மட்டும் 'லைசென்ஸ்' வைத்திருக்கிறார் என்று பலரும் ஐயுறுதல் கூடும். நன்மை பயப்ப தாக இருந்தால்தானே வள்ளுவர் பொய் புனையச் சொல்லியிருக்கிறார். அதிலும்

'பொய் சொல்லுக என்று சொல்லவில்லையே. தவறில்லை என்றுதானே சொன்னார்.

இவ்வாறு தீயொழுக்கமின்றி நல்லொழுக்கமுடையவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறிப்போந்த வள்ளுவர் வாழ்வின் முறை கற்பிக்கவில்லையே என்று பலரும் கவலையுறுவர். திருமணம் என்ற ஒன்று இருக்கிறதே அதைப்பற்றி என்ன கூறியிருக்கிறார் என்று பலர்கேட்பார்கள் அதையும் விட்டாரில்லை. மனைக்கு மாட்சிதருபவள் இல்லாள் என்று சொன்னார். மாட்சி தருபவள் எத்தகைய குணங்கள் உடையவளாக இருக்கவேண்டும்? பிசிராந்தையார் கவலையற்று இருந்த காரணத்தால் நரை தோன்றவில்லை என்றாராமே. அந்தக் கவலையற்ற நிலைக்குக்காரணம் என்ன கூறினார்? மனையாள் என் மனைக்கு ஏற்றவள்என்றுதானே சொன்னார்; வருவிருந்து ஓம்பிச் செல்விருந்து நனிபேருவகை கொள்ளுமாறு இல்லறத்தை நடத்துபவள் என்று தானே சொன்னார். மனைக்குத் தக்க மாண்புடையவளாக இருக்கவேண்டும். அதைத்தான் வள்ளுவர் "மனைத்தக்க மாண்புடையளாகித் தற்கொண்டான் பேணி வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை என்று சொன்னார். இவ்வாறு வருவாய்க்குத்தக்க செலவு செய்பவள்தான் மனைக்கு ஏற்றவள் என்று கூறிப் போந்தார். நாங்கள் திருமணம் செய்துகொண்டோம், நாங்கள் இனிப்பெறும் பயன் தான் என்னே என்பர் பலர். திருமணத்திற்கு யாழையும் குழலையும் விஞ்சும் மொழி பேசும் பிள்ளை பெற்று மகிழுங்கள் என்று சொன்னார். "குழலினிது யாழினிது என்ப தம்மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்" என்று சொல்லியதன் உட்கருத்து உணர்ந்து மகிழற்பாலது. உள்ளம் தெளிவு பெற்றோம் ஐயா, குழலையும் யாழையும் மிஞ்சும் மொழிபேசும் சிறார் பிறந்தால் போதுமா என்று கடாவுவர் பலர். நல்ல குழவியே பெற்றெடுத்தல் வேண்டும். அறிவு நிரம்பியதாய்ப் புகழ்பட வாழுவதாய் இருக்க வேண்டும் என்றார். இவ்வாறு வாழ்க்கை வகுத்துக் கொடுத்த வள்ளுவர் இவர்களுக்கு ஒரு தலைவனையும் ஏற்படுத்தினர்.

தலைவன்-வேந்தன் நல்ல குணம் உடையவனாக இருக்கவேண்டும், ஆட்சி ஏற்றால் பலரும் பலகுறை சொல்வர். இன்சொல்லால் திட்டுவோரும் உண்டு. தீயசொல் கூறுவோரும் உளர். தீயசொல் கூறினும் அதைப் பொறுக்கும் தன்மை வேண்டுமென்றார். அதுமட்டுமல்லாமல் ஆண்மை உடையவன் வேண்டும் என்றார். இன்றைய அரசியலார் இதைஉற்று நோக்கிக் குற்றம் களைதல் நலம். இனி அவர் அவனுக்கு அறங்கூறும் அமைச்சர் தேவை என்றார். "படைகுடிகூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் இவை ஆறும் உடையான் அரசருள் ஏறு" என்றார் படை தடை பல கடக்கவல்லதாக அமைய வேண்டுமென்றார். "கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்க்கும் ஆற்றலதுவே படை என்றார். இவ்வாறு அரசியல் அங்கங்கூறிய வள்ளுவர் அவன் செங்கோலை நோக்கினார். அவன் நடுவு நிலைமை தவறுதல் கூடாதென்றார். அதுமட்டுமல்லாமல் வரி அதிகம் வாங்கக்கூடாது என்றார் இதற்கு ஒரு புறநானூற்றுப்பாடலும் துணை செய்கிறது. யானைக்குக் கவளங் கவளமாக உணவிட்டால் எத்தனையோ நாட்களுக்கு வரும். அந்த யானையை வயலில் விட்டால் அதன் காலடிகளில் சிக்கிச் சீரழிவன மிகப்பல என்றார். இவ்வாறு வரி அதிகம் கூடாது என்ற நல்லகருத்தை நாட்டினர் மனதில் ஏற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு அரசியல் வழிவகுத்த வள்ளுவர் இன்னும் பிறவற்றையுங் கூறிப்போந்தார்.

பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் கற்பு உண்டென்று உரைத்தார். பெண்ணுக்குகற்பு அணிகலம் என்றார்.

இறுவாய்;- இவ்வாறு மக்கள் வாழ்வு, மணமாட்சி, குழந்தைப் பேறு, அரசியல் அங்கம் கூறிய வள்ளுவர் நூல் எல்லோர்க்கும் பொதுவானதன்றோ?

அமெரிக்க நாடும், உருஷ்யாவும் பிற நாடுகளும் இதை வரவேற்கிறதெனின் பொதுமைக் கருத்துக்கள் பல பொங்கி பூத்து வழிவதால்தான் என்பதை மறத்தல் கூடாது.

பொதுமறை-பொதுவழி என்னஎன்று எடுத்துக்காட்டிய வள்ளுவர் பொது வழியையே காட்டிச் சென்றுவிட்டார். அவர் வழி நடப்போமாக.

இளநகை

by

[பு. மா. சொக்கலிங்கம். IVth Class IV—B.]

வானவில்லைப்போன்ற பல வண்ணங்களைக் கொண்டு நளினமாக அசையும் டிஸம்பர் பூவைவிட, சுற்றி இருக்கும் முட்களின் நடுவில் மௌனமாக மலர்ந்து சிரிக்கும் ரோஜாதான் என் உள்ளத்தில் உவகை அருவியை ஓடச் செய்கிறது. டிஸம்பர் பூ கைக்கெட்டும் தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. அதுவும் என்னை நாடி வருகிறது அகங்காரத்துடன்! 'ரோஜா' சிரிப்பது என்னைப்பார்த்துத்தானா என்ப்து எனக்குத் தெரியவில்லை. மனதில் முதலில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட எண்ணங்களுக்கேற்பத்தான் பொருள்கள் நம்கண்களுக்கும் புலப்படுகின்றன. எப்போதும் தூரத்தில் உள்ளபொருள்களுக்குத்தான் மதிப்பும், கவர்ச்சியும் விழைகின்ற தன்மையும் அதிகம் உண்டு என்பதற்காக நான் 'இளநகை'யைக் காதலிக்கவில்லை. அவளிடத்தில் நல்ல பண்பும் அடக்கமும் அன்பும் குடிகொண்டு இருப்பதால்தான்! ஆனால் திருமகளிடத்தில் பணக்காரி என்ற ஆணவமும், ஆங்கிலகல்வி பயில்கிறோம் என்ற அகம்பாவமும் வெறியாட்டம் போடுகின்றன- நாம் மெத்த விரும்பும் பொருள் கிடைக்காமல் இருப்பதும் வேண்டாத பொருள் நம்மை நாடி வருவதும் இவ்வையகத்தின் விசித்திர விளையாட்டுத்தானே?

இன்று மாலை நான் இங்கு வருவேன் என்று தெரிந்திருந்தும் திருமகள் "லேடிஸ் கிளப்பிற்குச் சென்றுவிட்டாள் நான் வரும் போழ்து இளநகை எத்தகைய பூரிப்பு தவழும் முகத்துடன் வாயிலில் நின்றவண்ணம் என்னைவரவேற்றாள் அவள் சொல்லிலேதான் எத்தனை இனிமை, அன்பு, பணிவு! அவளுடைய அந்த கயற்கண்கள் கருணை பொழியும் கொண்டல்களா? அவளின் துள்ளிஓடும் நடை என் உள்ளத்தில் உவகையை அளித் தருகிறதே. அவளுடைய செயல்கள் அனைத்தும் நன்கு கொழுத்த சிறுமுயல் ஓடி ஆடுவதும் போன்றன்றோ திகழ்கிறது.

" தேநீர் " என்ற குரல் கேட்டு நினைவு அலைகளிலிருந்து திரும்பினேன்.

" இங்கே அமரு இளநகை .... நிற்கிறாயே "

" ஏன் உங்கள் கால்கள் வலிக்கிறதா ?

" குறும்புக்காரியாக இருக்கிறாயே நீ."

" குறும்புக்காரர் முன்பு........

" அவள் சிரித்தாள் நானும் சிரித்தேன். இல்லை இருவரும் சிரித்தோம் அப்போதுதான் திருமகள் அங்கு வந்தாள்........ஓ! எப்போது வந்தீர்கள்........ என்று என்னை கேட்டுக்கொண்டே இளநகையைப் முறைத்துப் பார்த்து, " ஏன் அம்மா இல்லையா?... .... என்று முகத்தை சுளித்தவண்ணம் கேட்டாள். இளநகையின் முகம் வெட்கத்தாலும், வேதனையாலும் சிவந்தது. திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் கீழே ஓடிவிட்டாள். " பெண்கள் என்றாலே பொறாமையின் உருவங்கள் தானா " என்று எண்ணியவண்ணம் அவளை முறைத்துப் பார்த்தேன். " ஆண்களே இப்படித்தான்........ பெண்கள்என்றால் உடலே குழைகிறார்கள்........" என்று வேண்டுமென்றே சிரிப்பைக் கலந்து பேசினாள். அதில் பொறாமையின் கீறல்கள் பளிச்சிட்டன. அவளின் பேச்சை தடுப்பதற்காக "தலைவலிக்கிறது" என்று கையை தலையில் வைத்தேன் அப்போது சுவைநீர் அருந்துங்கள் சரியாய்ப் போய்விடும். ஓ! இது தேநீரா! என்று கேட்டுக்கொண்டே இளநகை கொண்டுவந்த குவளையை எடுத்துக்கொண்டே போய் விட்டாள்

"சுவைநீருடன்" திரும்பி வந்த திருமகள், கையில் சில புடவைகளும் சிலதங்க நகைகளுடனும் வந்தாள். இவைகளை அவள் என்னிடம் விளக்கத்துடன் காட்டினாள். பட்டாம் பூச்சி தன் எழிற்சிறகுகளைக் காட்டி பறந்த போதிலும் அதனை பிடித்து மகிழ வேண்டுமென்று விருப்பம் இருப்பதில்லை. அதுபோலவே இருந்தது அவள் செய்கையும்........!

இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு மாடிப்படி ஏறும்போது, இளநகை "துண்டு வேண்டுமா?" என அவள் கையில் இருந்த 'டவலை' நீட்டினாள் 'நன்றி' என்று சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே அதை வாங்கினேன். அவள் தன் கண்களை உயர்த்தி பார்த்து நகை சிந்தியபடி நின்றாள். கிழிந்த புடவையை அவள் உடுத்தியிருப்பதை அப்போதுதான் பார்த்தேன் அவளுக்கு என் எண்ணம் புரிந்ததோ என்னவோ, உடனே ஓடிவிட்டாள்.

மேல்மாடியில் நாங்கள் எல்லோரும் அமர்ந்து உரையாடும்போழ்து இள நகை கதவு ஓரத்தில் வந்து நின்றாள். "கூட்டிவிட்டாயா? பாத்திரங்களை கழுவிவைப்பது தானே......." என்று திருமகளின் குரல் இளநகையிடம் ஆணையிட்டது, ஒரு ஆடவன் முன்-அதிலும் தன்னை மதிக்க வேண்டும் என்றுவிரும்பும் ஆடவன் முன் ஒரு பெண்ணை அவமானக் குறையாக நடத்தினால் அவள் இதயம் ஆயிரம் வேல் பட்ட மான் போன்றுவாடிடும். என் முன்னால் அவளை வேலைக்காரியைப்போல் நடத்துகிறாயே என்ற எண்ணம் தான் அவள் கண்களை குளமாக மாற்றியிருக்க வேண்டும். கீழே இறங்கிச்சென்றவள் மீண்டும் மாடிக்கு வரவேயில்லை.

பணமில்லாதவர்கள் இவ்வையகத்தில் அடிமைகள்தானே? அழகு; அன்பு, பண்பு. இவைகள் பணம் இல்லாவிட்டால் மதிக்கப்படவில்லை! ஏட்டிலேதான் இவைகளுக்கு மதிப்பு! ஆனால் நாட்டிலே...! விசித்திரமான உலகம்...!

திருமகள்

இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் விந்தையாகத்தான் தோன்றுகிறது. தான் விரும்பும் பொருளை அடைய வேண்டுமென்பதற்கு முன் தன்னிடத்தில் அதற்கேற்ற தகுதி, திறமை இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தல் வேண்டாமா! அந்தஸ்த்திற்கு மேற்பட்ட காதல் கானல் நீரை நம்பி ஓடி ஏமாறும் மானின் நிலை தானே! இளநகை என்னைப் பார்த்து பொறாமைப்படுவதில் என்ன பயன். அவர்தான் அவளைக் காதலிக்கமுடியுமா "வைரம்" எளிதாக கிடைக்கும்போழ்து சாதாரணக "ரங்கோன் டைமண்டை" யார் விரும்புவார்கள்? "மாளிகை"யில் குடியிருக்க வசதி கிடைத்தபின் "குடிசைக்கு"ப் போய் வாழவேண்டும் என்பதைப் பற்றி யார்தான் சிந்திப்பார்கள்?

என்னைப்போல் பளபளக்கும் பட்டாடைகள்-ஜொலிக்கும் நகைகள்-குலுங்கும் பொன்வளையல்கள்-இவைகள் அவளிடத்தில் உண்டா? இப்படி இருந்தும் அவள் என்னுடன் போட்டிப்போடுகிறாள்!

பாவம் என்று பரிதாபப் பட்டு வளர்த்தால் எனக்கே பகையாக முடிகிறது. நல்லவேளை அம்மாவும் இதை உடனே கவனித்து ஒரு வழியாக இளநகையை அவள் இல்லத்திற்கே அனுப்பிவிட்டார்கள். தொலைந்தது சனியன்!

அதோ அவரே வருகிறாரே! இதிலென்ன ஆச்சரியம்? அவர் என்னைத் தானே நாடி வரவேண்டும்.

"உன் வரவேற்பு இருக்கட்டும். இளநகை ஏன் திடீரென்று அவள் இல்லத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவரிடம் கேட்டதற்கு அவளுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை என்று சொன்னார்களே; என்ன உடம்புக்கு............"

"அப்பப்பா! எவ்வளவு கருணை நீங்கள்தான் பல பிறவிகளுக்கு முன் புத்தர் பிரானாக பிறந்திருக்கவேண்டும்............"

"போதும் கேலிப்பேச்சு. சாதாரணமாக எந்தக்குழந்தை இடறிவிழுந்தாலும் பார்க்கும் மானிடர் பரிதாபம்கொள்ளவே செய்வர். அதிலும் தன் சொந்தக் குழந்தை இன்னலுக்கு ஆளாகிறது என்றால்............"

"ஒரு பெண்ணிடம் ஒரு ஆடவனுக்கு இருக்கவேண்டிய பரிவு, தன் காதலி

யிடம் முதலில் காண்பிக்கப்பட்ட பின்பு தானே ''

சரியாகச் சொன்னாய் நீ. தனக்கு வேண்டிய பொருள் இன்னல்படும்போது தானும் இன்னலில் அகப்பட்டவன் போன்று துடிப்பது இயற்கைதான்.''

நீங்கள் பேசுவது............

''இன்னும் புரியவில்லையா........ இதி லென்ன புதிர் இருக்கிறது. இளநகையை நான் நேசிக்கிறேன். அவளுக்கு வந்துற்ற இடர் எனக்குந்தானே. அவளை இன்பப் பாதையில் அழைத்துச்செல்வது என்............''

போதும். நிறுத்துங்கள்........

நான் விம்மி அழுதேன். அவர் என்னைத் தேற்றுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் சட்டை செய்யாது போய்விட்டாரே! பணம், கல்வி அழகு-இவற்றின் முன்னே அவரின் காதல் நிற்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்.

இல்லை அவசரப்படக்கூடாது அவசரம் அழிவிற்கு முதற் படிக்கட்டு அவர் எந்தப்பொருளை மதிக்கிறரோ அந்தப் பொருளே அவரை அலட்சியம் செய்தால் ...! குளிர் தென்றலாக இருக்கும். இளநகையை அவருக்கு உலைக்கூடமாகக் காட்டுகிறேன்.........!

இளநகை

முத்துக்களை சிதறி இருக்கும் மண்டபத்தில் உலாவருபவன் 'நிலவன்' என்பதற்காக, சேற்றின் அருகில் மலரும் குமுதம் அவனைக்கண்டு குறுநகை புரியாமலா இருக்கிறது? ஒளியாடை பூண்டு விண்ணில்பவனிவரும் இளம்பரிதியிடம்தானே சேற்றின் நாப்பண் மலரும் தாமரையாள் காதல் கொண்டுள்ளாள். தனக்கு அந்தஸ்து இருக்கிறதா? இல்லையா என்று பார்த்தபின்பா சூரியகாந்தி பகலவன் பக்கம் தன் நாட்டத்தைச் செலுத்துகிறது? ஏழை என்பதற்காக நான் காதல் செய்யக்கூடாதா? காதல் என்ன பட்டாடையா? வைரநகையா? பணக்கார வீட்டில் மட்டும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு? காதல் என்பது ஓர் உள்ளுணர்வு அது இன்னருக்குத்தான், இன்னவரிடத்தில் தான் எழவேண்டும் என்ரு நியதி வைத்திருக்கிறது. விழிகள் ஒன்றோடொன்று சந்திக்கிறது--உருவம் மனத்திரையில் ஓவியமாகப் படிகிறது பழகப் பழக ஓவியம் எழிலுள்ள வண்ண ஓவியமாக-அஜந்தா சித்திரமாக மாறுகிறது. இதுதானே காதல்!

நான் என்ன போட்டியா போடுகிறேன். என் அந்தஸ்த்து எனக்குத்தெரியுமே. மேலும் அவர் திருமகளுக்கு உரியவர் என்பதை முன்பே முடிவு செய்யப்பட்டது என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேனே! அதனல்தானே எட்டி நின்றே பழகியிருக்கிறேன். கல்வி, அழகு, செல்வம் ஆகிய மூன்று திருவும் உடையவள் தானே திருமகள். பின்பு ஏன் அவரை அவளால் வசப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை? அவர் என்னிடம் பழகுவது போல திருமகளிடம் ஏன் பழகுவதில்லை? படித்தவள் என்ற அகங்காரமும், பணக்காரி என்ற அலட்சியமும், அழகி என்ற மமதையும் முள்வேலிகளாக படர்ந்துள்ளதுதான் காரணம் போலும்!

நான் என்ன உணர்ச்சிகள் இல்லாதவளா? ஒரு ஆண்-அதிலும் நான்மெத்த மதிக்கும் ஒரு ஆண்-என்னை நோக்கிவருவாரானல் அமைதியாகவா என்னல் இருக்கமுடியும். வானவில்லைப்போன்று வண்ணம் கொண்டு பறந்துவந்த பைங்கிளி என் கையில் அமரும் போது, "அதை போ'' என்று துரத்த முடியுமா?

''யார் அது கதவைத் தட்டுவது........''

ஆ! திருமகளா? வாம்மா தனியாகவா வந்தே ''

ஆமாம் இளநகை நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்யவேண்டும். நீ செய்வாய் என்ற நம்பிக்கையில்தான் வந்தேன்.

''என்ன திருமகள். உனக்கா செய்ய மாட்டேன். உனக்கு நான் கடமைப்பட்டவளாயிற்றே........என்னம்மா வேண்டும். ''

''வேறெதுவும் இல்லை. என்னுடைய மணிப்புறு உன் இல்லத்திற்கு வந்துவிட்டது. அதை திருப்பித்தா என்றுதான் கேட்கிறேன்........''

'' மணிப்புறுவா? அது என்ன திருமகள். ஒன்றுமே புரியவில்லையே.''

"வேதனையை வளர்க்காதே இளநகை. உனக்குத் தெரியாதா இளங்கோ என்னுடையவர் என்று......."

"யார் இல்லை என்றார்கள்....... ......"

"இளநகை· நேரடியாகவே கேட்கிறேன். அவர் எனக்கு என்றுதானே வளர்கிறார். நானும் அவரையேதானே நம்பியிருக்கிறேன் இடையில் நீ.......

தடையாக இருக்கிறேன் என்கிறாயா? என்ன திருமகள் அழுகிறாயே. என்னால் உனக்கு கவலை வராது......."

"இளநகை நான் உனக்கு ஏதாவது உதவிசெய்திருக்கிறேன் என்றால் அந்த உதவியின் பேரால் கேட்கிறேன்........"

"என்ன திருமகள் இது. எழுந்திரு. நீ ஏனம்மா என் காலில் விழவேண்டும்.... இனி நான் உனக்குத் தடையில்லை ....

அவள் போகிறாள். நான் அவள் இல்லத்தில் தான் வளர்ந்தேன். நான் அவளுக்குக் கடமைப்பட்டவள்தான். என்னை படிக்க வைத்ததே அவர்கள்தானே....... மேலும் என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் அவருக்கு என்ன இருக்கிறது.

ஆ! காதலை தியாகம் செய்வது! ஒரு பெண்ணிடம் எதைக்கேட்டாலும் தருவாள். ஆனால் தன்னுடைய காதலை தியாகம் செய்ய விரும்பாள். இதற்காக வையகத்தையே எதிர்க்கவேண்டுமென்றாலும் மலையன்ன துன்பச்சுமையை ஏற்க வேண்டுமென்றாலும் தயங்காள். அஞ்சாள். என் இதயத்தையே அல்லவா கேட்கிறாள், என்னால் எப்படி தரமுடியும் இல்லை, முடியாது ....

இளநகை! நன்றாக சிந்தித்துப்பார். உனக்கு அவர்கள் தந்த அறுஞ்சுவை உணவும், காட்டிய அன்பும், வளர்த்த பாங்கும். ஊட்டியஉவகையும் கொஞ்சமா நஞ்சமா? உன்னை எட்டாவது வரையில் படிக்கவைத்ததுயார்? இவ்வளவு ஏன? உன் அழகையே கேட்டுப்பார்? இங்கிருந்தால் நீ இவ்வளவு எழில் பிழம்பாக இருக்கமுடியுமா? வறுமைத்தேனின் கொட்டுதலினால் அழகை மட்டுமா இழந்திருப்பாய்! ஆளேயல்லவா மாறி இருப்பாய். உன்னைக் காத்து வளர்த்து அன்பு செய்வதற்கு நீ செய்யும் பிரதி நன்றி இதுதானா?"

ஐயோ! ஏ மனச்சாட்சியே! போதும் என்னை மேலும் துன்புறுத்தாதே!

"சோறு போட்டு வளர்த்தான் என் பதற்மாக நாயும் தன் உயிரை மதிக்காது எஜமானனைக் காக்க துணிகிறதே. நாயினும் கீழானவளாகி நீ அவரை மணப்பதினால் என்ன நன்மை. சிந்தித்துப்பார்.......

இல்லை. நான் அவளுக்குத் தடையாக இல்லை. நான் அவர்கள் சோலையினுள் உலவினது உண்மைதான் கனி கிடைக்குமா என்று? இல்லையே! கனி தானாகவே என் கரங்களில் விழும்போது, அதை விட்டுவிட முடியுமா? அதுவும் நான் மெத்த விரும்பும் கனியை!

"பேதைப் பெண்ணே; அதுதான் தியாகம். தியாகம்தான் அன்பின்-காதலின் சிகரம். அந்த சிகரத்திற்குப்போக ஏன் அஞ்சுகிறாய்? தன்னிடம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருளை வைத்துக்கொண்டு அதில் ஒன்றை ஈந்து விடுவது தியாகம் அல்ல. அதிகமான் அவ்வைக்கு நெல்லிக் கனி கொடுத்தானே அதன் பெயர்தான் தியாகம் அத்தகைய தியாகத்தை செய்ய நீ ஏன் அஞ்சுகிறாய்"

மனமே! மோசம் உன்கட்டளைப்படியேநடக்கிறேன். பயித்தியம் பிடித்திடும் போல் இருக்கிறது!

இளங்கோ

என் திருமணத்தை விரைவிலேயே முடித்துவிடவேண்டும். இல்லையென்றால் திருமகளால் ஏதாவது ஊறு நிகழலாம் இப்போது அவளது சினம் இளநகையின் மீதுதான் திருப்பப்படும் இன்று மாலையே இளநகையைச் சந்திக்கிறேன்.

"என்ன இளநகை "வான் ஆராய்ச்சி' நடத்துகிறாய்.......

வா! அத்தான். ஏது திடீர் விசயம்.... என்று அவள் சிரிக்கும்போழ்து அன்றலர்ந்த தாமரையைவிட மிகவும் அழகாக இருந்தது.

ஏன் முன்னெச்சரிக்கை செய்து விட்டுத்தான் வரவேண்டுமா? .

"முன் எச்சரிக்கையாக நான் நடந்து

கொள்ள வேண்டாமா? அதற்காகத் தான்."

"நானென்ன புதிய மனிதனு. என்னிடம் முன்கூட்டியே ஒழுங்காக நடப்பதற்கு..........."

பெண்களுக்கு அவளின் கணவனிடத்தில் தவிர வேறு யாரிடமும் முன் எச்சரிக்கையாகத்தானே நடந்துகொள்ள வேண்டும்.'?

இளநகை! சுருக்கமாக என்னைத் தவிர என்று சொல்லேன்.

"வேறொருவருக்கு உரிமையான பொருளை என்னுடையது என்னுடையது என்று எப்படிச் சொல்வது..... ?

"நீ பேசுவது குழப்பமாகவே இருக்கிறது........"

"ஆமாம் நான் வேறொருவன் பொருளாகப் போகிறவள் நீங்கள் என்னிடம் இப்படி பழகுதல் கூடாது?

"இளநகை என்ன விளையாடுகிறுய்....!

"எனக்கு அடுத்தமாதம் திருமணம். அப்பா நிச்சயித்து விட்டார். பிள்ளை நல்ல இடம்தான். படித்தவர் பண்புள்ளவர் எனக்கும் மெத்தப் பிடித்துவிட்டது

"இளநகை......."

"மணம் ஆகப்போகின்ற பெண்ணிடம் தனித்து இவ்வளவு நேரம் பேசுவதே நீங்கள் செய்யும் தவறு.......ஏன் நிற்கிறீர்கள்....விரும்பாத ஒரு பெண்ணிடம் பேச உமக்கு வெட்கமாய் இல்லை....

சே! இளநகை இப்படி இருப்பாள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியில் நான் வரும்போது கூறினளே! "பஞ்சுச் செடியில் உள்ள இலவம் பழத்தை கொவ்வைப் பழம் என்று இனி ஏமாந்தால் அதற்கு இலவம் பழமா பொறுப்பாளி" எவ்வளவு திமிர்! பெண்களே புதுமையானபொருள்கள் மயிலின் கழுத்து என்ன நிறம் என்று வேண்டுமானுலும் அறிந்துகொள்ளலாம், ஆனல் பெண்களின் இதயத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியாது. நிலவைவிடவிண்மீன் பெரியது ஆனல் நம்மைவிட்டு வெகு தூரம் சென்றபின்பு நிலவுக்குள்ள மதிப்பும் அதற்கிருக்கிறதா? அதிக நறுமணம் உள்ளது என்பதற்காக ஓரத்தில் உள்ள முட்களைப்பற்றி கவலைப் படாமல் ஆசையுடன் எடுக்கப்போனுல், அதன் நடுவில் பாம்பு நெளிகிறது என்றல் கையிலுள்ள தாழம்பூவை வீசி எறியாது வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

இளநகை:— தன்னை தூக்கி மகிழ்வாள் என எண்ணி ஓடி வரும் குழந்தையைக் கண்டவுடன் பராமுகமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அடித்து துரத்தினல் அதனுடைய மனநிலை எப்படியிருக்கும். இந்த மனநிலைக்கல்லவா என் ஆருயிர் அத்தானை ஆட்படுத்திவிட்டேன், அத்தான்! உங்களை நான் காதலிக்க எனக்கு உரிமையில்லை.

அதிர்ஷ்டம் என்ற பெண் குருடாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லையென்றல் அவளை வேண்டாதவர்களை நோக்கி ஓடுவதும், அவளை நாடியிருப்பவர்களுக்கு கிட்டாமலும் இருப்பாளா? இதே என் கையில் தவழும் இந்தத்திருமணப் பத்திரிகை—என் வாழ்வை இடித்து தூளாக்கும் பெரிய இடி! திருமகளுக்கும் இளங்கோவனுக்கும் திருமணம்! என் காதல் சமாதியின் மேல்தான் அவர்களின் வாழ்வு மாளிகை எழும்புகிறது!

நாளை இளங்கோவன் அருகில் திருமகள் மணப்பந்தலில் அமர்ந்திருப்பாள். அவளுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும். நெருப்புச்சொற்களை அவர் மீதுவீசி அவரின் மனதை மாற்றினேன். ஆனல் அவற்றை எடுத்து வீசும் போது என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட தீப்புண்கள்........! இனி என் உள்ளத்திற்கு அமைதி ஏது? ஓயாத சூறுவளிதான்.......!

விழியிலே நீரும், உள்ளத்தில் வேதனையும் தான இயற்கைஅன்னை ஏழையின் கருவூலங்களாக அளித்திருக்கிறள். என் ஆசையெல்லாம்—இன்பமெல்லா--ஊமை கண்ட கனவுதான்—முடவன் தேனுக்கு ஆசைபட்ட கதைதான்—கானல் நீரை நம்பி ஓடிய மானின் வேதனைதான்!

கலித்தொகையும், அகமும், சிலம்பும் படித்தேன். இவைகள்தான் என்னை இத்தியாகம் செய்யத்தூண்டிற்று! அதோ அந்த அலமாரியில் என்னை இக்கதிக்கு ஆளாக்கிய புத்தகங்கள். அவைகளைப் பார்த்து நான் சிரிப்பதா? அழுவதா

‘அமைதி எங்கே’?

by

V. பால சுப்ரமணியம் II—Class I-Group

1

சிணு சிணுத்தவாறு பெய்த மழை விட்டிருந்த வேளை. வானமும் சிறிது சிறிதாக துலாம்பரமாகிக் கொண்டிருந்தது. எல்லப்பனின் மனம் எதெது பற்றியோ சிந்தனை செய்து மறுகிக்கொண்டிருந்தது. அவன் மனம் நடந்துபோன சம்பவங்களை ஒரு கணம் நினைத்தது. இரு நாட்களுக்கு முன்னர்; இதோ, அவன் மனதைப் போலவே வெறிச்சோடி போயிருக்கும் எதிரே இருந்த திடலில் ஓர் கலவரம் நடந்திருக்கிறது. ஏழைப்பங்காளனை செல்வன் என்பவனை யாரோ சில பணம் பெருத்த போக்கிரிகள் கையப் புடைத்தனரே! அவன் மனம் இரக்கத்தான் பட்டது.

> தன் தாய்கூட அந்த செல்வனைப் பார்த்தபோதெல்லாம், ‘அவனைப் பார்த்தால் நல்லப்பன் போலவே இருக்கிறது’ என்று அடிக்கடி கூறுவாளே, என்று எண்ணிற்று.

அவன் மனம். உடனக்குடன் தன் மனதிற்குள்ளாகவே அதனை மறைத்து புதைத்து விடுகிறாளே, ஏன்? எனவும் எண்ணிற்று யார் அந்த நல்லப்பன்....?

இந்தச் சிந்தனையை இப்படியே அந்தரத்தில் விட்டு தாயைக் காப்பாற்றும் வகையைப் பற்றி எண்ணுவானாயினன்.

> நேரிய முறையில் வாழவேண்டும் என்ற சிந்தனையே அவன் மனதில் பண்பாக உறைந்திருந்தது.

என்றோ ஒரு நாள் யாரோ ஒருவர் தவறி தம் ‘மணிபர்ஸை’ ரிக்ஷாவில் மறந்து வைத்துவிட்டார். அதை அவன் திருப்பி ஒப்படைத்துவிட்டான்.

இத்தகைய நல்ல செயல் வெளிப்படக் கூடிய அறவுரைகளை அந்த செல்வன் தானே தந்தான். பாவம்! அவனைக்கூட யாரோ சிலர் காயமுறச் செய்துவிட்டனரே! நல்லவனுக்கும் பகையா?

மீண்டும் அவன் மனம் தாயைப்பற்றிய சிந்தனையில் ஓடியது. அவனின் தாய் தீராத பிணியால் அவதியுறுகிறாள். இலவச வைத்திய விடுதியில் குணப்படுத்த முடியாத வியாதியாமே! பட்டம் பெற்ற வைத்தியர்களால் தாம் மட்டுப்படுத்த முடியுமாமே. அவ்வாறு வைத்தியம் பார்க்க பணம் வேண்டுமே! எவனோ ஓர் ரிக்ஷாக்கார நண்பன் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது.

> இரத்த சேமிப்புக்கிடங்கில் இரத்தம் கொடுத்தால், ஈடாக பணம் தருகின்றார்களாமே.

ஒரு முறை அவன் மனம் யார் அந்த நல்லப்பன் என்ற வினாவை எழுப்பிற்று மறுகணம், செல்வன் நிலைக்காகப் பரிதாபப்பட்டது. தாய் பிணி தீர்க்க பணம் தேவைப்படுகிறதே, என் செய்வேன் என வருந்தியது.

> இரத்தம் கொடுத்தால், ஈடாக பணம் தருவார்களாமே.

ஓரிடத்திலிருந்து தள்ளப்பட்ட சித்தெறும்பு மீண்டும் மீண்டும் தள்ளப்பட்ட அதே இடத்திற்கே வந்து சுற்றி வளையமிடுவதுபோல், அவன் மனமும் ‘இரத்தம் கொடுத்து பணம் பெறுவது’ என்பது பற்றியே எண்ணமிடத் தொடங்கியது. தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என கவலையும் பட்டது.

2

குடிசைக்குள்ளே வந்து எப்போது படுத்து உறங்கினானோ, தெரியவில்லை. கண் விழித்துப் பார்த்தபோது பல பல வென்று பொழுது விடிந்திருந்தது தாயைத் திரும்பிப் பார்த்தான்—

—ஆடாதோடைக் குச்சி போன்ற உடல்—ஆழக்குழி வீழ்ந்த கண்கள்—சதைப் பற்றற்றுச் சாம்பிப்போன கன்னங்கள்—குறுநுதலில் குறுக்கும் நெடுக்கும் வரிகள்.

அவன். மனம் கூம்பிப் போயிற்று. எல்லையில்லாச் சோகமும் அங்கமெல்லாம் தொய்யும்படியான துன்பமும் அவன் மனத்தைப் பாரமாக அழுத்தின. அவனைப் பெற்றதாய்—அவனுக்காக அன்புகொண்டு உலவும் ஒரே ஜீவன்-அவளுக்காகவே அவன் உழைக்க வேண்டிய நியதி இருக்கிறது. அந்த ஒரு ஜீவன் மட்டிலும் இல்லையென்றால் அவன் எங்கே தத்தாரியாக இருப்பானோ?

உற்றார் பெற்றோர் இல்லாது உலகிலே குற்றவாளிகளெனப் பெயரெடுத்த எத்தனையோ அப்பாவிகளில் அவனும் ஒருவனாகத்தான் எண்ணப்படுவான். இவ்வாறு பலசம்சயங்கள் அவன் உள்ளத்தைச் சஞ்சலப்படுத்தின.

“எல்லப்பா....... எங்கேயடா....... போனாய்.......?”

தாயின்வேதனைதோய்ந்த குரல் அவனை உலுக்கியெடுத்தது.

“ஏனம்'மா........இங்கேதா(ன்) இருக்கிறேன்........”

ஆவணிமாத அடை மழை அவன் தாயின் பிணியை அதிகப்படுத்திவிட்டது-காசநோயால் அவதியுறுகிறாள். அதுவும் பெருஞ்செல்வரும் தீராத-ஏகப்பட்ட பொருளைச் செலவிட்டு அடிக்கடி மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க பிணி! இந்நிலையில் ரிக்ஷா இழுத்து வாழ்வு நடத்தும் எல்லப்பன் எங்கு செல்வான் அந்தப் பணத்துக்கு?

இரத்தம் கொடுத்து பணம் பெற்றாலொழிய தாயின் பிணி தீராது என்று உணர்ந்தான். தன்னுடலையே ஓர் முறை நோக்கினான்; உழைப்பளித்த உரமாக இருந்தது. தாயைப்பார்த்தான். கண்களை மூடியபடி இருந்தாள். துன்பத்தை ஓர் சிறிதே மறக்கச் செய்யும் அந்தத் துயிலைக் கலைக்க விரும்பாது வெளியே வந்தான்.

தூரத்து மாடிவீட்டுக்கு முன்னர் பந்தல்கால் நட்டு மறுநாள் நடக்கவிருக்கும் திருமணத்திற்கான ஆயத்தங்களைப் பல ஆட்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர். எல்லப்பன் ரிக்ஷாவை இழுத்துக் கொண்டு, இரத்தச் சேமிப்புக் கிடங்குக்குச் செல்ல எண்ணியபடி நடந்தான்.

3

டாக்டர் சுந்தரம் எதையோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர்முகத்தையே ஊன்றிப் பார்த்தவண்ணம் செயலற்று நின்று கொண்டிருந்தார் அழகப்பப் பிள்ளை. தமது செல்வ மகன் துவண்டு படுத்திருந்த நிலை அவர் மனத்தின் பதைபதைப்பை அதிகப்படுத்திற்று. ஏழைகள் சார்பில் நியாயம் பேசி, ஓர் தனவந்தரின் அட்டூழியத்தைக் கண்டித்து எதிர்த்தானும். நடந்த கலவரத்தில் கைகலப்பு ஏற்படாது தடுத்த தன் மகனை, செல்வனை ஓரளவே பிரபலமான அந்த தனவந்தர் தம் வலிமையால் அந்நிலைக்குள்ளாக்கியது கேட்டு, அந்தத் தனவந்தரைச் சரியான மட்டம் தட்ட எண்ணினார். கோர்ட்டு நீதி அவர் பக்கமே பேசியது. ஆனால் தண்டனையை அனுபவிக்கவேண்டிய அந்தப் பிரமுகர், பணவலி, இனவலி முதலியவற்றால் மீட்சி பெற்றுவிட்டார். அழகப்பருக்கு தன் மகனின் நிலையையே கவனிக்கும்படியான அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“பிள்ளையவர்களே, என் முயற்சியெல்லாம் முடிந்து விட்டது, இரத்தம் ஏகமாக வெளியேறி இருக்கிறது. உங்களின் இரத்தமோ, உங்கள் மகனுக்கு ஏற்றதாக ஒத்துவரவில்லை. எங்குமே காணாத வியப்பாக இருக்கிறது....ஒரு வேளை....”

டாக்டர் மேலே கூறத் தயக்கமடைந்தார். அழகப்பர் ஓர் முறை சோர்வால் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தன் மகனைப் பார்த்தார். டாக்டர் சுந்தரத்தை அறைக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்றார். எங்கோ கிணற்றின் உள்ளிருந்து பேசுவது போல் கூறத் தொடங்கினார்.

“...டாக்டர், நீங்கள் சந்தேகப் படுவது நியாயமே. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்

னர் நான் என் மனைவியை இழந்து, இரண்டாம்தாரம் அடைந்தும் மகப்பேறு பெருதவனுகி விட்டேன். டாக்டர் நான் புறநானூற்றில் ஓர் செய்யுள் படித்திருக்கிறேன். அதைப் போன்றிருந்தது என் வாழ்வு அப்போது,

'குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசில் மெய்ப்பட
விதிர்த்து மயக்குறு மக்களையில்
லோர்க்குப் பயக்குறை யில்லைத்தாம்
வாழு நாளே'

என்ற செய்யுள்தான் அது. எவ்வளவு உண்மை! என் மனைவி, வீட்டு வேலைக்காரி முத்தம்மாள் என்பவள் தன் கணவனை இழந்து இரு குழந்தைகளுடன் வறிய நிலையில் வாழ்கை நடத்துவதைச் சகிக்காது, அவளுடைய இளையபிள்ளையை அவள் அனுமதி பேரிலேயே தத்து எடுத்து வளர்க்க ஆரம்பித்தாள். அப்போது வேலூர் அருகாமையில் ஓர் கிராமத்தில் இருந்துவந்தோம். பின்புதான் இந்தச் சென்னைக்கு வந்துவிட்டோம். நான் முத்தம்மாளைப் பற்றிப் பின்னர் அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

அவளின் இளையபிள்ளையை—நல்லப்பன் என்றோ எல்லப்பன் என்றோ பெயர்—அவனைச் செல்வன் எனப்பெயரிட்டு முழு அன்பைச் சொரிந்து வளர்த்தோம். மூன்ருண்டுக்கு.

முன்னர்தான் என் மனைவி இறந்தது தங்களுக்குத் தெரியுமே; செல்வனை வளர்ப்பு மகனுகவாவது பெற பாக்கியம் செய்தோமே என்று மகிழ்ந்தேன். நான் எப்படி ஏழைகள்பால் அன்புடன் தொண்டு செய்கிறேனே, என் பெயர் விளங்க அவனும் அவர்கள்பால் மட்டற்ற அன்புடன் இருக்கிருன். அந்த வரம்பில்லாத அன்பு மகனை இப்படியாக்கி விட்டதே....டாக்டர். அவன் பிழைப்பானு? அவன் போய்விட்டால் எனக்கு அமைதியே இருக்காது. டாக்டர், எனக்கு வாழ்வே இல்லை அவன் போய் விட்—'' சுந்தரம் குறுக்கிட்டார்! "....அப்படியெல்லாம் பேசி மனதை அலட்டிக்கொள்ளாதீர்கள்....செல்வனுக்கேற்ற இரத்தத்தை அவன் உடம்பில் ஏற்றச் செய்கிறேன். என் நண்பர்தாம் இரத்த சேமிப்புக் கிடங்கின் அதிகாரி. வைத்திய விடுதியும் அங்கேயே வைத்திருக்கிருர்கள். நம் கையால் ஆகவேண்டிய முயற்சிகளை செய்து பார்ப்போம் பிள்ளை. நம்பிக்கைக்கு இன்னும் இடம் இருக்கும்போது நன்ருக நாம் முயற்சியுடன் செயலில் இறங்கித்தானேயாக வேண்டும். நீங்கள் கவலை--''

".......அப்படியானல் வாருங்கள் டாக்டர், இப்போதே போகலாம். செல்வனை எப்படியும் பிழைக்க வைக்க வேண்டும்.''

அடுத்து சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, 'வள்ளுவரில்லம்' என்ற பிள்ளையவர்களின் பங்களாவை விட்டு ஓர் பாண்டியாக் கார் பாய்ந்து பாதையில் சென்றது.

4

எல்லப்பனை ஓர் நர்ஸ் தட்டியெழுப்பினள். "ஐயா ஓய்வு பெற்றது போதும்; இனி போகலாம்.''

சிறிது நேரத்திற்கு முன்புதான் தான் தானமாகக்கொடுத்த இரத்தத்தின் தனமாக, தன் அரைக்கச்ச வேட்டியில் முடித்து வைத்திருந்த பணத்தைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். தாயைக் காப்பாற்ற ஓர் வகை தேடியாகி விட்டது என்ற உணர்வு அவனுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க, எழுந்து டாக்டரிடம் விடை பெறுவதற்காக வெளியே வந்தான்; பார்த்தான்.

யாரோ ஓர் தனவந்தர். அவருக்குப் பின்னல் மற்ரோர் டாக்டர். இரு நர்ஸ்கள் எவரையோ ஸ்டிரெச்சரில் படுக்க வைத்துத் தூக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

எல்லப்பன் டாக்டரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வெளிப்புறம் நோக்கிநகர்ந்தான். தன் மீதே நிலை குத்திப்பதிந்திருந்த அந்தத் தனவந்தரின் பார்வையை அவன் கவனிக்கவில்லை.

அந்தத் தனவந்தர்-அழகப்பப்பிள்ளையவர்கள். செல்வனும், அவனும் ஒரே சாயல்--அவன் முரட்டுத் தேகத்தோடு வறிய நிலைக்கேற்பப் பாங்காக அமைந்த

உடல் வனப்போடு இருந்தான். செல்வன் செல்வச் சூழ்நிலைக்கேற்ப மென்மையாக இருந்தான்.

இடையில் சுந்தரம், இரத்தச் சேமிப்பு டாக்டரிடம் யாவையும் விளக்கினர்.

"வாருங்கள் பிள்ளைவாள் போவோம் !! என்று டாக்டரின் குரல்கேட்டு, அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்வன் கிடத்தப் பட்டுக் கிடக்கும் ஆறும் எண் படுக்கை யறையை நோக்கி நடந்தார்.

5

எல்லப்பன் இரத்தம் கொடுத்துப் பெற்ற தொகை ஐந்து ரூபாயிலிருந்து, நான்கு ரூபாயை எண்ணி டாக்டரிடம் கொடுத்தான். ஏதோ ஓர் மருந்தின் பெயரைச் சீட்டில் எழுதிக் கொடுக்க, எல்லப்பன் அதை அவரிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டான்.

"இனிமேல், ரொம்ப சீரியஸா பார்த்துக்க. இந்த மருந்தைஉடனே வாங்கிக் கொடுத்துண்டுவா" அவர் போய்விட்டார்.

"ஏம்'மா இப்போது எப்படி இருக்கு"

"ஊம். என்னமோ....போ...உன் ஆசைப்படி. நான் பிழைச்சி எழுந்தா அதுவே போதும்..ஆனு, போகற கட்டையை யாராலும் தடுக்க முடியாது. நீயேண்'டா கஷ்டப்படறே... இந்தச் சமயத்தில் உனக்கு ஒத்தாசையா உன் தம்பி இருந்தால்—"

"... என்னம்'மா... உளறுகிறே ... தம்பியாவது, எனக்காவது..."

"...இல்லே எல்லப்பா ... உனக்கு ஓர் தம்பி உண்டு... அவன் பேர் கூட நல்லப்பன் என்றுதான்."

தொடர்ந்து, தான் நல்லப்பனை தான் வேலை செய்து வந்த வீட்டு எசமானிக்குக் கொடுத்துவிட்டதையும், அவர்கள் பின்னர் எங்குச் சென்றனர் என்று தெரியாது என்றும் சென்னைக்கு வந்த விருத்தாந்தத்தையும் கூறினள். மேலும், கூறலானுள்.

"...நம்மைப் போல நிர்க்கதியான ஏழைகளுக்கு ஒதவி செய்யற அந்தச் செல்வனைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் உன் தம்பி நல்லப்பன் ஞாபகமே வருகுது.. பாவம்! அந்தப் பிள்ளையைக்கூட யாரோ அடிச்சிட்டாங்களாமே......"

"......அம்மா...எனக்கு தம்பி ஒருவன் உண்டு. என்பதை இப்போதாம்'மா தெரிந்துகொண்டேன்....அந்தச் செல்வன்தான் நல்லப்பன் என்பது என்ன நிச்சயம்....உம்........இனிமேல் தம்பியைப் பற்றி நினைச்சு என்ன பிரயோசனம்.... அவனாவது நல்லபடியா சுகமாருக்கட்டும்....அவ்வளவுதான்......."

"..... எல்லப்பா....போன ரெண்டுமாதத்துக்கு வேறே ரிக்ஷாவிற்கு வாடகை கொடுக்கவே இல்லேயே. முதலியார் கோவிச்சுக்கப் போறுர்....இதோ இந்த ஆவணி மாதமும் முடியப் போவது........ உம்....இந்தச்சமயம் பார்த்தா நானும் படுக்கையில் விழணும்....போ.......சவாரி கிடைக்குதான்னு பாரு...."

".... இல்லேம்'மா.... இன்னிக்கு என்னமோ ஒரடியா சோர்வாயிருக்கு !!

எல்லப்பன் துண்டை விரித்துப்போட்டுப் படுத்துக்கொண்டான். அவன் தனக்காக இரத்தம் கொடுத்து வைத்தியம் பார்த்ததன் சோர்வுதான் என்பதை அறியாத முத்தம்மாள் வியப்புற்றுள் தன் மகனின் வழக்கத்திற்கு மாறான செயலைக் கண்டு.

பகல்பொழுது கழிந்து வெகு நேரம் வரைக்கும் அயர்ந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தன இரு ஜீவன்கள்.

6

அன்று மாலை; செல்வன் உடம்பில் எல்லப்பனின் இரத்தமே ஒத்துவரவே, அதுவே ஏற்றப்பட்டது. என்ருலும் சிறிதளவே தேர்ந்தான் செல்வன்.

ஒரு சில வேலைகளில் செல்வன் தன் வசம் இழந்து எதெதெனையோ பிதற்றும் நிலையை அடைகையில் உயிருக்கே உலை வந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் டாக்டர் உள்ளத்தை அலைக்கழித்துக் கொண்டுதான் இருந்தது.

"....டாக்டர்....", அழகப்பர் உள்ளே நுழைந்தார். 'ஏன்' என்ற முகக்குறியுடன் நிமிர்ந்தார் டாக்டர்.

"....அவனைப்பற்றிக் கவலையில்லையே டாக்டர்......."

என்னய்யா....நீர்....எல்லா முயற்சியும் செய்துதான் இருக்கிறோம். எல்லாம் அவன் கையில் இருக்கிறது என்று சிலர் சொல்கிறப்போல; அவன் உயிரும் அந்த வழியில்தான் இருக்கிறது...." ஆறுதலுக்காகக் கூறவேண்டுமே என்பதற்காக,

"....அமைதியாயிருங்கள் பிள்ளைவாள்...."

"....என்ன டாக்டர், எனக்கேது அமைதி செல்வன் தேறி எழுந்திருக்கு மட்டும்; செல்வனின் நெருங்கியநண்பன் அவனுடைய திருமணத்திற்கு வரச் சொன்னான்....செல்வன் நிலை தெரிந்து என்னை அழைத்தான் செல்வனும் என்னை போகச்சொல்லுகிறான், அவன் மனம் நோகக் கூடாது என்பதற்கு—"

டாக்டர் குறுக்கிட்டார்!! தாராளமாகப் போங்கள்....அவன் மனம் எந்த விதக்குறைக்கும் உள்ளாகக்கூடாது அதைப் பார்த்துக் கொள்வதே நம் பொறுப்பு. அவன் சொற்படியே போய் வாருங்கள்......."

மறுநாள் காலை விடியலிலேயே வந்துவிடுவதாகக் கூறி அழகப்பர் சென்று வெகுநேரம் கழிந்திருக்கும். அழகப்பரின் நெருங்கிய குடும்ப வைத்தியரான சுந்தரம் செல்வன் நிலை கண்டு போக வந்திருந்தார்.

டாக்டர் வீட்டிற்குப் போக முற்படுகையில், ஓர் நர்ஸ் படபடப்புடன் ஓடி வந்தாள்.

"....டாக்டர்....அந்த ஆறும் நெம்பர் பேஷண்ட் ரொம்ப டேஞ்சராயிருக்கிறார்.....ஏதோ லெக்சர் அடிப்பதுபோல் பேசுகிறார்.....என்னவோ ஏழை பாழை'ன்னு வேறு பிதற்றுகிறார்...."

அடுத்தகணம், டாக்டர் சுந்தரத்துடன் அந்த அமைதி கொலுவீற்றிருக்கும் இரவில் கவலையைச் சுமையாக மனதில்தாங்கி ஆறும் எண் படுக்கையறையை நோக்கி விரைந்தார் டாக்டர்.

7

எல்லப்பனின் காதில் மேளச் சத்தம் விழுந்தது; எழுந்தான் நேற்றைய திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்த வீட்டிலிருந்து வருகிறது என்று தெரிந்துகொண்டான் காலை—வெகுநேரப்பொழுது கழிந்துவிட்டிருந்தது. எவ்வளதுவு நேரம் தூங்கிவிட்டோம் என்று அலுத்துக்கொண்டான்.

இன்று எப்படியும், நேற்றைய முறையிலேயே சிறிது பணம் பெற்றுத் தாயைக் காப்பாற்ற டாக்டர் குறிப்பிட்ட மருந்தை வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். அந்தத் தீர்மானம் அதிதீவிரமாக அவன் மனதை ஆக்ரமித்துக் கொள்ளவே, அப்போதே எழுந்து ரிக்ஷாவை இழுத்தபடி எட்டி நடைபோட்டு விரைந்தான்.

சிறிதுநேரத்தில்தான் இரத்தச்சேமிப்புக்கிடங்கை அடைந்ததை உணர்ந்தான். இன்று வேறு ஓர் அதிகாரி. பழைய அதிகாரி இன்னும் வந்து தம் வேலையைமேற்கொள்ளவில்லை போலும்! பழையவராயிருந்தால் ஓர் முறை இரத்தம் கொடுத்த எல்லப்பனிடமிருந்து மறுமுறை இரத்தம் எடுக்க இசையமாட்டாரே!

கிரமப்படி காரியங்கள் நடந்தேறின. எல்லப்பனின் கையில் இப்போது நேற்றைய இருப்பு ஒரு ரூபாயுடன் சேர்ந்து மொத்தமாக ஆறு ரூபாய்கள் இருந்தன. டாக்டரின் நன்றி மொழிக்குக் கூடக் காத்திராது வெளியே எல்லப்பன் போய் ஐந்து நிமிடங்கள் கழிவதற்குள், பழைய அதிகாரி வந்து தம் அன்றைய அலுவலை மேற்கொண்டார். நேற்று வந்த எல்லப்பன் என்ற நபரே இன்றும் இரத்தம் கொடுத்ததன் குறிப்பைக் கண்டு திடுக்குற்றார் முதலில். பின்னர் செல்வனுக்குத் தேவைப்பட்ட இரத்தம் இவ்வாறுகிடைக்கிறது; அவனைக் காப்பாற்றலாம் என்ற எண்ணத்தால் மகிழ்வு பெற முனைந்த அதே நேரத்தில்,

"....டாக்டர்....டாக்டர்... இன்று அந்த ஆறும் நெம்பர் பேஷண்டுக்கு இரத்தம்

ஏற்றவே சரியான டயம் இல்லை....உங்களுக்காகவே வெயிட் பண்ணிண்டிருந்தேன்—''

என்ற நர்ஸின் எச்சரிக்கை அவரை ஒரு கணம் நிலை குலையச் செய்தது.

"என்ன....செல்வனுக்கா ..அவன் அவன் அப்பா வந்து விட்டாரா....?
...." நேற்று எங்கோ மேரேஜுக்குப் போயிருந்தாராம். இன்னும் அங்கிருந்து திரும்பி வரவில்லை என்று இப்போதுதான் தெரிந்தது.......''

...." இதேதடா வம்பாயிருக்கிறதே '' டாக்டரின் நெற்றி சுருங்கிக் குறுகி அங்குலியில் பாரமாக நின்றது. விரைந்து ஆறும் எண் படுக்கையறையை அடைந்தார்.

8

" ... அய்யோ .... நான் இன்னும் எட்டணு காசுக்கு எங்கே போவேன்? மருந்து விலை ஆறரை ரூபாய் என்கிறார்களே....''

என்று எல்லப்பன் ஏமாற்றம் அடைந்தான். ரொட்டியாவது வாங்கிப் போகலாமென்று எண்ணமிட்டு எட்டணுவுக்கு ரொட்டிமுதலானவற்றைவாங்கிக்கொண்டான். செயலிழந்த நிலையில் வீடுநோக்கி ஓர் நினைப்பும் இன்றி வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு திரும்பினன்.

இப்போது அவனுடைய தாயின் பிணி தீர்க்க வேண்டிய தொகை ஒரு ரூபாய்.

அந்த ஒரு ரூபாயோ—?

9

அழகப்பப்பிள்ளை நிலைகொள்ளாமல் தவித்தார். செல்வன் பேச்சைக் கேட்டு அவன் நண்பனின் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தார். ஆனல் அவர் மனமோ—?

திருமணம் சுகமாகவும், சுமுகமாகவும் நடந்தேறியது. ஆடம்பரத்திற்கு இடமே இல்லை. நடுத்தர நிலையுடைய இரு குடும்பத்தினரும் ஒருவருக்கொருவர் இணங்கி இணைந்து, குறையிருந்தாலும், 'நம்மைப் போன்றார் தாமே, நாமும் குறையின்றிச் செய்ய முடியுமா' என்ற எண்ணத்துடன் அமைதியாயிருக்க முயன்றனர்.

செல்வ நிலைக்கும், வறிய நிலைக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் உழலும்—ஆடம்பர ஆணவமின்றி, அசட்டுத்தனமுமின்றி அன்புடன் அமைதியாக உலவும் இன்பமோ, துன்பமோ வந்தாலும், விஞ்சியவளவோ. கிஞ்சித்துங் குறைத்த அளவோ கொள்ளாது மத்திய வகுப்பில் அலையும்—அவர்கள் அமைதியுடன் வாழ்வு நடத்தும் நல்லியல்பை உணர்ந்தார் அழகப்பர்.

செல்வனின் நட்பைப்பெற்ற காரணத்தால், அவன் நண்பன் ஏழைகளைமறந்துவிடவில்லை. ஏழை எளியோர்கட்கும் அன்று சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது. பல பிரமுகர்கள் ஆடம்பரம் பரிசுகளும், வாழ்த்தும் வழங்கியபோதிலும், வயிறு நிறைந்து உள்ளம் நிறைந்த மகிழ்வோடு வாழ்த்தும் எளிய மக்களின் ஏற்ற செயலே அழகப்பர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்றது.

அவர் மனம் செல்வனைப்பற்றி எண்ணமிடத்தொடங்கியது. பின்பு அவர் கால்கள் அங்கு பாவவே இல்லை. விரைவிலேயே விடைபெற்றுக்மொண்டு திரும்பிவிட்டார். வரும் வழியில் செல்வன் அடிபட்ட அந்தத் திடலை நோக்கினர். அவர் மனம் பின்னும் வேதனைப்பட்டது.

காலை சுமார் மணி பத்து ஆகியிருந்தது. விரைவில் வருவதாகக் கூறினேமே என விரைந்தார்; எதிரே பார்த்தார். பாவம்! எவனே ஒருவன் ரிக்ஷா வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனைத்தான் நேற்று இரத்தச் சேமிப்புக் கிடங்கில் பார்த்ததை நினைவு படுத்திக் கொண்டார். மேலும், இவனின் இரத்தம் செல்வனுக்குப் பொருந்தியதாக டாக்டர் வேறு கூறினரே! இவனும்செல்வன் சாயலாக இருக்கிறனே, ஒருவேளை செல்வனின் அண்ணன்தானே?

நேற்று இரத்தம் கொடுத்துப் பணம் பெறும் அளவுக்கு அவனுக்கு என்ன இடர்ப்பாடோ? இன்றும் அவனின்

முகமே கன்றிபோய் உடலே குன்றியிருக்கிறதே சவாரி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையா ?

'....இந்தாப்பா....ரிக்ஷா....இங்கே.வா.' ஆதாரத்துடன் அழைத்தார். வந்தவன் எல்லப்பனே; வீடு நோக்கித் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"....என்னப்பா, ஆஸ்பத்திரிக்கு வருகிறயா ரிக்ஷாவில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு ரூபாய் நோட்டை எல்லப்பனிடம் கொடுத்து,

"மீதி தரவேண்டியதில்லை; நீயே வைத்துக்கொள்" என்றார்.

எல்லப்பன் தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தொகை சேர்ந்துவிட்டது என்ற மகிழ்வுடன், மொத்த பணத்தையும் தன் அரைக்கச்ச வேட்டியில் இறுக்கி முடிபோட்டான். எட்டி நடை போட்டும், சிறு ஓட்டம் எடுத்தும் வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு சென்றான் எல்லப்பன்' அச்சாணி போன்ற அழகப்பரின் உடல் பாரத்தால் வண்டியின் அச்சாணியே கழன்றுவிடும்போல் இருந்தது.

அழகப்பர் தன் உள்ளத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்த ஐயத்தை அரை மணி நேர மனப்போராட்டத்துக்குப் பிறகு கேட்டுவிட்டார். தன் பெயரையும், தன் தாயின் பெயரையும் கூறிச் சரிதானு என்று அவர் கேட்டதும் எல்லப்பன் திகைத்தான். மேலும் தெரிந்துகொண்டான் தன் தம்பியைப்பற்றி, தன் தாய் சந்தேகப்பட்ட செல்வனே எல்லப்பன் என்றறிந்துகொண்டான். பசி, இரத்தக் குறைவு, எதிர்பாராத சேதியாவும் அவனை ஒருங்கே தாக்கின; கண்கள் இருண்டன. காதுகள் பஞ்சடைத்துப் போயின.

வழியிலேயே அழகப்பரை ஆஸ்பத்திரியில் விடுகையில் தம்பியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவா அவன் உள்ளத்தை அலையச் செய்தது. டாக்டர் சுந்தரத்தின் வீடுவந்தால் இறங்கிக்கொள்கிறேன் என்ற அழகப்பரின் குரல் அவன் காதுக்கு எட்டவில்லை! எதிரே வரும் லாரிகள், வண்டிகள் யாவும் சுழன்றன. விதியை மீறிப் பாதையை விட்டு விலகினதால், பின்னல் தொடர்ந்த போலீஸ்காரனின் ஊதுகுழல் அவன் காதில் விழவே இல்லை? வழியை மறித்து வம்பு செய்ய வரும் ரிக்ஷாக்கார முதலாளியையும் அவனல் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை! அடுத்து என்ன நிகழ்ந்தது என்று அவனுக்குத் தெரிய நியாயமேயில்லை !!!

தன் முகத்தில் குளிர்ந்த நீர்பட்டது உணர்வு பெற்று விழித்துப்பார்த்தால் தான் நடைபாதையில் படுத்திருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். தான் மயக்கமுற்றுப் பாதையில் வீழ்ந்ததையும் அந்தத் தனவந்தர்— தம்பி தன்னிடம் வளர்ந்து வருவதாகக் கூறிய அவர்—சொன்ன இடம் சென்றடையுமுன்னரே கூலி கொடுத்த தனவான்-சொற்ப காயங்களுடன் பக்கத்திலுள்ள டாக்டர் விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டார் என்பதையும் அறிந்துகொண்டான். முதலாளி ரிக்ஷாவை வேறோர் ஆளுடன் இழுத்துச்சென்றதை அங்கிருந்த மற்றோர் ரிக்ஷாக்காரன் சொல்ல அறிந்தான். ரிக்ஷா பெட்டியிலிருந்து எடுத்து எறியப்பட்ட ரொட்டிகளை அவனே எல்லப்பனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான். நல்ல வேளை! தான் முயன்று பெற்ற பணம் ரிக்ஷாவிலேயே வைத்திருந்தால், அந்த ரிக்ஷாக்கார முதலாளி கட்டாயம் எடுத்துச் சென்றிருப்பார்.

விரைவிலேயே மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு ரொட்டியுடனும், மருந்துடனும் தாயைக் காப்பாற்ற வழி கிடைத்தது என்ற மகிழ்ச்சியில்-தம்பியைப் பாராமல் போகிறமே என்ற மனத்தாங்கலுடன்-தாயைக் காப்பாற்றிப் பின்னரே தம்பியைச்சென்று பார்க்க வேண்டும் என்ற காதலுடன்-சோர்வு, தளர்ச்சி யாவையும் மறந்தே அவன், தன் உடம்பின் நிலைக்கு மீறியவேகத்துடன் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

10

அழகப்பர் டாக்டர் சுந்தரத்தின் வைத்திய விடுதியில் படுத்திருந்தார். வீட்டின் முகப்பறையையே வைத்தியாலயமாக்கிக் கொண்டிருந்தார் சுந்தரம். சுந்தரம் அழகப்பரை அசையக்கூடாது என்று ஏற்கெனவே எச்சரித்திருந்தார், அவர் காயமுற்றிருந்த காரணத்தால். டாக்டரின் மகனிடமிருந்து, கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவன்--அவனிடமிருந்து, ஆங்கில

எழுத்துலகச் சிற்பிகளுள் ஒருவரான கோல்டுசுமித்து எழுதிய

'The citizen of the world'

என்ற புத்தகத்தையே இப்போதுவாங்கி வெறுமனே படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

"…. பிள்ளை, ஆள் அனுப்பிவைக்கிறேன். செல்வன் உடம்பு நிலை பற்றி அறிந்துவர. நீங்கள் அமைதியாயிருங்கள்.

"……டாக்டர், செல்வனை நான் இப்போது பார்க்க முடியாது என்கிறீர்கள்.'' அழகப்பன் ஏக்கத்தோடு கூறிவிட்டு, பக்கங்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்தார்,

"….ஆமாம் …. டாக்டர், உங்கள் மகன் என்னபடித்துக்கொண்டிருக்கிறான் ?

"….அவன் நாளைக்கு 'சீசர்' என்ற ரோமாபுரி மன்னனைப்பற்றி கல்லூரி 'டிபேட்டில்' பேசப்போகிறான். அதற்காகச் சில குறள்களைக் குறித்துக்கொண்டு. பேச்சுத் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்….'' சுந்தரம் எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

அழகப்பர் நடந்த விபத்தை எண்ணிப் பார்த்தார். எல்லப்பன் ரிக்ஷாவை நழுவ விட்டதைத்தான் கண்டார். அடுத்து சுந்தரம் தன் பக்கலில் அமர்ந்து வைத்தியம் பார்ப்பதைத்தான் உணர்ந்தார்; விபரம் அறிந்தார். எவ்வளவு நேரம் தான் சிந்தனையிலும், படிப்பதிலும் கழித்தாரோ! அவர் பார்வை உந்தப்பட்டு,

A City 'night-piece'

என்ற கட்டுரையின் இறுதியில் உள்ள ஓர் சில வரிகளில் பதிந்தன. வாயைவிட்டே உரக்கப் படித்துப் பார்த்துக் கொண்டார்.

> 'The slightest misfortunes of the great, the most imaginary uneasiness of the rich are aggravated with all the power of eloquence and held up to engage our attention and sympathetic sorrow. The poor weep unheeded persecuted by every subordinate species of tyranny; and every law which gives other security, becomes an enemy to them……;'

"ஆம் எவ்வளவு உண்மையானவை ஏழைகளின் வாழ்வில். முன்னேற்றத்தில் ஏன் எதிலுமே எவ்வளவு தடைகள் இடுக்கண்கள்! வெளித்தோற்றத்திற்கே மதிப்பு; மதிப்புடைய இடத்தை வாழ்வில் பெறாத அவர்கள் அதோகதியோ! சட்டமே, சமுக விரோதியாகவன்றோ உள்ளது.

அவர் நினைவு எல்லப்பனைப்பற்றி ஓடியது. பாவம்! அவன் மயக்கமுற்று வீழும் அளவுக்குப் பட்டினி. அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. செல்வந்தன் என்பதால், தன்னை அக்கரைப்பட்டு வைத்திய விடுதியில் சேர்த்தனரே!

'இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்;
செல்வரை எல்லாம் செய்வர் சிறப்பு'

என்றகுறளும்இஃதன்றோ உரைகின்றது உண்மையான உலகியல்பு அழகப்பர் தம்மையே நொந்து கொண்டார். இரக்கப் பட்டால்தான் என்ன? ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு வருவது அவன் வண்டியில் நாம் ஏன் ஏறினோம் ?

'பயன் கருதாது எச்செயலுமே இல்லை என வள்ளுவர்கூடக் கூறிவிட்டு அல்லவா அச்செயல் இருந்தால் அதன் பயனைப் பின்னர் கூறுகின்றார்.

இடையே டாக்டரின் மகன் பக்கத் தறையில் உரத்து குரலைப் படிக்கக் கேட்டார். மீண்டும், அவர் நினைத் தார்' பல நல்லறிவு நூல்களைப் பயின்றுமா, நான் அவ்வாறு சுயநலமாக நடந்துக்கொண்டேன் ?

டாக்டர் மகன் ஒப்புவித்த குறளைக் கேட்டார்.

நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும் மற்
றுந்தன் உண்மையறிவே மிகும்'-

'ஊழ் என்ற தனியதிகாரத்தில் உள்ள இக்குறளை உன்னினர் அழகப்பர். மாந்தர் தம் மனத்தின் வலியின்மையை எவ்வளவு தெளிவாகக் கூறிவிட்டார்! நாம் கொடுத்தாலும் எல்லப்பன்தான் பெற்றுக் கொள்வானா? தீய வழிகளில் எளியதாகப் பணம் குவிக்கும் இக்காலத்தில் அவன் அவ்வழிகளில் முயலாது, இரத்தம் கொடுத்தல்லவா பணம் பெற்றான்; மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டார்.

செல்வன் நன்கு தேறவேண்டுமே என விழைந்தது அவர் உள்ளம். ஆனல்-

எல்லாமே எண்ணியபடி நடந்து விட்டால் அப்புறம் ஏன் மனவியாகூலம்? எல்லாமே அனுகூலமாக அல்லவா ஆகி விடும்! அனுப்பின ஆள் வந்தான் அவன் அறிவித்ததோ!

அன்று காலேதாம் ஆஸ்பத்திரியில் எட்டு மணி சுமாருக்குச் செல்வன் உயிர் நீத்தானும். எவ்வளவு முயற்சிகள்! அவ்வளவையும் கடந்து அல்லவா அவன் உயிர் போய்விட்டது.

அழகப்பர் 'செல்வா' என்று அரற்றிய படிவெளியே பாய்ந்தோடினர். சுந்தரம் திகைத்துச் சிலேயானர்.

அவரின் மகன் தான் தயாரித்த பேச்சினின்று ஓர் பகுதியை படித்துக்கொண்டிருந்தான். அதே ஊழ் அதிகாரத்தில் மற்ருேர் குறளேப் படித்தான்.

'ஊழிற் பெருவலி யாவுள; மற்றென்று சூழினுந்தான் முந்துறும் என்பது குறள். சீசர், தன் உயிருக்கு நேரவிருக்கும் ஆபத்தை அறிய வாய்ப்பிருந்தும், அறியாஇயினன் ஊழ் ஊன்றிநின்று அவன் உயிரைப் போக்கடித்தது,

சுந்தரத்தின் மனம் செல்வனேப்பற்றி ஒப்பு நோக்கியவாறு; அழகப்பரைப்பின் தொடர்ந்து விரைந்தார்.

11

எல்லப்பன் எட்டி நடை போட்டான். அவன் கண்கள் இருண்டன· கீழே சோர்ந்து நினைவு தப்பி விழ இருந்தான். காணுமிடமெங்கும் கனத்த இருள் போர்வை போர்த்ததுபோல் அவன் பார்த்தான். இருநாட்கள் உணவின்றியும், இரத்தம் வேறு குறைந்தும் வாடி வலியிழந்து மெலிந்துவிட்டான். தாயைப் பற்றிய நினைவே அவனேத் தூண்டிற்று.

அதோ! இன்னும் கொஞ்ச தூரமே., வீடு நெருங்க நெருங்கத் தாய் பிழைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு வலுத்தது.

அந்தோ! அவனல் இப்பொழுது நடக்கவும் முடியவில்லே. தாயின் ஞாபகம் அவனே உந்தியது. கைகளினல் மருந்து புட்டியையும் ரொட்டியையும் இறுகப்பற்றிக்கொண்டு தட்டுத் தடுமாறி வீட்டு வாயிற்படியை அடைந்தே விட்டான்.

அய்யோ! அவனல் அதற்குமேல் நடக்கமுடியவில்லே. சுருண்டு வீட்டினுள்ளேவிழுந்தான்.

அய்யகோ! அவன் கையிலிருந்த மருந்து புட்டி தரையில் மோதி இரண்டாக உடைந்தது. அந்த உடைந்த புட்டியிலிருந்து யாருக்காக அவன் தன் இரத்தத்தையும் தியாகம் செய்து வைத்தியம் பார்க்க முயன்ருனே, அந்தத் தாயின் சில்லிட்டு, விரைத்துப்போன பிரேதத்தை மருந்து நனேத்துக்கொண்டு ஓடியது. அடுப்பின் இடுக்கில் பதுங்கியிருந்த பூனேயும், தெரு நாய் ஒன்றும் எல்லப்பன் கையினின்று நழுவிய ரொட்டித் துண்டுகளேப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள தெருவின் சாக்கடையோரம் ஓடின. எல்லப்பன், தாய் சலனமின்றி அமைதியாக இருப்பதைப் பார்த்தான்- நீண்ட துயிலில்-இறப்பில் அமைதியாக இருக்கின்ருள் என்று தெரிந்துகொண்டான்; அலறினன்; கதறினன்; கண்ணீர் பெருக்கினன்; புலம்பினன்; பலவாறு சொல்லி விம்மினன்.

"........அய்யோ! அம்மா........ நீ போயே போய்விட்டாயா....இங்கே நோயின் உபாதையில்லாமல் அமைதியாயிருக்கிருயே.... அம்'மா நீ அடைந்த அந்த அமைதியை· நானும் அடைவேன். தம்பியைப் பற்றி அறிந்ததோடு சரி....செல்வா....! நல்லப்பா....! அய்யோ! அவனேக் காணுமலே போகிறேன்....அம்'மா. நீ இருக்கும் இந்த அமைதியில் நானும் இருப்—"

திருமணம் நடந்த வீட்டினின்று-ஒலி பரப்பியிலிருந்து ஏதோ ஓர் படத்தில் எவனே ஒரு காதலன், காதலியைஇழந்து அல்லல்பட்டு, இறப்பில் அமைதியைக் காண்கின்ற போழுது கதறிய சோக கீதம், மெதுவாக உயிர் நீங்கிக் கொண்டிருந்த எல்லப்பன் செவியில் விழுந்தது.

'.... அமைதியுறுகிறேன் அன்பே--
மீளாத் துயிலில் அமைதி அடைவேன்

அன்பே--உனையெங்கே காண்பேன்
ஆருயிரே.......

எல்லப்பன் உண்மையான உலகியலை உணர்ந்தான். ஆதாயம், ஆதரவு யாவும் நீங்கிய-நேரிய முறையில் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணமே உடைய ஏழைகள் இறப்பிலேதான் அமைதியைக் காண்கின்றனர்.

அவன் சடலம் விட்டு ஆவிபிரிந்து போயிற்று. தெருவில் எங்கோ ஓர் நாய்மண்டை வீங்க ஓலமிட்டுஅழுது கொண்டே ஓடியது.

12

செல்வனை அடக்கம் செய்துவிட்டு அவன் சமாதி முன்பு நின்று கொண்டிருந்தார் அழகப்பர். மௌன அஞ்சலி செய்தார். அடுத்து அடுத்து வந்த துன்பம் அவரை தளர்ச்சியடையச் செய்து விட்டது.

வெளியே அமைதி-அவர் உள்ளம்;
குமுறும் எரிமலை!

ஏராளமான செல்வம் - நிலபுலன்கள் பல வீடுகள். எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க அவர் ஊட்டி வளர்த்த செல்வன் இல்லை. இந்த உலகை விட்டே சென்று விட்டானே.

புறத்தே அமைதி-அவர் அகத்தே:
கொந்தளிக்கும் கடல்!

செல்வன் ஏழைகள் வாழ்வில் அக்கரை கொண்டான்-அவர்கள்பால் அன்பு பூண்டான். அந்த அன்பும் அவனுடன் மாய்ந்துவிட்டதா?

எங்கும் அமைதி-அவர் மனமோ:
அலைக்கப்படும் படகு!
கண்விழித்தார்; பார்த்தார்.

செல்வனின் இலட்சியம் இன்னும் மாயவில்லை. ஏழைகளிடம் கொண்ட அன்பு இன்னும் இருக்கிறது. சமாதியின் மீது வைக்கப்பட்ட அகல் விளக்கு இன்னும் துல்லிய ஒளிவீசி எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

அவ்வொளி அணையுமுன்னர் செல்வனின் இலட்சியத்திற்காக தம் சொத்து முழுமையும் பயன் படுத்த எண்ணினர் ஆதரவில்லாத, அனாதையான, அபயக் குரல் இடுப...வர்கட்கு செலவிட உன்னினர். பல ஏழை விடுதிகள் பலவற்றைத் திட்டம் போட்டார். செல்வன் மனம் அப்போது அமைதியுறும், ஏழைகட்கு தொண்டு என்ற நினைப்பே அவனுக்கு அலாதியான மகிழ்வையும், அமைதியையும் தந்தது. 'தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் வன்கணவர் ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார் கொல்' என வள்ளுவரே இன்பம் எங்கே என காட்டிவிட்டாரே! அதனைப் பிறரும் அறியாரோ!

செல்வனில்லாக் குறையை, அவன் இலட்சியங்களை நிறைவு செய்து, தம் மனக் குறையை ஆற்றலாம்-இன்பம்பெறலாம்-அமைதி வாழ்வு நடத்தலாம் என எண்ணினர்.

அவர் உள்ளம் அமைதியடைந்தது. புறத்தே இருப்பதோ வெறும் மயான அமைதி!

"....செல்வா, உன் லட்சியங்களைச் செயலாற்றுவதே என் இலட்சியம். நீ இன்னும் இருக்கிறாய் செல்வா....ஏழைகளின் நெஞ்சிலெல்லாம் நிறைந்திருக்கிறாய்....இதோ, என் பின்னால் இருக்கும் குழாம், நீ பிரிந்தமைக்காக துயரப்படுகின்றனர்....ஏழைகளுக்குப் பணி செய்வேன். செல்வா....உன்னையும் அவர்களிடை காணப் பெறுவேன்....அந்த மாதிரி பணிகளில்தாம்-தொண்டுகளில் தாம் என் போன்ற செல்வருக்கு வேண்டும் அமைதி இருக்கிறது.....

இந்த உறுதிமொழிக்கேகாத்திருந்தாற் போன்று சமாதி விளக்கும் முதலில் அமைதியாகக் கொழுந்தெரிந்து பின்னர் 'பட்டென்று' அணைந்தது.

அணைந்த திரியினின்று எழுந்த கரும் புகை விண்ணேக்கிச் சென்றது. அதனூடே 'அன்பின் வழியது உயிர் நிலையே போன்று' செல்வனின் உருவம் செல்வதை அழகப்பர் கண்டாரோ?

‘வஞ்சம்’

by

V. பாலசுப்ரமணியம் 2nd U. C. Ist Group

அங்கம்: 1

காட்சி 1 இடம்: வாயிலைப் பார்த்த படி ஓர் வீட்டின் அறை.

உறுப்பினர்கள்: அலமேலு, கோமளம், சுகுமாரன் ஓர் நொண்டிப் பிச்சைக்காரன் (திவாகரம் பிள்ளை)

அமைப்பு: அலமேலு படுக்கையில்படுத்தபடி இருக்கிறாள். அவள் பெண் கோமளத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அல:- ஊம்....ஐயோ....அம்மா....! கோமளம்....உம் இந்தப் பாழாப்போன ஷயம் இப்படி உயிரை வாங்குதே.... ஐயோ....எங்கேம்மா....மோகன்....

கோ:- காலையிலே போனவன் தாம்மா.... இன்னும் வரவில்லை. வேலை கிடைக்குமான்னு அண்ணு தேடியலைவதை பார்த்தால், எனக்கு வீட்டில் இருக்கவே பிடிக்கலேம்மா....

அல:. இல்லாவிட்டால் நீயும் அவனோடு வேலை தேடுவாயா?....என்னவோ, நீயோ பருவப்பெண். காலா காலத்தில் உனக்கும் கல்யாணம் செய்து பார்த்து, மகிழனும்'னு இந்த பாவியால் அதைப் பார்க்க முடியாது போல் இருக்கிறது....எல்லாம்பழைய வினையால் வந்த விளைவுதான்....

கோ:- என்னம்மா அது? நாம் என்ன தீங்கம்மா செய்தோம்....

அல:- என்னத்தைச் சொல்றது....அது பழங்கதை....யாரோ ஓர் நண்பர் செய்த உபகாரத்தாலேதான் உங்க அப்பா நல்ல நிலைக்கு அப்போது வந்தார்....அந்த நண்பர் என்னமோ நல்லதுதாம் நமக்கு செய்தார். ஆனு குதிரைப் பந்தயம் போன்ற பல பைத்தியம் அவருக்கு உண்டு. இப்படிதான், ஏதோ ஓர் பந்தயத்திலே எல்லாத்தையும் இழந்துட்டு உங்கப் பாவை பணம் கேட்டாரு....உங்க அப்பாவின் நாக்கில் எந்த சனி புகுந்ததோ, தெரியலே. கோபமாகப் பேசி, வரம்பில்லாமல்வார்த்தைகளை கொட்டிவிட்டார்; பணமும் கொடுக்கவில்லை அப்போதிருந்து இரு குடும்பத்து அன்னியோன்னியத்தில் பெரும் பிளவு உண்டாகிவிட்டது. நன்றி மறந்து நம்பினவங்களை வஞ்சித்த பாதகம் பழியாக தொடர ஆரம்பித்தது. பாழாய்ப்போன வெள்ளம் வந்தது. போட்டதுபோட்டபடியே எல்லாவற்றையும் விட்டு, உன் அப்பா, மோகன், நீ, நான் எல்லோரும் ரயிலில் ஏறிவிட்டோம். எங்கு போனல்தான் என்ன? நிழல் போலத் தொடர்ந்த அந்த பழி விடுமா? இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே எதைத்தான் சதம் என்று கூறமுடியும்? ரயில் கவிழ்ந்தது. அந்தக் கலவரத்தில் உங்க அப்பா எங்கேயோ பிரியும்படியா ஆயிடுத்து பத்து வருஷங்கள் போனதே! தெரியவில்லை. இப்பவே, இன்னிக்கோ, நாளைக்கோ என்று என் கட்டைஇழுத்துண்டுகிடக்கு....மோகனுக்குவேலை கிடைக்கணுமே, உனக்கும் கல்யாணமாகிவிட்டால் எனக்குக் கவலையே கிடையாது. பாவம்; உங்கள் அப்பா எங்கே இருக்கிறாரோ? என்ன செய்கிறாரோ?

கோ:- ஏம்மா? அப்பா எப்படியம்மா இருப்பாரு....நான் அவரைப் பார்த்ததே கிடையாது போல, அவர் முகமே எனக்கு மறந்துவிட்டதே....

(நொண்டிப் பிச்சைக்காரன் வாயிற்படியில் வந்து)

பிச்:- அம்மா....தாயே....பசிக்குது ஏதேனும் போடம்மா....

கோ:- ஒன்றுமில்லையப்பா ... பக்க வீடுகளில் கேட்டு பாரப்பா....

பிச்:- ஒன்று....மில் லையா.... (யோசிக்கிறான்)

குரல்:- ஆ! இந்தப் பெண் என் பெண்ணைப்போலவே இருக்கிறதே....அவளே தானா? அல்லது வேறு யாரா?

மற்றொரு குரல்:- 'அவளாவது, இருப்பதாவது....ஹா...ஹா (சிரிப்பு) பிரிந்தவர்களையே ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு அலைகிறாயே.... அவர்களைப் போல் தென்படுவார்கள் பார்ப்போர்கள். வீண் சபலம்!

(சுகுமாரன் வருகிறான்)

சுகு:- கோமளம்....கோமளம்

கோ:- ஓ! நீங்களா....வந்து விட்டீர்களா உம்....வந்து....என்ன விஷயம்....

சுகு:- உன் தாய்க்கு இப்போது எப்படி இருக்கிறது.

கோ:- அப்படியேதான் மயக்கமாக இருக்கிறாள்,...

சுகு:- பாவம்! டாக்டர்கூட இனிப் பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டாரே. மனதுக்கு அதிர்ச்சியாக எவையும் ஏற்காது என்று வேறு சொல்லியிருக்கிறார்.... ஆமாம்! உன் அண்ணன் மோகன் எங்கே?

கோ:- சுகுமார். வேலை தேடிக்கொண்டு காலையில் போனவன்தான். இன்னும் வரவில்லை இந்த கஷ்டங்களை பார்த்துக்கொண்டு உயிரோடு இருக்கவே நான் விரும்பவில்லை சுகுமார். உங்கள் நினைவே என்னை வாழச் செய்கிறது.

சுகு:- கோமளம்! என் அப்பாவை வலுக்கட்டாயப்படுத்தி ஓர் குமஸ்தாவை வைத்துக்கொள்ள யோசனை சொல்லியிருக்கிறேன். அவரும் இசைந்தார். இப்போது உன் அண்ணனை அவரிடம் அனுப்புமாறு சொல்லவே இங்கு வந்தேன். நானே உன் அண்ணனைப் பார்த்ததுகிடையாதே .. சரி ... நான் வருகிறேன் கோமளம்.

(பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து)

.. ஏனய்யா, அப்படி பார்க்கிறேசரி, அப்பாலே போ... நான் வருகிறேன். கோமளம்...

கோ:- ஜாக்கிரதையாப் போங்கள் சுகுமார்...வழியிலே ஒரு பாழுங்கிணறு இருக்கிறது. பத்திரமாகப் பார்த்து போங்கள்...

(சுகுமார் போகிறான்-கோமளம் உள்ளே போகிறாள்)

(பிச்சைக்காரன் திகைத்து நினைக்கிறான்)

பிச்:- ...இதென்ன இது. இடிக்கு மேல் இடியாக இவன் சம்பந்தம் பிள்ளை மகன் அல்லவா. இவன் அப்பனையல்லவா நாம் துச்சமாகப் பேசி துரோகம் செய்துவிட்டோம். சம்பந்தம் இங்குதான் அப்போ இருக்கிறானே? (போகிறான்)

கோ:- அம்மா, என்ன இது. இப்படி வெறித்துப் பார்க்கிறாயே.

அல:- இல்லை, கோமளம். இப்ப கொஞ்ச நாழிக்கு முன்னாலே உங்கப்பாவை வாயிற்படியில் பார்த்தேன்.

கோ:- (சிரித்து)...சே!...சே...! வீண் பிரமையாக இருக்கும். மயக்கத்தில்கூட அப்பாவைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு இருந்திருப்பே..அதே நினைப்பு கனவா மாறியிருக்கும்... மனதை அலட்டிக்காம படுத்துக் கொள்ளம்மா அண்ணா வந்ததும் எழுப்பறேன்.

--திரை--

அங்கம் 1

காட்சி: 2 இடம்: வீதி

உறுப்பினர்: மோகன்:
இருவழிப்போக்கர்கள்: தணிகாசலம், அருணாசலம்.
நொண்டிப் பிச்சைக்காரன்
(திவாகரம் பிள்ளை)

[மோகன் வருகிறான்]

மோ:- இனி என்னத்தான் செய்யறது...

வேலையே கிடைக்கவில்லையே. ஐயோ யாரைப் போய் நொந்துகொள் வது ...

[அங்கே இருந்த இருக்கையில் அமரு கிறான்]

......யாரைப் போய்த்தான் இனி வேலை கேட்பது ?

[தணிகாசலம்-அருணாசலம்-பிச்சைக் காரன் வருகின்றனர்.]

தணி:- ஏய்......ஒண்ணும் இல்லேன்னு கேக்க மாட்டே. போ. போடா...

அருணா:- எம்பா எதுக்காகப்பா நீங்க ளெல்லாம் இப்படி வந்து உயிரை எடுக்கறீங்க...வழியை மறிக்கிற வம்பர்களாயில்ல இருக்கு ...... இத, பாருப்பா, பத்திரமா எங்காவது போய் பவித்திரமா ஒளிஞ்சுக்க...

பிச்:- என்னுங்க....அப்படிச் சொல் விட்டா பின்னே எப்படிங்க....

அருணா:- பின்னே என்னவாம்....இன் னிக்கு நான் வர்றப்போ, போலீஸ் காரங்க மூணு, நாலு பிச்சைக் காரர்களை லாரியிலே போட்டுக்கிணு போனுங்களே....—

தனி:- எதுக்கு....லாரியிலேயா .... அவங்க என்ன குற்றம் செய்தாங்களோ ?

அருணா:- ஹூம் .... ஒரு குற்றமும் செய் யலே....இன்னும் ரெண்டு நாள்ளே அரேபியா ராஜா வர்ராரில்லே,....

தணி:- ஆமாம்....! அதற்கும் இவங்களுக் கும் என்ன வந்தது ?

அருணா:- இப்படி பிச்சைங்காரங்க தெரு விலே அலையறதைப்பார்த்தா அவரு நம்ம நாட்டைப்பத்தி கேவலமா இளப்பமா நினேச்சிப்பாராம்....

பிச்:- அதுக்காக, எங்களை ஜெயில்லே அடைச்சு, மறைக்கப் பார்க்கிறாங் களா ?

தணி:- சரிதான்....இந்த மாதிரி நாலு பிச்சைக்காரப் பசங்க இருந்தாத் தான் ஏற்றத் தாழ்வு நன்னுத் தெரி யும். ஆண்டியே இல்லாத நாட்டிலே அரசன் ஒருத்தன் இருக்கான்ற வேறுபாடு பின்னே எப்படி தெரி யப்போவது.... இல்லே அருணசலம்.

அருணா:- அட, என்னய்யா நீர்....அரசன் எல்லாம் இப்போ ஏது ? எல்லாம் அமைச்சராட்சிதானே.... உம்....பிச் சைக்காரப் பசங்களெல்லாம் அமைச்சரா வந்து, எல்லாரையும் பிச்சைக்காரன்னே நினேச்சிண்டு டருன்....ஆனு, அதே அமைச்சருங்க பிச்சைக்காரங்களாகவும் ஆகிட ருங்க....இது தெரியல்லே, தணிகா சலம்....

[தணிகாசலம் முகம் கடுப்பாகிறது; அரு ணசலம் சிரிக்கிறன்]

பிச்:- அப்போ, அவங்களேக்கூட கேவ லம்'னு நினேச்சி கௌரத்துக்காக அவங்களையும் கொண்டு போயி ஜெயில்லே மறைப்பாங்க இல்லே....

தணி:- டேய் .... எட்டி நில்லுடா .... எங்க கூடப் பேச உனக்கு என்ன தகுதி இருக்கு....

அருணா:- என்ன தணிகாசலம், ஏன் இல்லாமே; நீயும் ஒரு காலத்துலே அமைச்சராயிருந்து இப்போ இவ னுக்குச் சமமாயில்ல வந்துட்டே.... ஏம்பா கோவப்படறே உள்ளதைச் சொன்னு....

தணி:- சரிதான் விட்டுத்தள்ளு என்ன என்ன அமைச்சர் பதவி அட ? .... ஹூம்' இப்பக்கூட நாலஞ்சு பேர் ஒத்த காலல இல்லே. இந்த நொண் டிப் பயமாதிரி நிக்ருங்க, அந்தப் பதவிக்கு வர்ர தேர்தல்லே...

அருணா:- ஏன்? நீயும் வேண்டுமானு மீண் டும் ஒருமுறை நில்லேன்...

தணி:- நிக்கலாம்தான் ...... முன்னே அமைச்சராயிருந்து சேர்த்த பணம் போயிட்டுது... பாப்பராயிட்டேனே. அதனுல்தான் இன்னொரு முறை நிக்கலாமான்னு பார்க்கிறேன்... ஆனு அதுக்குக் கூடப் பணம் வேணுமே...

அருணா:- அப்போ, என்ன செய்யப் போறே......

தணி:- அதுக்குத்தான்,சம்பந்தப்பிள்ளை கிட்டபோய் யோசனை கேக்கலாம்னு

பார்க்கிறேன்...

பிச்:- சம்பந்தமா—?

தணி:- அட. யார்ரு இவன் ...... என் பொண்ணேகூட சம்பந்தத்தின் மகன் சுகுமாருக்குக் கொடுக்க, அவுன்கூட சம்பந்தம் செய்துக்கப் போறேனே... எல்லாம் ஸெட்டில் ஆயிடுத்து...

அருணு:- ஆமாம்... இப்ப சம்பந்தத் துக்கு குமாஸ்தா வேண்டுமாமே.

மோ:- எந்த சம்பந்தங்க? அவர் எங்கே யிருக்காருங்க?

அருணு:- அட இது என்ன? புது சம்பந் தமாயிருக்கே... நீயே சொல்லப்பா.

தணி:- அதாம்பா ... இப்படியே நெடுக போய்... போயி ... அந்த யாரையா வது கேட்டுப்பாரு சொல்லுவாங்க..

மோ:- தேங்ஸ்'ங்க......

(போகிருன்)

அருணு:- பையன் வேலைக்காக அலைய ருன்போல இருக்கு...

தணி:- பெண்ணைப் பெத்தவன் எப்படி பிள்ளை தேடிண்டு அலையருனே, பட்டம் பெற்றவன், படித்தவன் வேலையைத் தேடிண்டு அலையருன். சரி வா... நாமும் சம்பந்தங்கிட்டே போவோம்...

அருணு:- அட, இதுக்குள்ள என்ன அப்பா அவசரம்? வா... அப்புறமா போவோம்... அங்கே போனு மனு சன் குறள் புத்தகத்தை எடுத்து வைச்சுக்கிணு, நம்ப கொரளேயைப் பிடித்து உலுக்குவான் ... வா... வா..

[இருவரும் வந்த வழியே திரும்புகின் றனர்]

பிச்சை:- சம்பந்தம்...நீ இங்கேயா இருக் கிறே... என்னே இந்த நிலையில் நீ பார்த்தால்... ஐயோ...என்ன கேவல மாக அவன் என்னைப்பற்றி எண் ணுவான்...அந்தப் பிள்ளை யாரோ] தெரியலையே... நம் மகன் மோகனைப் போலவே இருக்கிருனே... இன்று நான் பார்க்கின்ற முகமெல்லாம் என் பழைய நினைப்பை எழுப்பு கிறது... சம்பந்தத்திடம் போவோம். என்னைத் தெரிந்துகொள்வானே, இல்லையோ எதற்கும் போகிறேன்...

[போகிருன்.]

—திரை—

அங்கம் 1

காட்சி: 3 இடம்: சம்பந்தம் பிள்ளை வீடு

உறுப்பினர்கள் சம்பந்தம் பிள்ளை, வேலைக் காரன் முனுசாமி, மோகன் சுகுமாரன், காரியதரிசி ஏகாம்பரனர், சமையல் காரன் நமசிவாயம் ..

சம்:- டேய்...முனி... எங்கேடா... அந்தப் புத்தகம்...

முனு:- எதுங்க ... திருக்குறளுங்களா...

சம்:- ஆமா...ஆமா...அதுதான்...என்னே இந்தப் பந்தயம் போன்ற சூதாட் டங்கள்ளேயிருந்து காப்பாத்தினரே வள்ளுவர் ...

முனு:- உங்களுக்கு அவர்தானுங்களே கடவுள் மாதிரி...உம்...இதோபோயி கொண்டு வர்ரேங்க...ஆனு, வந்து... வெளியே வந்து...

சம்:- என்னடா அது....நமச்சிவாயம் வந் துட்டானு....?

முனு:- ஒரு 'லேடுங்க'....உங்களேப்பேட்டி பார்க்கணுமாம்....இண்டர் வியூவுக்கு வந்திருக்கிருர் ....

சம்:- அப்படியா....ஆமா இந்த இங்கிலீஸ் பதங்களேயெல்லாம் எப்படி கத்துக் கினே.

முனு:- எப்படி உங்ககூடவே இருந்துகுற ளெல்லாம் நெட்டுரு செய்தேனே, அப்படியே தாங்க, சின்னய்யா வேலை கிடைக்குமான்னு போயி திரும்பிவர்றப்போதெரிஞ்சிக்கினே. இன்னும் எவ்வளவோ தெரியுமுங்க.

சம்:- சரி....வெளியே வந்திருப்பது பைய னில்ல சொன்னே....வேலைக்காகத் தான் வந்திருப்பான்....

முனு:- அதுலே சந்தேகமென்ன? படிக் காம இருந்தா வேலையே தேடவேண் டாமே? படிச்சவங்க வேலை தேட ருங்க படிச்சவங்க மேலும், படிக்

காதவங்களேயே பார்த்து, நீங்க என்னே வச்சுகின மாதிரி வச்சுக்க ருங்க.

சம்:- டேய்...போதுண்டா உன் சண்ட மாருத உண்மை....

முனு:- இதோ போயி அழைச்சிக்கினு வர்றேங்க.... (போகிருன்)

சம்:- உம்....படிச்ச பையன் எங்கிட்ட வேலே கேக்க வர்ருன் (சிரித்து) இத்தனேக்கும் நான் பள்ளிக்கூடமே ஏறி படித்ததில்லேயே ..ஆமாம், அந்தப் பையன் வந்தால் நான் எப்படி நடந்து கொள்கிறது? நான் என்ன செய்யணும்?

முனு:- (மோகன் பின் தொடர) கொல்லப்பட்டறையிலே ஈக்கு என்னடா வேலே...

சம்:-அடேய்...என்னடா இது...

முனு:- உம் ஒண்ணுமில்லீங்க...

மோ:- வணக்கங்க...

சம்:- ஆ, ஆ... வணக்கம் இப்படிஉட்கார் தம்பி என்னடா முனி...?

முனு:- இல்லீங்க... இந்த ஐயா கிட்டயிருந்து யாரோ ஒரு நொண்டிங்க—பிச்சைக்காரன் பேணு வாங்கிண்டு இதோ கொஞ்ச நேரத்திலே எழுதிட்டுத் தரேன்னுன்.. இவரு கொடுத்துட்டாருங்க பிச்சைக்காரப் பயஆக்கு பேணு என்னத்துக்குன்னு கேக்கறேங்க...

சம்:- ஏன் தம்பி ? பேணுவையா கொடுத்தாய் அடடே, அந்த எமகாகதப் பசங்க...

முனு:- அபேஸ் பண்ணிண்டு போயிடு வாங்களே...

மோ:- அப்படி இல்லே ஐயா ஏதோ சகாயம்'னு நிணேச்சி...

சம்:- கொடுக்கலாம் ஆனு அது அபாயமாச்சே

முனு:- பெரிய உபாயத்தோட இல்லே கேட்டிருக்கிறன் அவன்

சம்:- டேய் ! முதல்லே போய் நமசிவாயத்தை, வெங்காயம் வாங்கிண்டு வரச்சொல்லு...போடா போ

முனு:- ஆமாங்க! பெருங்காயம்கூட ஆயிடுச்சீங்க அதையும் அந்தப் பயகிட்ட சொல்லணும் (போகிருன்)

சம்:- (சிரித்து) நீ வந்த காரியம் என்னப்பா...

[மோகனும் சிரிக்கிருன்]

...ஆமாம்! எதுவரைக்கும் படிச்சிருக்கிறே...

மோ:- ஸ்கூல் பைனல் வரை சார்...எங்கெங்கோ வேலே தேடி அலேஞ்சுட்டேன்... ஓட்டல் சர்வர் வேலேக்குக் கூட இப்போ டிமாண்டா ஆயிடுத்துங்க...

சம்:- ஏன் இருக்காது... படிக்காதவங்க ஓட்டல் துவக்க. உன்னேப்போல, எத்தனே படிச்ச பிள்ளேங்க அந்த வேலேக்குக்கூட 'அப்ளிகேஷன்' போட்டு கியூவிலே நிக்கறுங்க...உம், ஏதாவது குழந்தை குட்டியோட கஷ்டப்படறியோ?

மோ:-அதெல்லாம் இல்லே...ஐயா...வயது வந்த ஒரு தங்கை... ஒரேயடியா காசநோயால் அல்லல்படும் என் தாய்...

(கண்களேத் துடைத்துக்கொள்ளுகிருன்)

சம்:- பாவம்! உம்... உங்கப்பா பேரு என்ன? என்ன பண்றுரு,

மோ:- இப்போது எங்கப்பா இல்லே...... ஐயா அவர் எங்களேப் பிரிஞ்சி. போயி பத்து வருஷங்கள் ஆகின்றன... அவர் பேர்கூட திவாகரம் பிள்ளே'ன்னு...

சம்:- என்னது... என்னது... திவாகரம் பிள்ளே (பல்லேக் கடிக்கிருர்)

மோ:- (பயந்து எழுந்துவிடுகிருன்) ஆ... மா...க...

சம்:- எந்த திவாகரன்? கொல்லும்பட்டி திவாகரம்பிள்ளேதானே...

மோ:- ஆமாங்க...

சம்:- உம் பேரு என்ன...அந்த துரோகியின் பிள்ளேஇல்ல நீ...

மோ :-கொஞ்சம் நிதானமா பேசுங்க... என் பெயர் மோகன்,

[சுகுமார் வருகிறான். திகைத்துநிற்கிறான்]

சம்:- மோகன்…உம்…அந்தத் துரோகியின் பிள்ளை பேர்கூட அதேதான். (எழுந்து நின்று) உன் தங்கை பேர் கோமளம்தானே? உன் தாய் பெயர் அலமுதானே…அப்படித்தானே.

[கைத்தடியால் தரையை உந்தி தட்டுகிறார். சுகுமாரன் மேலும் திடுக்கிடுகிறான்]

மோ:- ஆ…ஆ…மாங்க…உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்…

சம்:- எப்படித் தெரியுமாவது ஹா…ஹா என் வாழ்நாளில் அந்தத் துரோகியையா மறப்பேன்…

(சுகுமாரன் தலையைப் பிடித்துக்கொள்கிறான்)

மோ:- ஐயா .. ஐயா… இப்போ நீங்க இருக்கிற நிலையிலே என் பேச்சே உங்களுக்கு எடுபடாது… அப்புறம் வர்றேங்க…

(அவசரமாக வெளியேறுகிறான்)

சம்:- வள்ளுவன் குறள் பொய்த்துவிடுமா .. பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா பிற்பகல் தாமே வரும் தானே திவாகரம் வஞ்சித்தாயே என்னை.. உன் மகன்என்னிடம் வேலைகோரி வருகிறான்… வஞ்சம்… சரியான வஞ்சம் தீர்க்கப் போகிறேன்… பழிக்குப் பழி…

சுகு:- அப்பா அப்பா இதென்ன, கொஞ்சங்கூட பண்பில்லாமெ பழிவாங்கணும்னு என்ன எண்ணமப்பா உங்களுக்கு? எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும் மாணா செய்யாமை தலையப்பா…

சம்: இல்லை சுகுமார்.. நீ போ… நாளைக்குப் போய் பெண் பார்க்க வேண்டும்… தணிகாசலம் நாளைக்கில்ல வரச் சொன்னான்.

சுகு:- எதற்கப்பா. ஏன்? யாருக்கப்பா கல்யாணம்?

முனு:- சின்னய்யா, உங்களுக்கில்லாமே பெரிய ஐயாவா கட்டிக்கப்போறாரு கண்ணாளம் தம்பி கேக்கறதே ஒரு தினுசா இருக்கு..

குரல்:- ஐயா. ஐயா.

முனு:- அட, இவன் இன்னும் போகலையா…

சம்:- யார்ரு அவன்?

முனு:- வேறே யாரு, நொண்டிப் பிச்சைக்காரன் தான்.

(போகிறான்)

சுகு:- அப்பா எனக்கு பிடிக்கவில்லையப்பா.. எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்.

[உள்ளே போகிறான்]

சம்:- டேய் என்னடாது குழப்பம் பண்றே…

[காரியதரிசி ஏகாம்பரனுர் நுழைய]

…வாப்பா, ஏகாம்பரம்..என்னமோ தெரியலையே..,பையன் கல்யாணம் என்றதும் ஓடறானே.

ஏகா:- அவ்வளவுதானே. பிரன்ஸ்களுக்கு இமீடியட்டா சொல்லி, வரச் சொல்லப் போயிருப்பான்.

சம்:- அட, அது இல்லேப்பா… கல்யாணமே வேண்டான்றான். நீ என்னமோ…

முனு:- (வந்துகொண்டே) அரையுங்குறையா காதுலே வாங்கிண்டு நிறை செய்யப் பார்த்தா.

[ஏகாம்பரம் கையைஓங்க, வாயைப்பொத்திக் கொள்ளுகிறான்]

ஏகா:- அதிசயமால்ல இருக்கு…தம்பிக்கு வேறே யார் மேலாவது,

முனு:- 'லவ்' ஏற்பட்டிருக்கானு கேக்க நீங்களா ..

ஏகா:- சீ! போடா…

சம்:- ஏண்டா எதுக்காகடா இங்கே மறுபடி வந்தே.

முனு:- அந்த நொண்டிப் பிச்சைக்காரன், பேனாவை திருப்பிக்கொடுத்தாங்க… ஆனா, பாவம் அந்த ஐயாவைக் காணோமே….

ஏகா:- நல்ல சமயத்துலே ஞாபகம் பண்ணினே! ஏகாம்பரம். மோகன்னு யாராவது குமாஸ்தா வேலைக்கு வந்தா, வேலை காலி இல்லைன்னு சொல்லிவிடு….

ஏகா:- இன்னும் குமாஸ்தா வேலைக்கு வேற ஆள் வரலியே…

முனு:- அட, என்னுங்க! நான் இல்லே.... நான்தான் இனிமே பெர்ஸனல் செக்ரடரி (ஏகாம்பரம் முறைக்கவே) இல்லே அது நீங்க....நான் இனிமே க்ளார்க் .... இனி வர்றவன்தான் சர்வன்ட்.

சம்:- ஏது....இன்னும் கொஞ்ச நாளானு என்னையே,

முனு:- டிஸ்மிஸ் கொடுத்துடுவேன்னு பயங்களா, ஊம் ஒண்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப் பிடாரியை தள்ளினுப் போல சே... சே....

ஏகா:- டேய் என்னமோ சமமாப் பேச லாம்....சகஜமாப் பழகலாம்... சந்து பொந்துலே பேசரூப் போல என்னடா எசமான் கிட்டே பேச்சு... போடா போ....

[முனுசாமி போகிறுப்போல் சென்று மீண்டும் வந்து நிற்கிருன்]

....ஏங்க திவாகரத்தின் பிள்ளையா வந்தான் ?....

சம்:- ஆமாம் அந்த நன்றி கெட்டவனு டைய பிள்ளைதான்... அவன்கூட பத்து வருஷமா எங்கோ போயிட் டானுமே அவன் குடும்பம் இப்பொ தவிக்குது...என் மனசுகூட தவிக் குது.... ஆனு வள்ளுவர் சொல்லலே.,.

முனு:- நன்றி மறப்பது நன்றன்றுன்னு

சம்:- ஆ....அதுபோல, செய்ந்நன்றி மறந்த அவனுக்கு உயர்வு ஏற்படுத் தலாமா நாம்? அவன் குடும்பத் துக்கா நன்மை செய்யறது....அவன் தான் நமக்கு தீமை செய்தானே..

] சுகுமார் வந்து]

சுகு:- அப்பா.... அப்பா .... வள்ளுவர், நன்றி மறப்பது நன்று அன்று என்று மட்டுந்தான் கூறினரா.... அதற்குமேல் கூறியதை மறந்துடா தீங்க....

சம்:- என்ன கூறினர் ?

முனு:- அதாங்க... (தலையைச் சொரிந்து விட்டு) நன்றல்லது அன்றே மறப் பது நன்றுன்னு.

சம்:- டேய் முனியா... உன்னை என்னு சொல்றதுன்னே புரியலேடா நீ வந்து....வந்து... மகா....

முனு:- ஊம் முனுசாமி முனுசாமிதாங்க

]முனுசாமியும்,சுகுமாரும் போகின்றனர்]

ஏகாம்:- வரேங்க .. மோகன்வந்தாவேலே இல்லேன்னு சொல்லிடறேன்,

[போகிருர்]

சம்:- நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று....சுகுமாருக்கு ஏன் அவ்வ ளவு ஆத்திரம்...ஆம்....

[சமையல்காரன் நமசிவாயம் வந்து]

நமசிவாயம்:- அந்த ஏகாம்பரம் போயிட் டாரா... உம்....வாங்க நீங்கசொல்லிய படியே வெங்காய சாம்பார் வைச்சி ருக்கேன்...ஏவ்

சம்:- என்னடா அது...

நம:- ஒண்ணுமில்லீங்க நான் சாப்பிட் டுட்டேன்...

சம்:- சரிதான் போ இன்னிக்கு எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். மனசும் சரி யில்லே. வயிறும் சரியில்லே,

நம:- (போய்க் கொண்டே) உம். அது சகஜம். பணக்கார வீட்டிலே இப் படித்தானே. ஏவ்... ஐயா மனசு பெரிய மனசுதான் சாப்பிட்டுட்டு துக்காக என்னை கோவிச்சுக்க லேயே...

—திரை —

அங்கம் 1

காட்சி· 4 இடம் : சம்பந்தர் வீட்டு முன்வாயில்

உறுப்பினர்கள்:- நொண்டிப் பிச்சைக் காரன் (திவாகரம்பிள்ளை)
மோகன்
முனுசாமி
ஏகாம்பரம்

பிச்:- சம்பந்தம் உன் முகத்திலே விழிக் கக்கூட எனக்கு அருகதை இல்லே. இதோ, இந்தக் கடிதம் உன்கையில் சேரவேண்டும். எதிரிடையாக எதை யும் சொல்லத் துணிவின்றி, கடிதம் மூலம் மன்னிப்பு கேட்கிறேன். என் னுடைய மக்களின் நல்வாழ்வைக் கோருகிறேன். நான் உன்னை வஞ் சித்தேன். ஆம். துரோகம் செய் தேன். நீ என்னைப் பழி வாங்கினு லும் சரி நீ செய்யப்போகும் செயல் எந்த விளைவைக் கொண்டு வந்தா லும் எப்படியும் நான் பழிவாங்கப் படுவது நிச்சயம் தான் சம்பந்தம்

இந்த ஏழையை மன்னிக்க மாட்டாயா? உன் எதிரில் வரக்கூசும் உள்ளமுடைய இந்தக் கோழையை மன்னிப்பாயா?

[முனுசாமி வருகிறான்]

முனு:- ஏய்! நீ இன்னும் போகலையோ... என்னடா நோட்டம் விடறே; பல்லு ஆட்டங் கண்டுடும். ஓட்டமா போயிடு ஓ! காது வேறே இல்லையா....வாட்ட சாட்டமா இருந்தும்.

[மோகன் வருகிறான்]

ஏங்க. இந்தாங்க உங்க பேனு இந்த பிச்சைக்காரன் உங்ககிட்டே கொடுக்கச் சொன்னுங்க;

மோ:- இதுக்காகத்தாம்ப பாதி வழியிலேயே திரும்பி வந்துட்டேன்.

[ஏகாம்பரனார் வருகிறார்]

[பிச்சைக்காரன் முன்னே ஓடி வந்து]

பிச்:- ஐயா. ஐயா. (ஒரு கணம் துணுக்குற்று) இந்த கடிதத்தை சம்பந்தம் அவுங்ககிட்ட கொடுத்துடுங்க..,

ஏகா:- ஆமாம். நீ யாரப்பா. (யோசிக்கிறார்)

பிச்,- என்னைத் தெரியலீங்களா....நான் வந்து....வந்து பிச்சைக்காரன் தாங்க

ஏகா:- ஓஹோ! உன் மூலமா லெட்டர் லெட்டர் கொடுத்தனுப்பினுங்களே. சரி. நீபோ. நான் கொடுத்துடறேன்

[மோகனைப் பார்த்து]

....ஏன் தம்பி நீதான் அந்தமோகன் என்றவனு?

மோ:- ஆமாங்க....

பிச்:- (திக்பிரமையோடு) மோகன்

[முனுசாமி அவனை கேலியாகக் கவனிக்கிறான்]

ஏகா:. இப்போ, வேலை ஒன்னும் காலி கிடையாது....நீ....போ

[போகிறார்]

மோ:- என்ன? எனக்கென்று வேலையே இல்லையா....வேலை கிடைக்கும்னு நம்பினேன் .... அதுவும் கிட்டவில்லை ஐயோ....

முனு:- கிட்டாதாயின் வெட்டென மற....

[போகிறான்]

மோ:- மறப்பது .... எதை மறப்பது.... யாரை மறப்பது.... ஐயோ.... என் தந்தை செய்த அபகாரம்....பாதகம் இப்போது என்னைப் பீடிக்கிறதே.... அதை மறப்பதா அல்லது அவர் செய்த பாதகத்தால், இதோ இப்போது வஞ்சிக்கப்படுகிறேனே.... என்னையே மறப்பதா.... ஐயோ.... கோமளம்....

[பிச்சைக்காரனும் கண்ணீர் உகுக்கிறான்]

....அம்மா உங்களை மறப்பதா. இல்லை... இல்லை.. என்னையே மறந்து போகிறேன் இந்த உலகையே மறந்துவிடுவேன்—

[வெறி பிடித்து ஓடுகிறான். —பிச்சைக்காரன் அலறுகிறான் [

தச்:- மோகன். கோமளம். ஆம்.. ஆம்... என் மகனே தான் அவன் ஐயோ, என்னல். நான் செய்த தீங்கு என் மக்களையும் பழிவாங்க வேண்டுமா ஐயோ ...

[இரு அடி எடுத்து வைத்து தள்ளாடி போகிறான்]

—திரை—

அங்கம் 1

காட்சி: 5 இடம்: சம்பந்தர் வீட்டு அறை.

உறுப்பினர்கள்: சம்பந்தம் பிள்ளை
வேலைக்காரன் முனுசாமி
காரியதரிசி ஏகாம்பரம்
சுகுமாரன்
சமையல்காரன் நமசிவாயம்

சம்:- டேய். முனி...

முனு:- என்னுங்க.

சம்:- ஏகாம்பரம் எங்கேடா போனரு,.

முனு:- இல்லீங்க.. அந்தப்பய—பிச்சைக்காரப் பயங்க என்னமோ லெடரு கொடுத்து உங்ககிட்ட கொடுக்கச் சொன்னன்.

சம்:- எங்கிட்டேயா. பிச்சைக்காரப் பசங் கக்கூட மனு போட ஆரம்பிச்சிட் டாங்க....

முனு:- அந்த கடிதாசைப் படிச்சுண்டு என்னமோ, பெரிசா யோசனைப் பண்ணறுருங்க...

சப்:- அது. சரி. சுகுமாரன் எங்கே? சாப் பிட்டுட்டானு..?

முனு:- இல்லீங்க. வயிறு சரியாய் இல்லே யாம்..

சம்:- அடடே, அப்போ,டாக்டரையாவை கூட்டியார்றதுக்கு என்னடா.

முனு:- அட, நீங்க ஒண்ணு இது சகஜ மாச்சே. ஐயாவோட மனசு சரி யில்லேன்னு, வயிறும் சரியாகத்தான் இருக்காது.

சம்:- அவன் மனசுக்கு என்னடா வந் தது ? .

முனு:- அது தெரியாதுங்களா.. அப் பவே கண்ணலம் கட்டிக்க மாட் டேன்னுரில்ல, யார்மேலாவதுஏதாச் சும் ஏற்பட்டிருக்கும். உங்க கிட்ட சொல்ல தயக்கம்.

சம்:- சரிதான். அப்போ, அவன் பிரண்ட்ஸ்க்குத் தெரியுமே.. அவங்க மூலமா தெரிஞ்சிண்டா போச்சி.., ஏண்டா சிரிக்கிறே.

முனு:- உம்... அவங்களுக்கு எப்படிங்க தெரியும்...அவங்களுக்குத்தெரிஞ்சா ஒண்ணு கோட்டா பண்ணுவாங்க ளேன்ற கூச்சம். இல்லாட்டா, எங்கே போட்டியா வருவாங்களோ வில்லனு ஆயிடுவாங்களோன்ற அச் சம். ஏன், நீங்களே போயி கேட்டு டுங்களே...

சம்:- நானே போய் கேட்கலாம்தான்... ஆனு, நாம் தந்தையாச்சே. நாம் கிறின கோட்டை அவனு தாண்ட றதுன்ற அகம்பாவம் வந்துவிட்டால் அப்புறம் ஆத்திரத்திலே எதாச்சும் மனஸ்தாபமாயிடும்.

முனு:- அது முழுக்க முழுக்க சரிங்க... சினிமாவிலேகூட இப்படித்தாங்க பையன் காதலிப்பான் யாரையா வது அப்பன் பேதலிச்சு போவான் அப்புறம் கேட்பானேன் கதை எழுதுகிறவருக்குச்சரியான ப்ளாட்டு கிடைச்சுடும் எங்கிட்ட விட்டுடுங்கோ நான் போய் தெரிஞ்சிண்டு வந்துட றேன்.

சம்:- சரி... சரி... ஏத்தம் இறைக்கிறவன் பாட்டுக்கு எதிர்ப்பாட்டு உண்டா... போ. தெரிஞ்சிண்டுவா.

[முனுசாமிபோகிருன்]

... உம் எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும் மாணு செய் யாமை தலை. இது இல்ல சுகுமார் கூறினுன். என்ன அர்த்தமோ...

[குறள் புத்தகத்தைப் புரட்டுகிருர்]

ஏகா:- பிள்ளை! .. இத பாருங்க... திவா கரம் எழுதிய லெட்டருங்க.

சம்:- என்னது. திவாகரமா எழுதி பிச் சைக்காரன் மூலம் அனுப்பினுன். என்ன திமிர்...

ஏகா:- இதோ படிக்றேங்க...கேளுங்க.. [படிக்கிருர்]

'சம்பந்தம், உன் முகத்தில் விழிக் கவே வெட்கப்பட்டு இந்த கடிதம் உனக்கு அனுப்புகிறேன். எந்த நாள் தொட்டு உனக்கு உபகாரம் செய்ய மறந்து அபகாரம் செய் தேனே, அந்த நாள் முதல் என் வாழ்வுக்கே — என் மக்களுக்கே துரோகம் செய்துவிட்டேன் — இப் போது அனுபவிக்கிறேன். உன் னைப் பரிகாரம் நான் கேட்கவில்லை., என் மக்கள் வாழ்வைக் கோரப் போவதில்லை... செய்ந்நன்றி மறந்த எனக்கும், என் குடும்பத்துக்கும் உய்தியே இல்லை .. உன்னை மன்னிப் புக் கேட்கிறேன். என்னை மன்னிப் பாயா.

இப்படிக்கு

தவறை உணர்ந்து வருந்தும்

திவாகரன்

...உம்...வெறும் பசப்பு வார்த்தை கள்....

சம்:-கண் கெட்டு போன பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் என்ன வேண்டியிருக்கு? மன்னிப்பு படலம், பலே பயன் எதிர் பார்த்து எதையும் செய்யலாமில்லே நேரில் வர வெட்கமாமே.

ஏகா:. ஊம்; தெரியாமலா சொல்லுவாங்க, சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாதுன்னு .... அவனுக்கு ஒரு பொண்ணு இல்ல .... அதுக்கு நம்ப தம்பியை முடிபோடறதுக்கு இதுவும் ஓர் நங்கூரம் தான்.

சம்:- சரியாக சொன்னே....

[முனுசாமி முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு வந்து நிற்கிறான்.]
என் செல்வங்களை நல்ல ஸ்திதிக்கு கொண்டுவரச் சொல்ல கேக்கப் போறதில்லேன்ற மாதிரி எனக்கு ஞாபகம் ஊட்டறானே .... அவங்களை மறந்திடாதேன்னு....

முனு:- எசமான் ! இனி நடக்கிறதைப் பாருங்க....

சம்:- டேய், முனுசாமி

ஏகா:- என்னடா. எசமானுக்கே புத்தி சொல்ல வர்றே. இட்ட வேலையைச் செய்துட்டுபோ....

முனு:- அதுக்கெல்லாம் மட்டும் வேலையாளுன்னு மதிப்பு இல்லீங்க....தன் எசமான் நியாயமா எல்லார்கிட்டேயும் நடந்துக்கணும்ன்ற உறுதி ஒவ்வொரு வேலைக்காரன் உள்ளத்தில் இருக்கணுங்க....அவன் தாங்க 'ட்ரூ ஸர்வன்ட்' ஒரு மனுசன் மன்னிப்பு கேட்டா மன்னிக்கிறதுதான் சரிங்க,

ஏகாம்:- இவன் கிடக்கிறான், பிள்ளை.... நீங்க அளவுக்கு மீறி சலுகைகாட்டி இடம் கொடுத்தது தவறுங்க. திவாகரம் செய்த துரோகம் அவ்வளவு லகுவில் மறக்கக் கூடியதா ?

சம்-- ஆமாம்..•ஆமாம்.

முனு:- எசமான் அவர் மன்னிப்புக்கேட்டப்புறங்கூட நாம்ப முறுக்கினு இருக்கிறது சரியில்லீங்க. இடி இடிக்குது, அது ஓஞ்சப்புறங்கூட தாவர்னம் விடறதில்லையே. அதுபோல தாங்க, சண்டை ஓஞ்சும், சச்சரவு போகாது சச்சரவு தீர்ந்தாலும் பழசையெல்லாம் நினைச்சு புழுங்கறது எங்கே போவது இதுக்காகத் தாங்க சின்னய்யாகூட நன்றல்லது அன்றே மறப்பதுன்னாரு.,

ஏகா:- நீங்க இருக்கிங்கண்ணுதான் பார்க்கறேன். இப்படி இவன் எதிர்த்து பேசறது எனக்குப் பிடிக்கலீங்க. நீங்க இருப்பதினாலேதான் இவன்.

முனு:- அது இல்லீங்க காரணம். நான் நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்றதினாலேதான் எசமான்கூடமௌனமாயிருக்காரு.

ஏகா:- போடா. முதல்லே போயி, சுகுமார ஐயாவை அழைச்சிண்டுவாடா பிள்ளை, சுகுமாரனுக்குப் பெண்ணைப் பிடிச்சிருக்கான்னு பார்க்கணுமில்லே டேய் முனுசாமி போய் அழைச்சிண்டு வா சுகுமாரனை..

சுகு:- (வந்துகொண்டே) அது தேவையில்லை. நானே வருகிறேன் அதோடு நான் பெண் பார்ப்பதும் தேவையில்லை.

ஏகா:-அப்போ தணிகாசலம் பெண்ணை திருமணம் செய்துக்கறதுக்கு தடையில்லேன்னு சொல்றே, அப்படித்தானே..,

சுகு:- அப்படியல்ல ஐயா, நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் கோமளத்தைத்தான்..

[நாக்கைக் கடித்துக் கொள்கிறான்]

சம்:- யாரடா. அது கோமளம். அதைச் சொல்லு முன்னே.

முனு:- அதாங்க. இவரு காதலிச்ச பொன்னு. ஆனா அதுவும் இப்போ திவாகரம் பிள்ளை அவுங்க பெண் கோமளமும் இருவரும் ஒருத்தரே தாங்க..

ஏகாம் : } என்ன ? திவாகரத்தின்
சம் : } பெண் கோமளத்தையா..?

சுகு:- ஆம்; அப்பா மோகன் கோமளத்தின் அண்ணன் அவன் வந்துவிட்டுப்போனதால் தெரிந்துகொண்டேன்.

ஏகா:- சுகுமார். அப்பா மனதை நோகச் செய்யாதே. திவாகரன் துரோகச் செயல் செய்தோன்.

சுகு:- இருக்கலாம்; இப்போது மன்னிப்பு கேட்கிறாரே.

ஏகா:- கேட்டால் மட்டும்; என்றைக்குத் துரோகம் செய்தானோ அன்றிலிருந்து உன் தந்தைக்குப் பகை,

சுகு:- அப்பா....அவர் ஒருகாலத்தில் உங்கள் நண்பர்....தற்போது வைரி.... ஆனால் 'நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல்' என்ற குறள்படி உணர்ந்து தாங்கள் நடந்தால், அவர் நண்பராக வழியிருக்கிறதே....

ஏகா:- சுகுமார்....நீ சாதுரியமாகத்தான் பேசுகிறாய்.... ஆனால் உனக்கு அனுபவமில்லை....இத்தனை காலங்கடந்து அவர் மீண்டும் நண்பனானால் மட்டும் என்ன? பழையபடியே முருங்கை மரத்தில் ஏறின வேதாளம் போல் ஆக மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?.... தக்கார்க்கு தகுந்தபடியல்லவா நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கணும்....உங்கள் அப்பாவிற்கு யார் எப்படிப்பட்டவர் என்று தெரியாதா இல்லை, அவருக்கு அறிவுதான் இல்லையா....?

சுகு:- அறிவு! அப்பா, உங்களுக்கு அறிவு இருக்கிறது அல்லவா....நான் கேட்கிறேன்....இல்லை, நீங்கள் விரும்பிப் படிக்கும் இந்தக் குறள் புத்தகத்தில் வள்ளுவர் கூறுகிறாரே.... அப்பா, அறிவுடையது எது....பண்புள்ள செயல் அறிவுக்கு உகந்ததாயிற்றே....'நண்பாற்றார் ஆகி நயமில செய்வார்க்கும் பண்பாற்றார் ஆதல் கடை' யென்று பண்பு கூறுகிறாரே....ஏன் அப்பா பேச மறுக்கிறீர்கள்....திவாகரன் நட்பு மறந்து பகைவர் போல் ஆனாலும், தாங்கள் பண்பு நீக்குதல் எப்படியப்பா அறிவாகும்?

ஏகாம்:- சுகுமார் உன் வழியிலேயே வருகிறேன்....வள்ளுவர் பொதுவாகத்தான் கூறினார், பண்புடைமை அறிவுடைமை என்று அதுபடியே எல்லாம், எல்லாரும், எப்போதும் இருந்துவிட முடியுமா....உலகொப்ப நடக்க ஒழுகலார் பலகற்றும் அறிவிலாதார்தான்....உன் தந்தை பெரியவர், அவர் அறிவார். அனுபவத்தை வைத்தே எதையும் எண்ணி தீர்மானம் செய்வார்... என்ன இருந்தாலும் இப்போது திவாகரன் வேறு நாம் வேறு. அவன் மாற்றான்போல் தானே இப்போது....சான்றோனாகிய உன் தந்தை உணராததை—

சுகு:- (கோபமாக) மிஸ்டர். ஏகாம்பரம் 'ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்—அது சான்றோர் மாற்றாரை மாற்றும் படை' என்ற குறளாவது என் தந்தைக்கு நினைவிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்....அவர் பேசாது இருக்க நீர் என்ன அவருக்கு வக்கீலா.... அவர் சான்றோரானால் பணிந்து, இப்போது திவாகரத்தை நண்பராக கொள்ளலாமே.

சம்:- சுகுமார் பொறு! ஏகாம்பரம் என் மனமே குழம்பிக் கிடக்கு....முதலில் நீங்கள் இருவரும் இங்கிருந்து போங்கள் ...

[ஏகாம்பரம், சுகுமார் போகின்றனர்.]

....டேய் முனுசாமி, நீயாவது சாந்தமா பேசுடா... ஏதாவது, சொல்லுடா....

முனு:- எசமான்....திவாகரம் பிள்ளை துரோகம் பண்ணினது குற்றம்....

நீங்ககூட, நான் ஏதாவது தப்புபண்ணினா, என்னமோ சொல்லி மன்னிச்சுடுவீங்களே ஏதிலார் குற்றம் போல நம் குற்றத்தையுங் கண்டால் ஒரு தீதும் இல்லேன்னு...

சுகு:- (வேகமாக வந்து) முனுசாமி அவர் உன் எசமான்... அரசனைப் போன்றவர்! தன் குற்றம் நீங்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின் என் குற்றம் ஆகும் இறைக்கு.' அந்த மாதிரி பேசடா...

[ஏகாம்பரமும் வருகிறார்]

முனு:- உங்களை யாருங்க கூப்பிட்டது... ஒரேயடியா குறளா கொட்டிட்டா

எப்படிங்க...தேளு கொட்ற மாதிரி வெடுக்கு, வெடுக்குன்னு

ஏகா:- சுகுமார்...அப்பா இப்போது குற்றமே செய்யவில்லை... அவர் குற்றத்தை அவர் எண்ணிப்பார்க்கக் கூட இடமில்லை.. செய்ததெல்லாம் திவாகரம்தான்... அவன் செய்த துரோகத்துக்கு அவனே எங்கோ போயி 10 வருஷம் ஆகி இப்போது வந்து மன்னிப்புக் கேட்கிறான்... அவன் எங்கே இருக்கிறானே.

முனு:- யாருமில்லீங்க...அந்த நொண்டிப் பிச்சைக்காரன் தான்னு நான் நினைக்கிறேன்...ஏன்னு, அவனில்ல மோகன் ஐயாகிட்டேயிருந்து பேனா வைவாங்கிக் கடுதாசு எழுதின..

ஏகா:- அப்படியா... அப்போ அவன் செய்த குற்றத்திற்கு சரியான தண்டனைதான் அனுபவிக்கிறான்...சாதாரண குற்றமா ...செய்நன்றி மறந்த செயலாயிற்றே... இல்ல பிள்ளை வா அ...

சுகு:- நீர் இன்னும் திவாகரத்தின் குற்றத்தையேதாம் எடுத்துச் சொல்வீரோ....

ஏகா:- அந்த செயல்தான் ஆணித்தரமா அவன் புகழைக் கெடுக்கும் பெருமைக்கும் ஏனைச்சிறுமைக்கும் தத்தங் கருமமமே கட்டளைக்கல்லாச்சே.

சுகு:- பெருமை அற்றம் உறைக்கும்.... உமதுசிறுமை குற்றம்தான் கூறும்,

[ஏகாம்பரம் திக்பிரமையோடு நிற்க]

முனு:- காரியதரிசி ஐயா....சுகுமார ஐயா குறள் போட்டியில் வாங்கின ப்ரைஸெல்லாம் பாதிபீரோ ரொம்பிடுச்சு ஞாபகம் வச்சுக்குங்க....

சம்:- டேய், முனுசாமி, சுகுமார் பெரியவரை என்எதிரில் அவமதித்தாபேசுகிறீர்கள்....போங்கள்....சே....சே

[முனுசாமி, சுகுமார் இருவரும் போகின்றனர்]

....ஏகாம்பரம்.... நீபோ .... மீண்டும் நாளைக்காலைவா...அவங்களைப் பத்தி இப்பவே தெரிஞ்சிண்டு வந்து எங்கிட்ட கூறுங்க...சுகுமார் சொல்றதும் நியாயந்தான்'

[ஏகாம்பரம் போகிறார்]

...திவாகரன் செய்நன்றி மறந்தான்... இப்போது அவன் அடைந்த முடிவு எனக்குத் திருப்தியா தருகிறது .. இல்லையே வேதனையன்றோ தருகிறது நான் என்னதான் செய்வது...?

குரல்:- 'வேதனை ... உனக்கு வேதனை ஆனால் திவாகரத்திற்கு ஏதும்செய்யாது வாளா இருக்கிறாயே, அது வேதனையாக இல்லையோ...ஆடு நனைகிறது ஓநாய் ஓல மிடுகிறது...இரக்கத்தினலா ... இல்லை ஆட்டை ருசி பார்க்க வேண்டு மென்ற அரக்கக் குணத்தினல்...அந்த மிருகத்தனம் தான் இப்போது உன்னிடம் இருக்கிறதா..?

திவாகரனை வஞ்சம் தீர்க்கப் போகிறாயா. ஏன்? வள்ளுவன் குறளைப் படிக்கிறாயே. அவர் படிதாம் வஞ்சம்தீர்த்துவிடு... 'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயஞ் செய்து விடு' அதுதான் நீஅவனை பழிவாங்க ஒரே வழி. வஞ்சம்தீர்க்க அதைவிட வேறு எந்த மேலான வழியை நீ கைக்கொள்ளப்போகிறாய் ..

சம்:- ஆம்; ஆம்..இன்னா செய்தாரை அவர் நாணமடையும்படி நல்ல செயல்—செயலை செய்தே பழிவாங்குவேன். சரியான வஞ்சம்தான். சே! அதுவும் ஒரு வஞ்சமா..இல்லை இல்லை. திவாகரன் அன்று என்னை திட்டிய சொற்கள் தழும்பாக என் உள்ளத்தில் இருக்கிறதே. அவனைப் பழிவாங்க.

முனு:- எசமான். இந்தக் கடுதாசிலே என்னவோ சுகுமாரு எழுதியிருக்காருங்க. அவர் உங்க எதிரே வர்றதுக்கு பயமில்லையாம். எங்கே எக்கசக்கமாப் பேசி பேச்செல்லாம் முரண்பட்டுடுமோன்னு பயப்படறாங்க.

[போகிறான்]

சம்:- சுகுமார். என் உள்ளத்தை நீயெங்கே அறிவாய். திவாகரத்தின் செய்நன்றி மறந்து இழைத்த

துரோகம் என் நெஞ்சை புழுங்கச் செய்கிறதே, அதை எப்படி உணர்வாய் செய்ந்நன்றி மறந்த அவனுக்கு எந்த வகையிலும் உய்வே கிடையாது நீ என்ன எழுதியிருக்கப் போகிறாய்? சமாதானம் செய்ய சகல நிதானங்களையும் மாற்றுவாய்; அவ்வளவுதான்....

(படிக்கிறார்)

அப்பா,

தாங்கள் வள்ளுவரைப் படிப்பதைக் கண்டு மகிழ்கிறேன். அதனால்தான் நான் நம்பினேன்; என் எண்ணப்படி தாங்கள் நடப்பீர்கள் என்று, ஆனால் தாங்கள் வெறும் புத்தகப் பூச்சியாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். பிறர் கூறும் கருத்தை ஏற்க மறுக்கிறீர்கள்.

சம்:- என்னது? அனுபவத்துக்கில்ல நான் அறிவுக்காகப் படிக்கிறேன். என்கிறானே....

(படிக்கிறார்)

....நான் உணர்கிறேன். திவாகரம் பிள்ளை செய்நன்றி மறந்ததினால், அது ஆறாத புண்ணாக உங்கள் உள்ளத்தில் இருக்கிறது. அதனால் அவர்கட்கு உய்வே இல்லை-உய்வுக்கு வழியே ஏற்படுத்தக்கூடாது எனத் தவறாக பொருள் செய்துவிட்டீர்! அட்டைபோல குறளைப் படித்ததினால்.

பழிவாங்குவேன், வஞ்சம் தீர்ப்பேன் என்றதுமே நீங்கள் திவாகரத்திற்கு செய்த உபகாரம் போய் விட்டதப்பா...

சம்:- அவன் செய்ந்நன்றி மறந்ததை என்னால் எப்படி மறக்கமுடியும். அதனால், நான் செய்த உபகாரம் போய் விட்டதோ.

[மேலும் படிக்கிறார்]

அப்பா, செய்ந்நன்றி மறந்தவர்க்கு உய்வில்லை என்று வள்ளுவர் கூறு முன்பாக, முன்னதாக ஓர் குறளை கூறியே அதைக் கூறுகிறார். அதை தாங்கள் உணரவில்லையப்பா.... 'கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர் செய்த ஒன்று நன்றுள்ளக் கெடும்' என்ற குறளைப் பாருங்கள். கொலைத்தொழில் போல இருக்கும் உங்கள் பழிவாங்கும் எண்ணம் நீங்கள் என்னதான் நல்லது செய்திருந்தாலும், அவற்றைபோக்கடிக்கும் அப்பா.... அதற்கப்புறமே செய்ந்நன்றி மறந்தவருக்கு வரும் கேட்டை கூறுகிறார். இயற்கையாக அளிக்கும் கேடுதான். மக்கள் இனத்தால் அளிக்கவேண்டிய கேடில்லை.

இனியாவது வள்ளுவர் உங்கள் உள்ளத்தை மாற்றட்டும்,

சம்:- (மனந்திருந்தி) ஆம்; சுகுமார், நான் செய்த நற்செயல், பழிவாங்குவேன் என்று கூறியபோதே போய்த்தான் விட்டது. போய்த்துத்தான்விட்டது. இல்லாவிட்டால் இன்னா செய்தாருக்கு இனியவே செய்யாத எண்ணமுடையவனாக இருந்துவிட்டேனே.... இனி என்னிடம் எந்த 'பெரியவன்'ற சால்புடைமை எப்படி இருக்க முடியும்....சுகுமார் உன் எண்ணப்படியே செய்வேன்....அனாதரவான திவாகரத்தின் குடும்பத்தைக் காப்பேன்....

[ஏகாம்பரம் ஓடி வருகிறார்]

ஏகா:- ஐயா....ஐயா....அந்த மோகன்....

சம:- என்ன ஏகாம்பரம்? ஏன் இப்படி பதறுகிறே....என்ன நடந்தது....

ஏகா.- ஐயா, நான் வேலை இல்லேன்னு சொன்னதும் அந்தப் பிள்ளைமனம் உடைந்து தவறாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டுட்டான்....

சம்:- என்ன? மோகன் தற்கொலை செய்துக்-....

ஏகா:- என் மனசுக்கூட அடிச்சிக்குதுங்க அங்கே இருந்த அந்த பாழுங்கிணத்துலே விழுந்து உயிரைப் போக்கிக்கிட்டானுங்க .... அவங்க அம்மா....திவாகரத்தின் மனைவி அலமு, மோகன் இறந்தான்றதும் உயிரை விட்டுட்டாங்களாம்....திவாகரத்தைப் பார்த்தாதான் இன்னும் வருத்தமா இருக்குது....அவனுக்குக் கூட ஆஸ்த்மாவோ என்னவோங்க. ஒரே இழுப்பா இழுத்துண்டு, தான்

செய்த துரோகத்தையே நினேச்சி அழுறுங்க....

சம்:- ஏகாம்பரம்....ஐயோ.... திவாகரம் .... நான் பாவி!....

[சுகுமாரும், முனுசாமியும் வர]

....சுகுமார் வஞ்சம் தீர்க்கிறேன் என்று நல்ல பண்போடு வாழும் வகையறியாத மூடனுகிவிட்டேன்.... ஐயோ....திவாகரம்....

(ஓடுகிறுர்)

ஏகாம்:- வா, தம்பி உன் கோமளத்தைப் பார்த்தால் ஒரே பரிதாபமாயிருக்கு அந்த பாழாப்போன கிணற்றை இனிமே மூடித்தொலேக்க நாமாவது முயற்சி எடுத்துக்கணும் இல்லாம போனு, இன்னும் எத்தனே பேரை அது பலி வாங்குமோ ?

(போகிறுர்)

சுகு:- கோமளம் (கண்ணீர் உகுக்கிருள்) உன்னே நான் அனுதையாக விட மாட்டேன்... விடவே மாட்டேன்.... ஒரே சமயத்தில், உன் தாயையும் தமையனேயுமா நீ இழக்கணும்... ஐயோ, கோமளம்....

(ஓடுகிறுன்)

முனு:- என்ன உலகமடா இது....சினிமா வில் வர்றமாதிரி இல்லே ஆயிட்டுது கதை....அப்போ, சுகுமாருக்கும் அந்த அம்மாவுக்கும் கண்ணுலம் ஆகப்போறது, ஆனு அதுக்குள்ள

[நமசிவாயம் வருகிறுன்]

....இதோ பாருப்பா நமசிவாயம்.... இதுக்கு முன்னே அந்தப் பாழுங் கிணத்தை மூடயாருக்கும் யோசனே வரலே....இப்போ பலியா, பாவம்! அந்த மோகன் ஐயா விழுந்து உயிரை விட்டதுக்கப்புறம், அந்தப் பாழுங்கிணத்தை மூடப்போறுங்க ளாம்....சே....சே அதுக்கப்புறம் தான் பெரிய எசமான் மனமும் மாறிச்சு....

நமசிவாயம்:- ஆமா....ஆமா .... கொஞ்சங் கூட துன்பமில்லாம எந்த இன்பம் தான் வருகுது....சின்னய்யா கூட சொல்லுவாரே. No pains, no gains அருமையாக வெங்காய சாம்பார் தயாராகுமுன்னே வெங்காயத்தை நறுக்கறப்போ கண்ணுலே நீரா கொட்டி, அதனுலே ஒண்ணும் தெரி யாம விரலே வேறு நறுக்கிண்டு, அப் புறம் கனஜோரா வெங்காய சாம் பார் தயாராகுது...அப்புறம்'ல கன குஷியா அதை ருசிச்சு சாப்பிட முடியுது.

—திரை—

அங்கம்: 1

காட்சி: 6 இடம். மோகனின் வீடு

உறுப்பினர்கள்:- மோகன்
அலமேலு
கோமளம்
திவாகரன்
ஏகாம்பரம்
சம்பந்தம்
சுகுமார்
முனுசாமி

அமைப்பு:- மோகனும். அவன் தாயும் இறந்துள்ளனர்.

கோ:- ஐயோ, அம்மா... நீயும் போய் விட்டாயா...அண்ணு...

[கதறியழுகிருள்]

சுகு:- கோமளம்; அழாதே... (கண்ணேத் துடைத்துக்கொண்டு) ... இதோ, உனக்கு ஆதரவாக நான் இருக்கி றேன்... அதை என் தந்தை ஆட் சேபிக்கவே மாட்டார்...இது நிச்ச யம் கோமளம்...மனதைத் தேற்றிக் கொள்... இதோ, இதோ உன் அப்பா இருக்கிறுர் பார் கோமளம்...

கோ:- (திவாகரத்திடம்) ஐயோ, அப்பா உங்களே இந்நிலேயிலா நான் பார்க்க வேண்டும்.. தாடியும் மீசையும் நரைத்துப்போன தலேயுடன் ... ஐயோ ஒளி மங்கிப் போய் குழி வீழ்ந்துவிட்ட கண்கள்... அப்பா இந்த ஒடிந்துபோன காலுடன் நொண்டி, நொண்டியாகி.. ஐயோ

சம்:- ஐயோ... திவாகரம் (வாயை மேல் துண்டால் புதைத்துக்கொண்டு விம்முகிறுர். திவாகரன் மூச்சை

இழுத்தபடி இருமவே போய் அவரை பிடித்துக்கொள்கிறார்.)

....திவாகரம், இதோ என் மகனை சுகுமாரனை உன் மகளுக்கு மணாளனாக்குகிறேன்....பல வருஷங்கள் கழித்து உன் மகளைப் பார்க்கிறாய்... நம் விரோதமெல்லாம் மறந்தேவிடுவோம்....

[திவாகரன் சம்பந்தத்தை மார்புறத் தழுவிக் கொள்கிறார்]

....நம் அன்னியோன்னியம் .... நமது முன்பு குறையாது இந்த அன்பு சினேகிதத்திற்கு சின்னமாக, உன் மகளையும் என் மகனையும் தம்பதியாக்குகிறேன் .... இல்லை .... தம்பதிகளாக்குவோம்....

திவா:: உம் .... உம் .... சம்பந்தம் என் காதையே நம்ப முடியவில்லையே........ சுகுமாரை கோமளத்துக்குக்கொடுப்பேன் என்று கூறுகிறாய்.... நிச்சயமாக நான் நம்பலாமா....நமது நட்பு இன்னும் மங்கவில்....லையே....

சம்:- இல்லை .... திவாகரன் சம்பந்தன் வார்த்தையில் உனக்கு அவ்வளவு கூடவா நம்பிக்கையில்லை திவாகரன் இதோ, கூறுகிறேன்... ஏகாம்பரம், நீங்க இப்பவே போயி ஏற்பாடு பண்ணுங்க....சுகுமாரனுக்கும், கோமளத்திற்கும் திருமணம் என்று.

முனு:- ....ஆமாங்க....வெட்டிங் பத்திரிகை போடுங்க...

ஏகா:- டேய் முனுசாமி...நீயும் கூடவாடா

[ஏகாம்பரம், முனுசாமி போகின்றனர்]

சம்:- திவாகரம்... சரிதானே .... அம்மா, கோமளம் இப்படிவாம்மா.... சுகுமார்.

[இருவர் கையையும் சேர்க்கிறார்]

....இப்போ திருப்திதானே .... திவாகரன்...

திவா:- சம்பந்தம்...சம்பந்தம்...

[சம்பந்தத்தை கட்டிக்கொண்டு கேவுகிறார்]

...உனக்கு இந்தப் பாவி உபகாரம் எதுவும் செய்யாவிட்டாலும் அபகாரமாக துரோகம் இழைத்துவிட்டேன் என்னை மன்னிப்பாயா ... உன் பெருந்தன்மையான உள்ளம்... ஐயோ...

[மாரைப் பிடித்துக்கொண்டு இருமுகிறான்]

இனி...இனிமேல்...என்னால் அதிக நாள்... உம்...சில வினாடிக்கூட வாழ முடியாது...

கோ:- ...அப்பா...

சம்:- பேசாமலிரு திவாகரன் ... பாவம். கோமளம் ஒரே சமயத்தில் தாயையும் தமையனையும் இழந்து ..ஐயோ (அழுகிறார்)...இப்போது அவள் தன் தந்தையை இழக்கச் சொல்கிறாயா வேண்டாம் அப்படிச்சொல்லாதே என் நண்பன் நீ...உன்னை இழக்க நான்...

திவா:: சம்பந்தம்...இதென்ன, அசட்டுத்தனம்... தாமரை இலைமேல் இருக்கும் நீர் முத்து வழுக்கி மறைந்து... போவது போல் எல்லோர் வாழ்க்கையும்...நானும் அதுக்கு விதி விலக்கா...இதோ, பார்...பாழும்காச நோய் என்னை அணுஅணுவாக சிதைத்துவிட்டது ... பாவி, நான் செய்த வினையின்விளைவு கோமளத்தின் புனர்வாழ்வு கண்டு, நம் நட்பு புனர்ஜென்மம் எடுத்ததுகண்டு... மகிழ்ச்சியே அடைகிறேன்...இப்படிப்பட்ட பண்புள்ள, உன்னை நான் புரிந்து கொள்ளாது வஞ்சனை செய்துவிட்டேனே...அதற்கு நீ தூற்றும் எந்தப் பழிச்சொல்லுக்கும் நான் அருகதையுள்ளவன்... ஆனால் நீ செய்ததோ...எனக்குச் சந்தோஷம் தான். என்னை வெட்கமடையச் செய்துவிட்டாய் நேர்மையான வஞ்சம் தீர்த்துவிட்டாய் உனக்கு ஓர் கைம்மாறும் செய்ய என்னால் முடியாதுதான் உம்...என் கோமளத்தை மனமுவந்து உன் மகனுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லக் கூட எனக்குத் தகுதியில்லை என்னை நீ முந்திக் கொண்டாய்...உம்...என்

னைச்சரியாக ஆனல் நேர்மையாக வஞ்சித்து விட்டாய்...வஞ்சித்--

[லொக், லொக்கென்று இறுமி மாரைப் பிடித்துக்கொள்கிறார்]

சம்:- திவாகரன்...

கோ:- அப்பா...

திவா:- கோமளம் இப்படிவாம்மா...உன்னைப் பிரிஞ்சு பத்து வருஷமாச்சு இன்னிக்குக் காலையிலேகூட உன்னைச் சுகுமாரோட பார்த்தேன்... அப்போகூட ஐயோ சம்பந்தம் நான் பெரிய தவறு செய்துட்டேன் உன் மகன் என் பெண்ணை மணக்கவே மாட்டான்னு...ஏன், என் பெண்ணையே நான் சரியாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை... ஓர் மாலைப் பொழுதுக்குள் எத்தனை மாறுபாடுகள்...மோகன்... ஐயோ... உங்களோடவே நானும் வருகிறேன் இந்த உலகில் எனக்கென்னவேண்டும்...சம்பந்தம் நீ பொறுப்பாக பண்பாக நடந்துகொண்டாய் என் தவறையெல்லாம் மறந்தாய்...எனக்குத் தக்க நேர்மையான வஞ்சம் தீர்த்துவிட்டாய்...ஆம் சரியான வஞ்சம் தீர்த்து-

[தலையைப் பொட்டென்று போட்டு இறக்கிறார்]

சம்:: திவாகரன்...திவாகரன்...

கோ: ஐயோ...அப்பா ... போய்விட்டீர்களா...

சுகு:- கோமளம்...

[மூவரும் கண்ணீர் உகுக்கின்றனர்]

—திரை—

அலைகடல்

by

M. S. முகமது ஈசா P. U. C. 'A'.

ஆழ்கடலில் அலை ஓய்ந்த நேரம், மெரினாக் கடற்கரையில் மக்கள் நடமாட்டமே இல்லாத வேளை, இடையிடையே வேகமாக ஓடும் கார்களின் ஒலி; இவைகளுக்கிடையே ஓருருவம் ஓடியது! ஓடிக்கொண்டே இருந்தது அதைப் பின்தொடர்ந்து ஒரு பெண்ணுருவம் ஓடியது. அந்த இரண்டு உருவங்களும் எங்கே ஓடுகின்றன? எதை நோக்கி ஓடுகின்றன? யாமறியோம் ஆனால் அவர்களின் ஓட்டத்தின் காரணம் தெரியும். அவர்களின் காதையும் தெரியும்.

அன்றொரு நாள்... இப்படித்தான் மக்களிடையே மௌனம் நிலவீற்று. ஆனால் இடையே இடி முழக்கமென ஒரு குரல் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. குரலும் ஓய்ந்தது. கைதட்டல் ஒலியும் வானை முட்டியது. கூட்டமும் கலைந்தது காளை பேசி முடித்தான். அவன் கல்லூரியில் பயிலும் மாணவன் இளங்கோ என்பது அக்காளையின் பெயர். அவனைக் கண்டு காதலுற்றாள் காரிகை நல்லாள் ஒருத்தி குந்தவை எனும் பெயரினள். அவர்களின் காதல் வளர்ந்தது. அவர்களிடையே பணம் திரையிட்டுத் தடுக்கவில்லை. உயர்வு, தாழ்வு, ஊடாடவில்லை. ஆனால்!.....

இளங்கோவின் குடும்பம் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் உயர்வெய்திய குடும்பம் குந்தவையின் குடும்பமோ இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் தாழ்ந்து விட்ட குடும்பம். என்னே இந்த உலகப்போர்களின் திருவிளையாடல்!

இளங்கோ தன் அண்ணனாகிய கனகசபையின் பாதுகாப்பிலே வளர்ந்தான்; பயின்றான் கனகசபை பணமே குறிக்கோள் எனக்கொண்டு வாழ்ந்தவன் இளங்கோ அறிவைத் தேடி அலைபவன். இருவருக்கும் இடையே எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி! இவர்களுக்கிடையே மங்கையற்கரசி நின்றாள். அவள்தான் கனகசபையின் மனைவி. அவளுக்குச் சிறிய தாயார்தான் சுற்றம் எல்லாம் சிறிய தாயாருடைய பெண்கள் இருவர் அவர்கள்தான் குந்தவையும், அங்கயற்கண்ணியும் இளங்கோவுக்கும் குந்தவைக்கும் இடையே ஏற்பட்ட காதலை மங்கையற்கரசி அறியாதவள் அல்ல. கணவனிடமும் சொல்லி வைத்தாள். அவர்கள் காதல் மலரும் நேரம்....

இளங்கோவின் தந்தை குமுறினார் தாய்கூடாது என மறுத்தாள். "அத்தாணி புரச்சீமான் மகள் ஆடலழகியை மணந்தால் அளவற்ற செல்வம் கிடைக்கும்", என்றார். இளங்கோவின் தந்தை இளங்கோவின் தாய் குந்தவையின் தாயின் மீதிருந்த சிறுவயதுச் சிறு சண்டையால் கூடாதென்றாள். இளங்கோ தணலிலிட்ட புழுவானான். அவன் முதல் வகுப்பில் தேறிய செய்தியை இரண்டு நாட்களுக்கு முன்தான் குந்தவையிடம் கூறினான். குந்தவை மகிழ்ச்சியால் மயங்கினாள். ஆனால் 'காதல் தோல்வி' என்ற செய்தி அவளைக் கலங்க வைத்தது.

இளங்கோ தன் அண்ணனிடம் மன்றாடினான். கனகசபை மறுத்தான் தனக்குத் தன் தகப்பன் சொத்து கொடுக்க மாட்டார் என்ற காரணத்தால் இளங்கோ துடித்தான். தற்கொலைக்குத் துணிந்தான். கோழை என்ற எண்ணம் அவன் முடிவை மாற்றியது. அன்றே எங்கோ புறப்பட்டான்.

காலம் கடந்தது, குந்தவையைச் சுந்தர் என்ற டைரக்டருக்கு மணமுடித்து வைத்தாள் அவள் தாய். குடும்பத்தின் நிலை கண்டு குந்தவையும் ஒப்பினாள். சின்னாளில் தாயும் இறந்தாள். தங்கையைத் தன் கணவன் ஒப்புதல் பெற்றுப் படிக்க வைத்தாள்.

அன்று மறைந்த இளங்கோ ஒரு தெருவில் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். முற்றிலும் தெளிவற்ற நிலையிலல்ல. புலம்பிக் கொண்டிருந்த இளங்கோவின் நிலை கண்ட டைரக்டர் சுந்தர் இளங்கோவை வற்புறுத்திக் காரில் ஏற்றினார். பல வகையிலும் அவனைத் திருத்திப் புது மனிதனாக்கினார். நடிகனாக்கினார், கதையும், வசனமும் அவனே எழுதினான்

அவனே நடித்தான். டைரக்டருக்குப் புகழ்மாலை வந்து குவிந்தது: அன்று வரை மிகச் சாதாரணமாகக் கருதப்பட்டு வந்த டைரக்டர் திடீரெனப் புகழெய்தினார். செய் நன்றி மறக்காத டைரக்டர் இளங்கோவை விருந்துக்·கழைத்தார். அழைப்பை ஏற்ற இளங்கோ டைரக்டரின் வீடு சென்றான். அங்கே அவன் கண்டகாட்சி! நாலாண்டுகளுக்கு முன்னால் பார்த்த அதே உருவம். ஆனால் அழகு தவழவில்லை அதற்குப் பதில் துயர் குடி கொண்டிருந்தது. அவள் அன்றிருந்த கயல்விழியாளல்ல. கடமை என்ற உணர்வால் உலவிக்கொண்டிருந்த நடைப் பிணமவள். மயங்கி வீழ்ந்தாள் மங்கை நல்லாள். அவள் எழுந்திருக்கவே இல்லை! இவ்வுலகை விட்டே போய்விட்டாள். டைரக்டர் டாக்டரிடம் காரணம் கேட்டார். அவரால் 'அதிர்ச்சியால் கருச் சிதைவு, என்று மட்டுமே கூறமுடிந்தது டைரக்டர் துடித்தார். இளங்கோவெறிபிடித்தவன் போல் ஓடினான். "இரண்டுள்ளம் ஒன்றுபட்டபின் நின்று தடைபுரிந்தால் நீ நிச்சயம் தோல்வி கொள்வாய்", என்ற பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இளங்கோ ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து அங் கயற்கண்ணி ஓடினாள் தன் தமக்கையின் இடத்தை நிரப்பலாம் என்ற எண்ணத்தால், ஆனால் அது இயலுமா?... அதுவரை கேட்டுக் கொண்டிருந்த கார்களின் ஒலியும் நின்றது. இருவரின் ஓட்டத்தையும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கடலின் பேரிரைச்சல் கேட்டது. அமைதி அங்கே இல்லை. கடலின் பேரிரைச்சல் அந்த வட்டார முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது !......

இதுதான்..................?

by

S. கேசவராம் IV-B. A. IV-B.

அந்த வேதனையான செய்தி என் கண்களிலிருந்து கண்ணீரையெல்லாம் மடமடவென்று கொண்டு வந்தது. செல்வங் கொழிக்கும் அமெரிக்காவில் 'விவாக ரத்துக்கள்' பெருகிவிட்டன என்ற செய்திதான் அது. என் அருகில் இரகுநாதன் இருந்தான். அவன் கையிலிருந்த பெட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் எழுதிய "திருமணமும் அதன் நீதிகளும்' என்ற நூலைப்பார்த்துப் பார்த்து என் உள்ளம் நைந்தது.

" அமைதியும் இன்பமும் நிறைந்த வாழ்க்கைக்கு அவர்களது கடல்போன்ற செல்வமும் அறிவும் பயன்படவில்லை! 'கணவனை விட்டுப் பிரிந்து போகிறேன், சனியன் தொலைந்தால் போதும், அவளை விட்டே ஒழிந்துவிடுகிறேன்' என்று வழக்கு மன்றத்தில் நிற்கும் கணவனும் மனைவியும் பெருகிவிட்டார்கள். இல்லற வாழ்க்கையின் அடிப்படை உண்மையை அவர்களால் அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. அந்தக் குறையைப் போக்கிக் கொள்ளவும் வழிகாணவில்லை. வழி இன்னது என்று அறியாமலும் விழிக்கிறார்கள். இதனால் சமூக வாழ்க்கையே நசியும் பிறகு நாடே, உலகமே நசியும்" என்று அவனிடம் உணர்ச்சிக்கொதிப்புடன் சொல்லி நிறுத்தினேன்.

" எந்தப் பிரச்சினையில் மீளமுடியாமல், அலங்கோலத் தோற்றத்துடன், வெறியுணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டு மேனாட்டுச் சமூகம் அலைந்து கொண்டிருக்கிறதோ, அதே பிரச்சினையில் தமிழன் தெரிந்தமனோ நிலையில் இருந்தான். ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னால் இருந்தான்! காவிரிக்கரையில் நின்று இன்று உலகம் தவிக்கும் சூழ்நிலையை வென்று உலகிற்கே அறைகூவல் விடுத்தான். இல்லற வாழ்க்கையில் அவன் அனுபவித்த இன்பத்தைச் சொல்லில் பாட்டில், எண்ணற்ற கலைகளில் பிற்காலச் சந்ததிகள், ஏன், உலகமே துய்க்கட்டும் என்றுவடித்துக்கொடுத்தான். நமது முன்னோரின் பீடுசால் பெருமையை நினைக்குந்தோறும் என் சிந்தையெல்லாம்,தோள்களெல்லாம் பூரிக்கின்றதடா நண்பா!" என்று உணர்ச்சியோடு பேசினேன்.

"ஏது! அமெரிக்கா நாட்டில் பெருகிவரும் விவாகரத்துப் போன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குக்கூடத் தமிழன் வழி சொல்லியிருக்கிறான் என்று சொல்லுவாய் போலிருக்கிறது. தமிழனுக்கு இதுவே ஒரு பைத்தியம். எல்லாம் எங்கள் இலக்கியத்தில் சொல்லியிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்வதிலே அவனுக்குத் தனியாத ஆவல். யாரோ ஓர் ஆசிரியர் எழுதிய புத்தகத்தை படித்திருக்கிறேன், இந்த உலகத்தில் தோன்றிய முதல் குரங்குகூடத்தமிழ்க்குரங்குஎன்று சொல்லிக்கொண்டால்தான் தமிழனுக்கு மனநிறைவு ஏற்படும் என்று. நல்ல ஆளப்பா நீ" என்றான், நண்பன்.

ஒரு பக்கம் என் கையில் பத்திரிகை. மற்றொரு பக்கம் நண்பன். யாருக்காக அழுவது என்று என் கண்களில் வந்து தங்கிய நீர் சிந்திப்பது போல் சிறிது நேரம் நின்றது. எனது புத்தக அறையின் ஒரு மூலையில் "குறுந்தொகை" என்னும் நன்னூல் பெருமூச்சு விட்டுப் பரிதாபப்பார்வையோடு என்னைப் பார்த்தது. நான் அந்த நூலைப் பிரித்தேன்.

அம்மூவனார் என்னும் அருந்தமிழ்ப்புலவர் அன்பாகியத்தேனில் தோய்த்துத் தந்த தீஞ்சுவைக் கனியை மனமுருகப் பாடினேன். பாடிப் பாடியாவது மனம் அமைதியுறாதா என்று ஏங்கினேன்.

" அது என்னப்பா, பாட்டா? பெரிய தலைவலிஎன்னஎழுதியிருக்கிறது" என்று கேட்டான்.

"இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னால் ஒரு தமிழன் இப்படிக் கூறியிருக்கிறான் என்பதை உலகம் நம்புமா! அவர்கள் கண்ட உலகம் பெரிய உலகம்! நம்முடைய உலகம் வேறு. வெறும் பணமும் பேராசையும் பிடித்தாட்டும் உலகம், வரண்டுபோன பாலை நிலமாய் நம் வாழ்க்கை இருக்கிறது. இந்தப் பாடலை படி எத்தனை தடவைகள் படித்தாலும் மனத்தில் சலிப்பே தட்டுவதில்லை. உயர்ந்த உணர்ச்சிக் களத்தில் நின்று உள்ளம் உருகுகின்றது" என்று கூறி அந்தப்பாட்டை எடுத்துக் காட்டினேன்,

அணிற்பல் லன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கே ழன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி வறுமை யாயினும்
நீயா கியர்நின் கணவனை
யானா கியர்நின் னெஞ்சுநேர் பவளே
(குறுந் 49)

"பாட்டா, அதுதான் தலைவலி என்றேனே! என்ன எழுதியிருக்கிறது? விஷயத்தைச் சொல்லப்பா" என்றான்.

அந்தோ! எதற்குப் பாட்டு, எந்நிலையிலும் பாட்டு, பாட்டே உயிர் உயிர் என்று வாழ்ந்த புகழ்மிக்க சமுதாயம் பாட்டா, தலைவலி என்று சொல்லிப் பெருமையுறுகிறதே என்ற எண்ணம் என்மனத்தைக் குடைந்தது.

"நண்பா! பூனையும் எலியும் போல் வாழ்க்கை நடத்தும் நம் காலத்து மனிதர்களைச்சற்று மறந்துவிடு. அவர்களின் கோணல் வாழ்வை நெஞ்சிலிருந்து ஒதுக்கிவிடு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பின்னோக்கி உன் மனம் ஓடட்டும். சங்ககால உலகத்திற்கு என்னோடு சற்றுவா. அங்கே ஒரு தலைவி, தலைவனை நோக்கிக் கூறுவதைக்கேள்! அவள் தன் தலைவனை நோக்கிக் கூறுவதைத்தான் கவிஞன் இந்தப்பாட்டில் வடித்திருக்கிறான்" என்று கூறுகையில் நண்பன் குறுக்கிட்டு,

"என்ன சொல்லியிருக்கிறது? விரைவில் கூறேன்" என்றான்.

தன் தலைவனை நோக்கித் தலைவி கூறுகிறாள். "தலைவா! நான்என்றுமேஉன்னை பிரியேன். இந்தப் பிறப்பில் ஒரு கணமும் உம்மைப் பிரிந்து வாழேன். நீயும் அவ்வாறுதான் எண்ணுகிறாய். நம்முடைய உறவு ஆழமுடையது. வானினும் உயரமுடையது உலகினும் பரப்புமிக்கது! நம்முடைய உறவு உடம்பும் உயிரும் போன்றது, ஆயினும் ஒன்றிற்காக நான் அஞ்சுகிறேன். அஃதொன்றே என்னை மிகுதியாய் வருத்துகின்றது. இப்பிறப்பு முடிந்து விட்டால், மறுமை தோன்றிவிட்டால் நீங்கள் என்னைப் பிரிந்து விடுவீர்களா? நமது உறவே அற்றுப்போய் விடுமா? இதை எண்ணும் பொழுதுதான் என் உடலே நடுங்குகின்றது. அத்தகைய கொடிய துன்பம் மட்டும் நமக்கு நேரவேகூடாது. மறுமையிலும் நீங்களே-எனது உயிராகிய நீங்களே என் தலைவராக வருவீர்களாக! யான்-இந்தச் சிறியவள் உங்களுடைய உயர்ந்த இதயத்தில் தங்கும் பேறு கிடைப்பதாக அதையே நான் வேண்டுகிறேன். அப்பெரு வாழ்வையே அல்லும் பகலாய்க் கனவு காண்கின்றேன். அப்பெரு வாழ்வு எனக்குக்கிட்டும்! உறுதியாகக் கிட்டும் ஏனெனில் நம் அன்புமாசு மறுவற்றது."

"இதுதானப்பா அந்தப் பாட்டின் பொருள். வழக்கு மன்றத்தில் நிற்கும் சின்னதோர் கடுகுபோல் உள்ளங்கொண்ட இக்காலச் சமூகம் எங்கே! மறுபிறப்பிலும் என் தலைவராக நீங்களே வருதல் வேண்டும் என்று அவாவுகின்ற பெரியதோர் கடலன்ன, விரிந்த இதயங்கொண்ட பழந்தமிழன் குடும்பம் எங்கே! நண்பா! எண்ணிப்பார்" என்றேன்.

நண்பன் தலைகவிழ்ந்திருந்தது. அவன் விழியிலிருந்து நீர்த்துளிகள் உருண்டு தரையில் சிந்தின. அப்படியே என்னை அணைத்தவாறு, "நண்பா! என்னை மன்னித்துக்கொள். எனது வீரஞ்செறிந்த மூதாதையர்களின் உயர்ந்தஉள்ளங்களை உணராத கசடன் நான். தமிழில் என்ன இருக்கிறது என்று தருக்கித் திரிந்தேன். நல்லவேளையாய் என் கண்களைத் திறந்தாயப்பா" என்று மனம் உருக, நாத்தழுதழுக்கக் கூறினான். "வைதாரையும் வாழவைக்கும் தமிழல்லவா என் தமிழ்" என்று என் நெஞ்சம் விம்மிப்புடைத்தது.

நண்பன் சட்டென்று கேட்டான், "நண்பா! அவர்களில் மட்டும் இல்வாழ்க்கையில் இவ்வளவு பெரிய மகத்தான வெற்றி எப்படி காணமுடிந்தது? என்ன காரணம்? சொல், சொல் என்றான்.

★ ★ ★

நண்பா! 'கலித்தொகை' என்றோர் நூலுண்டு. கற்றோர் போற்றும் கலித்தொகை என்று உச்சி மீது வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். இந்நூலின் பாடல்களில் யாண்டும் சுவையே மலிந்து கிடக்கும்! கற்பார் இதயத்தை நெகிழவைக்கும் இன்றைய தமிழன் கற்றுத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கக்கூடிய எத்தனையோ செய்திகள் அதிலுண்டு. ஒன்றைச் சொல்கிறேன், கேள்."

"தலைவன் பொருள் தேடச்சென்றான். தலைவி தலைவன் பிரிவால் வாடினாள்! பிரிவினால் துரும்பாய் மெலிந்தாள்! கையில் அணிந்த தொடியும் நெகிழ்ந்து கழன்றது! அந்நிலையிலும் தலைவனை எண்ணி எண்ணிக் கலங்கிய வண்ணம் இருந்தாள். தலைவன் சென்ற இடம் கொடிய பாலை நிலம்! அழல் போல் கொதிக்கும் பாலையின் வழியே செல்லும் தலைவரின் கால்கள் எவ்வாறு நோகின்றனவோ! நாவரண்ட நேரத்தில் தண்ணீர் காணாத எவ்வாறு தவிக்கின்றாரோ! ஒதுங்கவும் நிழலின்றி எவ்வாறு துடிக்கின்றாரோ! என்றெல்லாம் எண்ணினாள். அவளால் என்ன செய்யமுடியும்? நீர் வடியுங் கண்களுடன் ஒரு கணம்மெலிந்த உடலைப் பார்த்தாள். வெறிச்செனத் தோன்றும் உலகத்தை நோக்கி விழித்துப்பார்த்தாள்! தலைவன் சென்றகொடிய பாலை நிலத்தின் வழியே அவள் நினைவுகள் சென்றன. துன்பத்தைப்பொறுக்க இயலாது "அந்தோ!" என்று கண்களை மூடினாள். பின் எதையோ நினைத்தவளாய் வானத்தை வெறிக்க வெறிக்க நோக்கினாள். வானத்திலே வெண் மேகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளை நோக்கி, 'பஞ்சு போன்ற வெண்மையான மேகமே! என் தலைவர் கொடிய பாலைநிலத்தில் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளை வார்த்தைகளால் வடிக்கவே முடியாது. நீ கூட்டத்தோடு ஆனந்தமாய்ச் செல்கின்றாய். 'நீர் நீர்' என்று அவர் நா அலைகின்றது. நீ உன் கூட்டங்களுடன் கைகோர்த்துகொண்டு திரிகின்றாயே! ஐயோ! அவர் படும் அல்லலைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பார். ஒருவர் துடிதுடிக்கக் கண்களால் பார்த்தும், காதால் கேட்டும், கவலையில்லாமல் திரியுங் கொடிய மனம் உனக்கு எப்படித்தான் அமைந்ததோ! என்ன வேலை செய்கின்றாய்! செல். இப்பொழுது எனக்காகச் செல். என் தலைவர் செல்லுமிடமெல்லாம் நீரைச் சொரிவாயாக! அவர் கால்பட்ட இடமெல்லாம் குளிர்ச்சியாய், எழில் பூத்த நிலையமாய் இருக்கும் வண்ணம் அமைப்பாயாக! எனக்காக-இந்த ஏழைக்காக உனது கருணையாகிய கொடையை அருள்வாயாக" என்று உள்ளம் உருக இறைஞ்சினாள்."

"சிறிதும் அசைவின்றி மேகம் ஒரு கணம் வானத்தில் அப்படியே நின்றது. "எனது இனிய வெண்முகிலே! ஏன் தயங்கித் தயங்கி நிற்கின்றாய்? ஏன்? ஏன்?" என்றாள். பிறகு சட்டென்று எதையோ உணர்ந்தவளாய், அறிவேன். ஏன் அசைவற்று நிற்கின்றாய் என்பதை உணர்வேன். நீயோ வெண்முகில், கடலிடை முகந்த பின்தான் கார்முகிலாய் உருவெடுப்பாய் எங்கே அகன்ற கடல் இருக்கிறது என்று உன் நெஞ்சு அலைகின்றது. ஆருயிர் முகிலே! அது குறித்துச் சற்றும் அஞ்சவேண்டாம். இதோ பார். உன் எதிரே எவ்வளவு பெரிய அகன்ற கடல்! தெரியவில்லையா? தலைவரை நினைந்து நினைந்து நான் வடிக்குங் கண்ணீர்க்கடல் உன்கண்களில் படவில்லையா? வா. வந்து இறங்கு! என் கண்ணீர்க் கடலில் உனக்குவேண்டிய அளவு நீர் முகந்து கொண்டு செல். நீ மட்டுமல்ல உனது அளப்பரிய கூட்டமே வரட்டும் எனது கண்ணீர்க் கடலில் நீருக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. நீங்கள் எத்தனைகாலம் முகந்து கொண்டு செல்லினும் என்றுமே அது வற்றாது. வா. வா. என்று தலைவி உணர்ச்சியோடு கூறினாள்.

இத்தகைய கருத்தமைந்த பாட்டு இதுதான்:-

தாழ்பு துறந்து தொடி நெகிழ்த்தான்
போகிய கானம்
இறந்தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி
வறந்தன்ன செய்தியே வானஞ் சிறந்தன்ன
கண்ணீர்க் கடலால் கனை துளி வீசாயோ
கொண்மூக் குழீஇ முகந்து
(கலித்தொகை 149)

"நண்பா! இந்தப் பாடலைப் படிக்குந் தோறும்என் உள்ளத்தில் எங்கோ இனிக்கிறது. எவ்வளவு உயர்ந்த பாட்டு!"

"இன்றே எங்களைப் பிரித்துவிடுங்கள் என்று வழக்கு மன்றத்தில் துடிப்புடன் நிற்கும் குடும்பத்தினின்றும் வேறுபட்டு, மறுமையிலும் எங்களுக்கு அன்புப் பிணைந்த முழுவாழ்வே வேண்டும் என்று வேண்டுவது ஏன்? இதற்குக் காரணத்தை இந்தப் பாட்டு சொல்லாமற் சொல்லி உணர்த்துகின்றது. அன்பு..... அன்பு....குறைகளைத் தோன்றாதவாறு மூடி மறைத்து விட்டு பெருங்குணங்களில் ஆழ்த்தும் தூய இனிய நட்பு! அவர்கள் வாழ்க்கை வெறும் பொருளால் வாழ்க்கையை அலைக்கும் பிறவற்றால் பிணிப்புடைத்தன்று. தனக்குரிய முழு நலத்தையும் பிறருக்காகத் துறந்துவிட்டு அதில் அமைதியும் இன்பமும் காணும் அன்பாகிய கயிற்றால் பிணிப்புண்டது! உடலின்றி உயிர் இல்லை! உயிரின்றி உடலில்லை! இதுதான் காரணம் நண்பா! நீ கேட்ட கேள்விக்கு **இதுதான் காரணம்** நண்பா!" என்றேன்

"பாவையும் பெயரும்"

by

S. திருமலைசாமி IV B. A. IV B.

காட்சி 1

(கல்லூரி விடுதியில் பத்தாம் நெம்பர் அறை மணியும் சேகரும் இருக்கின்றனர்)

சேகர்:- டேய் மணி உன்னுடைய 'slack shirt'யைக் கொஞ்சம் கொடுடா! என்னிடம் ஒன்றும் இல்லைடா போட்டுக்கொள்ள.

மணி:- ஏண்டா எதுக்குடாப்பா ஏங்கிட்டேயே இருக்கிறது ஒண்ணே ஒண்ணு. மற்றதையெல்லாம் 'Dhoby' எடுத்துக்கிட்டுப் போனவன் கொண்டாரல்ல. ஒரு 'Fortnight' ஆகப் போகுது இன்னும் துணிவருவதற்குண்டான அறிகுறியே காணோம்! இதையும் கொடுத்திட்டு நான் என்ன பனியனையா போட்டுகிட்டு காலேஜுக்கு வர்றது.

சேகர்.- டேய்! மணி எப்படியாவது ஒண்ணு கொடடா; இப்ப நான் என்னடா செய்றது. ஹூம்....ம் சரி இன்னைக்குக் காலேஜுக்கு மட்டம் தான், போ!

மணி:- டேய்! சரிதாண்டா. நீ போட்டுக் கொண்டு வருகிற Socks இல்லாத பூட்ஸ்க்குப் பனியனே போதும்டா!

சேகர்:- டேய்! என்னடா சொன்னே பெரிய காலேஜ் Lecturers களும் professors களும்கூட 'Socks' இல்லாமல் வருகிறாங்க. நாமெல்லாம் என்ன்டா After all Nothing .... ஆமாம்....ஏண்டா மணி! உன்னுடைய 'Girl Friend' பிரேமாவைச் சந்திக்கப் போகணும்னு சொன்னயே? 'Slack Shirt' ஞாபகத்திலே அவளை மறந்திட்டியோ

மணி:- டேய் இந்த மாதிரி Engagement களை எந்த 'Student' ஆவது மறப்பானடா? நம்ம Economic தான் மறக்குதுன்னு ஒரு 'Girl' கூடவா மறந்து போகும்.

சேகர்:- நீ மறக்காம இருந்து என்னடா பிரயோஜனம். உங்கப்பா இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்கவா போறார்! அது கிடையவே கிடையாது. நீ அவளைப் பேசாமே மறந்துடு!

மணி:- டேய் சேகர்! என்ன சொன்னே. பிரேமாவை மறப்பதா! அதுவும் என் பிரேமாவை! வானம்பாடியைப் போல ரீங்காரம் செய்துகொண்டு தினமும் 'Luz Corner' லிருந்து 'Lovers Park' வரையிலும். Lovely யாக நடந்து லக்ஷக்கணக்கான Students களைச் சொக்கவைக்கும் சிங்காரியையா மறப்பது. அதைவிட இந்தக் கல்லூரி போனாலும் சரி! கவலையில்லை. அவளை மணந்தே தீருவேன். வெற்றி முரசு கொட்டியே தீருவேன் !!

சேகர்:- டேய்! மெதுவாச் சொல்லுடா. உங்கப்பா காதிலே விழுந்திடப் போகுது. அப்புறம் உன் முதுகிலே. வெற்றிமுரசு கொட்டுவார்.

மணி:- சேகர் நான் என்னடா செய்யட்டும். எங்கப்பா ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடிச்சிருக்காராம். அதுவும் என்னைக் கேட்காமல். அந்தப் பெண்ணை இன்னும் நான் பார்க்கவே இல்லை. டேய் இந்தக் கல்யாணத்திலே எனக்குக் கொஞ்சம்கூட சம்மதம் இல்லைடா. எப்படியாவது இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தியாயாகணும்டா. இதுக்கு ஒரு நல்ல 'Idea' சொல்லேன்.

சேகர்:- சொல்லட்டுமா! உங்கப்பா பார்த்து வைத்திருக்கிற பெண்ணையே கல்யாணம் செய்துக்கடா.

மணி:- அதுதான் முடியாதுன்னு சொல் லிட்டேனே. ஹூம் உங்கிட்டா 'Idea' கேட்டேனே, ம்........இதோ பார் எங்கப்பா அந்தப்பெண் கல்யாணத் தில் கமலா லக்ஷ்மன் Dance வைக் கிறேன்னு சொன்னாலும் சரி! நான் பிரேமாவைத் தவிர யாரையும் Marry பண்ணிக்கமாட்டேன்.

சேகர்:- டேய் மணி! உங்கப்பா என் றைக்கு வருகிறேன்னு எழுதியிருந் தாரு ?

மணி:- ஆமாண்டா சேகர்! இப்பத்தான் ஞாபகம் வருது. இன்றைக்குத்தான் வர்ரதா எழுதியிருக்காரு; மறந்தே போயிட்டேன். இன்றைக்கு வருவ தாக எழுதியிருக்கார். அவரு வேறு வந்து உசிரை எடுத்துடுவாரே சேகர். இப்போ நான் ஒரு இடத்துக்குப் போறேன். அதாண்டா பிரேமா மாவைச் சந்திக்க. எங்க Father வர்ரதுக்குள்ளே வரணும் பாரு! இப்ப போனாத்தானே eveningக் குள்ளே வந்துவிடலாம்! எங்கப்பா வந்த பிறகு அவரை உனக்கு Introduce பண்ணி விடுகிறேன். பிறகு நீ எப்படியாவது சொல்லி Adjust பண்ணிவிடணும்.

சேகர்:: அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்க றேன். நீ முதல்லே உங்க Father கிட்டே 'Introduce' பண்ணிவிடுஅப் புறம் பாரு இந்தச் சேகரினுடைய சாமார்த்தியத்தை.

மணி:- சரி! சரி! நான் போயிட்டு வரேண்டா.

சேகர்:- சரி! உன்னைக் கொஞ்சம் wait பண்ணிப்போகணும்னு சொன்னால் இருக்கவா போறே! சரி போ. போ. நம்ம ஹாஸ்டலுக்காவது கொஞ்சம் 'Relief' கிடைக்கட்டும்.

காட்சி 2

(பூங்காவில் பிரேமா மணிக்காகக் காத்தி ருக்கின்றாள்.)

பிரே:- ஏன் இன்னும் காணோம்: சேசே! Puntualன்னு Puntualலா இருக்க வேண்டாமா? இதுதான் நம்ம Boys Student களிடம் இருக்கிற ஒரு கெட்ட பழக்கம். என்னடா ஒரு Girl Friend நமக்காகக் காத்திருப் பாளே. நம்மையை நினைச்சுக்கிட்டு wax ஆட்டமா உருகுவாளே நாம் போய் Cheer Up செய்யலாம்னு இருக்குதா........ஹூம்............ மணிவந்து பின்னால் நிற்கிறான்.

மணி:- இந்தா பிரேமா! நீ எது வேண்டு மானாலும் சொல்லு; அது பிரகாரம் செய். ஆனால் நீ மட்டும் Candelight ஆகமாறி melt ஆயிடாதே !

பிரே: - ஏன்!

மணி:- ஏன்னா ஏற்கனவே பெண்களுக்கு இடை Screw Gauge ஆட்டமா இருக்குதுன்னு காதாசிரியரெல்லாம் வர்ணிக்கிறாங்க. நீ வேறே Wax மாதிரி உருக்கிட்டியானா! உன்னு டைய இடையே தெரியாமே போய் விடும் !

பிரே:- சரிதான் மணி உன்னுடைய உவ மானம் எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்குது. ஆனா இதெல்லாம் பழைய மாடல். புதுதினுசாக என்னுடைய Personality யை வர்ணிச்சுடு பார்ப் போம் ?

மணி:- எங்கே நீ முதல்லே வரிசையாக ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லு! Comment கொடுக்கிறேன்.

பிரே:- என் கண்கள் !

மணி:- சே! கண்ணு அது! இன்னொரு தடவை அப்படிச் சொல்லாதே ! 'Cinema Star Nimmi' உங்கிட்ட பிச்சை கேட்கணும். கயல் மீனெல் லாம் உன் கண்களிலிருந்துதானே உற்பத்தியாகுது.

பிரே:: என் புருவம்?

மணி:- மன்மதன் கையிலிருக்கும் Cross bow.

பிரே:: என் ஜடை ?

மணி:- வழுவழுப்பான தார் ரோடு

பிரே:. என் நடை ?

மணி:- அன்ன நடைபோடும் மயில் களெல்லாம் உங்கிட்டே Apprentice ஆக இருக்க வேண்டாமா ?

பிரே.- என் உடை

மணி-- Show Roomக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு

பிரே:- என் பற்கள்?

மணி:- 'Macleans Tooth Paste' Advertisement க்குக் கொடுக்கலாமே!

பிரே:-என் உதடுகள்?

மணி:- Spencer Company Ice Cream!

பிரே:- என் கன்னம்?

மணி:- மைசூர் 'ஜார்ஜெட்' சில்க்!

பிரே:- வர்ணனையும் உவமானங்களும் நல்லத்தான் இருக்குது ஆனல் காரியம்தான் நிறைவேருது. உம்....ம்....

மணி:- உம்....பொறு....பொறு....Heart Failure ஆயிடப் போகுது. ஏன் இப்படி பெரு மூச்சு விடறே? இப்ப என்ன நடந்துட்டுது நம்ம Loveலே ஏதாவது 'வில்லன்' வந்துட்டானு என்ன?

பிரே:- வில்லனு! வில்லனுக்கும் தாதாவா இருப்பாரு போல இருக்கே என் அப்பா!

மணி:- என்.... பிரேமா? உங்க 'Father' Challenge பண்ருரா? நீ சொல்வது ஒண்ணும் புரியல்லியே?

பிரே:- ஆமா இவர் பெரிய பைல்வான் அவரு Challenge பண்ருரு;........ம் சொல்லி என்ன செய்வது என் தலைவிதி யப்படி........மணி என்னை இனிமேல் மறந்துவிடுங்கள். எங்க Father என்னைக் கேட்காமலேயே Acceptance கொடுத்துட்டாருவேறேஏதோ ஒரு மாப்பிள்ளைக்கு! (கண்ணை கசக்குகின்ருள்)

மணி:- நான் அப்பவே சொன்னேனே! கேட்டாயா? உங்க Father கிட்டே இந்த மாதிரி என் மனம் ஒரு கல்லூரி நண்பன் மீது பிரேமை கொண்டு விட்டது ஆகையால் அவ் வாலிபனது பெற்ரேரைச் சந்தித்து எனக்கு மணம் செய்து வையுங்கள் என்று சொன்னல்........

பிரே:- உடனே அந்த முடிவு செய்யப்பட்ட மாப்பிள்ளைக்கே கல்யாணம் செய்து கொடுத்திடுவார்!

மணி:- ஏன் பிரேமா?

பிரே:- ஏன்னு! எங்கப்பா நான் சொல்றதுக்கெல்லாம் கேட்கிறவர் அல்லவே. அவர் போட்ட முடிவைமாற்ற அவர் தலையெழுத்தை எழுதின பிரம்மாவே வந்தாலும் முடியாது.

மணி:- இதோ பார் பிரேமா! எனக்கு ஒரு 'Idea' தோன்றுகிறது. அதாவது என் Friend சேகர் Idea Plot செய்து வைத்திருப்பான். அதன்பிரகாரம் நான் இன்றைக்கு என்னைப் பார்க்க வருகிற அப்பாவிடம் எப்படியாவது சம்மதம் பெற்றுவிடுகிறேன். முதலில் எனக்கு வேறு ஏதோ பெண் பார்த்து முடித்திருக்கிருராம்! அதை நிறுத்த வேண்டுமே ....ம்........சரி! நீ எதற்கும் என்னை நாளை காலை 9மணிக்கு இதே இடத்தில் வந்து Meet பண்ணுடருயா?

பிரே:- Alright........சம்மதம் கிடைக்காவிட்டால்?

மணி.- இருக்கின்றதே! Register Marriage நீ எதற்கும் பயப்படாதே—....வரட்டுமா எனக்கு நேரமாகின்றது Cheer you....

பிரே:- Good bye மணி! Wish you a grand suceess.

மணி:- Thank you Data!

[போகிருன்]

காட்சி 3

(கல்லூரி விடுதி; பத்தாம் நெம்பர் அறையில் மணியின் தகப்பனர் சிதம்பரம் பிள்ளை நுழைகிருர்.

மணி:- வாங்கப்பா........இந்நேரம் உங்களுக்காகத்தான்காத்திட்டிருக்கோம் ஊரிலே எல்லாரும் சௌக்கியம் தானே?

சிதம்:- உம்........சௌக்கியத்துக்கு என்

ன்டாகுறைச்சல். எல்லாரும்நல்லாத் தான் இருக்காங்க........ (கேசரைப் பார்த்து) ஆமா....இது யாரு?....

மணி:- இவன் வந்து ....என்னுடைய 'Class Mate' ப்பா அதாவது கூடவே........

சிதம்:- தொத்திக்கிட்டே திரியரவனுக் கும்....உம் சரி....உன் பேரு என்ன தம்பி?

சேகர்:- சேகருங்க.......

சிதம்:- எல்லாம் எப்படிப் படிக்கிறீங்க.... படிப்பெல்லாம் எப்படி இருக்குது?

சேகர்:- அதெல்லாம் நல்லாத்தான்படிச் சிக்கிட்டிருக்கோமுங்க.

சிதம்:- ஆனல் மண்டையிலேதான் ஒன் னும் நிக்கமாட்டிங்கது....இல்லையா? :...ம் இனிமேல் படிப்பெல்லாம் அப் படி ...இப்படித்தான்....டேய் அப்பா மணி! நீ B. A. வோ அல்லது M. A. வோ ABCDயோ எதுவாங்கினலும் சரி! அதற்குமுன் உன் கல்யா ணத்தை நடத்திப்பிடணும். ஒரு பெண்ணையும் பார்த்து முடிவுசெய்து நாளும் குறித்தாச்சு. வருகிற 28ந் தேதி முகூர்த்தம்.

சேகர்:- இப்ப மணிக்கு நீங்க பார்த்திருக் கிற பெண் பிடிக்கலேயாம். மேலும் இவன் ஒரு College பெண்ணைப் பார்த்துட்டு அவளையே கட்டிக்க வேணும் என்கிறுன்.

சிதம்:- அட! என்னடா இது! நீ வேறே அதுக்கு சிபார்சுக்கு வந்திட்டியா? இவன் இப்படிச்சொன்னலும்சொல் லுவான்னு நினைச்சுத்தானே நான் இவனுக்கு ஒரு காலேஜ் பெண்ணைப் பார்த்து முடிச்சிருக்கேன்.

சேகர்:- அட அப்படியா! பேஷ் !! மனத் திற்குள் ஒரு வேளை இவனுடை Girl Friend தானே என்னவோ!.......... (சிதம்பரம் பிள்ளையைப் பாத்து) ஆமாம் அந்தப் பெண்ணுடைப் பேர் என்னங்க? உங்களுக்குத் தெரியுமா?

சிதம்-- ஓ! நல்லாத் தெரியுமே! நல்ல பேரு தான். அதாவது 'பராசக் தின்னு பேரு.

மணி:- பேரைக் கேட்டாலே பயமா இருக் குதே. அப்பா இந்தப்பெண் எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம்.

சேகர்:- ஆமாங்க! நீங்க எப்படியாவது இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டு இவன் பார்த்திருக்கிற பெண்ணைப் போய்ப்பார்த்து முடிச்சு வையுங்க.

சிதம்:- அடஎன்னப்பாநீவேறே. அந்தப் பொண்ணுகூட இந்த காலேஜிலே தான் படிக்குதாம்!

மணி:: ஏண்ட சேகர், பராசக்தின்னு யாராவது நம்ம காலேஜிலே இருக் காங்களா? எனக்குத்தெரிந்த வரை யிலும் ஒரு பெண்ணும் கிடையாதே

சேகர்:- ஒரு வேளை அந்தக் கல்லூரியா!

மணி:- ஐயோ! அந்தக் காலேஜா! ஆ எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம்,

சேகர்:- இதோ பாருங்க நீங்க எப்படியா வது அவனிஷ்டப்படி........

சிதம்:- அவன் பார்த்திருக்கிற பொண் ணைப் பார்த்து கட்டிவைக்கச்சொல் லுகிறுயா? அது முடியாது. அந்தப் பொண்ணுடே தகப்பனுருக்குவாக் குக் கொடுத்திட்டேனே?

சேகர்:- இவனிஷ்டப் பிரகாரம் அந்தப் பொண்ணையே முடிச்சுவைக்காட்டி யும் முதல்லே இப்ப பார்த்திருக்கிற பெண்ணை வேண்டாம்னு தந்தி கொடுத்திடுங்க இன்னைக்கே, இல் லாட்டி இவன் குளம் குட்டைன்னு ஏதாவது பார்த்துக்கப்போறுன்! அவ்வளவுதான் நான் சொல்வேன் பிறகு உங்களிஷ்டம்!

சிதம்:- உம்....நாம் நினைக்கிறது எங்கே நிறைவேறப்போகுது. அதுவேண்டு மானலும் வேண்டாம் என்று தந்தி கொடுத்திட்டுப் போயிடறேன். ஆனல் இவன் பார்த்திருக்கிற பெண்ணை மட்டும் நான் கட்டிவைக்க மாட்டேன். அதுமட்டும் நிச்சயம் இப்படி இதற்கெல்லாம் அவனிஷ் டப் பிரகாரம் விடமுடியாது தம்பி. சேகர். எப்படியாவது நீ இவனுக்கு

புத்திமதி சொல்லி வேறே பெண்ணுக்கு சம்மதிக்க வை. அப்ப நான் அந்தப் பெண்ணுடை தகப்பனருக்குத்தந்தி கொடுத்திட்டு மெயிலேறிடறே..... அப்போ ....நான் போயிட்டு வரட்டுமா.

சேகர்:- சரிங்க........ நீங்க தைரியமா போயிட்டு வாங்க.... நானுச்சு........ (சிதம்பரம் பிள்ளை போகிறார்)

மணி:- டேய்! சேகர்! என்ன Partial Success தானே ஆச்சுது.

சேகர்:- கவலைப்படாதேடா பிறகுஎப்படியாவது உங்கப்பாவைச் சரிப்படுத்தலாம். உம். இப்ப எங்கே Buhari Hotel தானே புறப்படு....

காட்சி 4

(பூங்காவில் மணியும் பிரேமாவும் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்)

மணி:: பிரேமா! நான் முயற்சி செய்ததில் Partial Success தான். ஆனால் இப்போது Temporary ஆக Marriage Stop ஆயிட்டுது. இனிமே எங்கப்பாவுக்கும் தெரியாமத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளனும் போலத் தெரியது.

பிரே:- ஏன்! உங்கப்பா குறித்த பெண்ணையே கல்யாணம் செய்துகொள்வது தானே.

மணி:- ஐயோ அது முடியாது அந்தப் பொண்ணழகி பேரைக் கேட்டாலே பயமா இருக்குது அதுவும் சொல்லிக்கிறாங்க.

பிரே:- ஏன் அந்தப் பெண்ணுடை பேரு என்னங்க

மணி:- பராசக்தி

பிரே:- ஆ! பராசக்தியா....அப்படின்னு உங்கப்பா பேரு என்னுங்க

மணி:- அதுவா! கப்பலோட்டிய தமிழனின் பெயர்.

பிரே:-சிதம்பரபிள்ளையா? ஐயோ சேகர் எங்கப்பா உங்களுக்குத்தான் முடித்திருந்தார் போலிருக்குது. ஆனால் உங்கப்பா வேண்டாம்னு Telegram கொடுத்துட்டாருன்னு Morning எனக்கு எங்க Father Telegram கொடுத்திருக்காரு!

மணி:- அப்படினு....உன்னுடை பேர் பிரேமா அல்லவா

பிரே:- இல்லையா! இது வந்து காலேஜிலே கொடுத்த பெயர் உண்மையானபெயர்பராசக்தி....ஆ! இப்போ என்ன பண்ணுவது மிஸ்டர் மணி.

மணி:- ஆ உன்னுடைய பெயர் பராசக்தியா........

(மூர்ச்சையாகி விழுகிறான்)

முற்றிற்று

గొప్ప పుస్తకం

by

ముద్దా చిట్టిబాబు

ఇటీవల నేనొక పుస్తకం - కాదు - గ్రంథం రచించాను. అది చాలా గొప్పపుస్తకం - కాదు - గ్రంథం, అని నాలో నాకే తోచింది. అయితే - నేను రాసిన గ్రంథం నాకు గొప్పగా తోచటం, ఒక విశేషంకాదు. కాళిదాసు 'శాకుంతలం' కంటే, షేక్స్పియరు 'హేమ్లెట్' కంటే కూడా నాగ్రంథం నాకు గొప్పగానే తోచవచ్చు. అది మానవసహజం.

నా రచన ఎంత గుట్టుగా సాగించినప్పటికీ, ఎలానో అది లోకంలో పాకిపోయింది. మణి ఎంత దాచి పెట్టినా ప్రకాశించక మానదుకద! అసలింతకీ - నా రచనాకాలమందు, ఒకే ఒక ఆప్తమిత్రుడికి, ఉత్సాహంకొద్దీ దాన్ని చదివి వినిపించాను. అతను వొట్టేసుకున్నాడు కూడాను, ఎవళ్ళకూ తెలియనివ్వనని. అతను చాలా కచ్చితమైన మనిషి. మాటతిరగని మానధనుఁడు. కాబట్టి, అతని ద్వారా ఈసంగతి వెల్లడయివుంటుందా అని సంశయించటానికిగాని, నెపపెట్టటానికిగాని వీల్లేకవచ్చింది.

ఒక్కటే అనుకున్నాను - గ్రంథకర్తగా, మన యశశ్చంద్రికలు వ్యాప్తికావలసిన శుభసమయం వచ్చేసింది. ఇక మూసిపెట్టినా దాగదు, ఆగదు. ప్రతిభావంతమైన జాతకచక్రాన్ని మరొకలాగా తిప్పుదామంటే ఎవడితరమౌతుంది? కానీ - ఇదీ ఒక మంచికే అనుకుని సమాధానం చెప్పుకున్నాను.

కర్ణాకర్ణిగా, నా గ్రంథరచనగురించిన వార్తను విన్న హితులు ఒక్కొక్కరేవచ్చి, ఎంతలో ఎంతపని జరిగిందీ అంటూ ఆశ్చర్యం తెలిపి, అభినందనలు చెప్పసాగారు. నేనూ చిరునవ్వుతో వారికి నా కృతజ్ఞతను తెల్పుతూ వచ్చాను. అతి చనవుగల హితుడొకడువచ్చి, గ్రంథ విషయం వివరంగా తెలుసుకొని, కొంతభాగం చదివిందాకా ఊరుకోలేదు. అతను, చదువుతున్నంతసేపూ, నా రచనలోని రసాన్ని ఎలా ఆస్వాదించాడో ఆ ముఖవిన్యాసాల్నిబట్టి గ్రహించాను.

అంతా అయాక, పట్టరాని ఉత్సాహంతో అత నన్న మాట యేమిటంటే - అద్భుతమూ, అపూర్వమూ, అద్వితీయమూ, అనన్యసామాన్యమూ అయిన ఈ యుద్గ్రంథానికి - స్వారస్యం తెలిసి ఉపోద్ఘాతం వ్రాయగల సమర్థతగల వ్యక్తి, దేశంలోకెల్లా ఒకే ఒకాయన వున్నాడు అని ఎవరు?' అని, ఉద్రేకం అణచుకుని ప్రశ్నించాను. 'ఇంకెవరు? జగద్విఖ్యాతి నార్జించుకొంటున్న భారత ప్రధానే!' అన్నా డతను.

'భేష్! —చక్కగా పడికట్టాడు నా మిత్రుడు' అని ఉప్పొంగిపోయాను. అతని సలహా తత్క్షణమే ఆచరించటానికి ఆయత్తుడనయా. ఒక లేఖతో సహా సదరు నా గ్రంథముఫాయిదాను ప్యాకెట్టుకట్టి, మన ప్రధాని చిరునామా టైపు కొట్టించి, లేబిలు అంటించి, పోస్టాఫీసుకు పోతున్నాను.

దారిలో మరొక ముఖ్యమిత్రుడు తారసపడ్డాడు. అతనికీ తెలిసిందట, నా విషయం. అభినందన తెల్పాడు. అంతటితో ఊరుకోలేదు అతడు. నా ప్రస్తుతపు హడావిడికిగల ఆంతర్యం అడిగి తెలుసుకున్నవాడై, ఒక్కలిప్త అట్టే నిదానించి, 'అరె! మన ప్రధానికి తెలుగు రాదే...!' - అన్నాడు.

—ఈ మాటతో నాకు ఒళ్లు నీరైపోయింది. మొహం దిగాలుపడింది. కట్టిపట్టుకవెళ్ళిన ఆ ప్యాకెట్టుతో సహా ఇంటికి మరలివచ్చి నా గ్రంథముఫాయిదాను మూల పడవేశాను!

నిర్భాగ్యకుసుమం-కోమలి

by

యం. కృష్ణమూర్తి, IV I-b.

కుంకుమరంగు ఎరుపులో పసుపుపచ్చని అంచుతో బొద్దుగా కూడిన దళాలతో ముద్దుగా ఎంత చక్కగా వుంది ఆ పూవు! భానుడి కిరణకాంతి పుంజములో, పైడి కాంతులతో తడిసి పచ్చని అంచులు తొడిగిన ఆ పువ్వు మలయ మారుతానికి ఇటు నటూ ఊగిస లాడుతూంటె ఎంత హృదయ మనోహరంగా వుంది. నేను చిన్నప్పుడు మా వూరిలోని పెద్ద మఱ్ఱిచెట్టు ఊడలతో ఉయ్యాల లూగుతూంటే అనుభవించిన ఆ ఆనందానుభూతి జ్ఞప్తికి వస్తోంది. ఎంత చక్కగా వుంది పుష్పం. నవీన శోభతో విచ్చుకున్న పద్మముఖంనుండి పుప్పొడి రేగుతూంటే, ఆ పుప్పొడి గాలిని కూడ రంగులు, రంగులుగా మారుస్తూ ప్రక్క ఆకులమీద పడి ఆఆకుల పచ్చదనానికి వింత సోయగాన్ని కల్పిస్తూంటే నా మనోరథం మేఘ పంక్తుల్లో విహరిస్తోంది. కాని అదంతా క్షణికమే అయింది. నా రథం ఒక్కసారిగా మేఘాలను చొచ్చుకొని క్రింద పడిపోయింది. పుష్పం నేల రాలిపోయింది. ఇంతవరకు పచ్చని తొడుగులో ముంచిన భానుడు ఇప్పుడు ఆ పువ్వు యొక్క ఆనందమయ జీవితాన్ని చూచి సహించలేక తన కిరణకాంతులలోని ఒకానొక క్రూర శక్తిచే ఆ పుష్ప యౌవనాన్ని సంగ్రహించివేశాడు. కాలం దొర్లుతున్న కొద్దీ ఆ సుగంధ కుసుమానికి కైవల్య ప్రాప్తి దగ్గరెంది. పాపం! ఎంత నిర్దాక్షిణ్యం చూపిస్తున్నాడు సూర్యభగవానుడు. ఎవరినైతే పూజిస్తూ, సదా తలంచుతూ, ఎవరినైతే ఎల్లవేళలా సాధారంగా చేసుకొని, ఎవరిమీద సంపూర్ణ విశ్వాసాన్ని పెట్టుకొని, ఇంతవరకు తన జీవిత క్రమంలో క్రొత్త క్రొత్త పోకడలు త్రొక్కుతూ కాలాన్ని వెళ్ళబుచ్చిందో, వారే తనను చూడలేని వారై, వారే తనకు బద్ధశత్రువులైతే యేమి చేయగలదు—అబల.

కాని ఇదంతా నేను ప్రాణాతిపదంగా చూచుకుంటూ, మురియుచు, అదేసమయములో అతి దుఃఖాన్ని ప్రతిదినము అనుభవించే నా ప్రేమమూర్తి యైన ఆ పుష్పమును గూర్చిన సంఘటన.

ఆది ప్రభాత సమయము. సూర్యభగవానుని కిరణాలు సూటిగా కిటికీలోంచి నా చెంపలమీద పడుతున్నాయి. పొగలొస్తున్న కాఫీగ్లాసు పట్టుకొని కిటికీ దగ్గర నిల్చుండి ఆ లేతయెండలో ఆ పుష్పాల్ని చూచి అదేదో అవ్యక్తానందాన్ని అనుభవిస్తున్నాను. అది నా ప్రతిదినకార్యక్రమ మైంది. ప్రతిదినము కూడ ఆ అనుభూతి కలుగుతూ ఉంటుంది. ఇది జరుగని దినం, ఏదో లోటుతో రోజల్లా బాధపడేవాణ్ణి.

కాని ఆ దినం ఆ అనుభూతికి బదులుగా హృదయం ఎంతో భారంతో క్రుంగిపోయింది. నేను చూస్తుండగనే నా పువ్వు, ప్రాణాతి పదంగా చూసుకొనే నా ప్రేమమూర్తి నన్ను విడిచి రాలిపోయింది. గాలి తాకిడికి తట్టుకోలేక, క్రిందటికి జరిగిన హృదయ స్పందనము కల్గించే అతి దయార్ద్ర విషాద సంఘటన నా స్మృతిపథంలో ఒక్క మెరుపులా మెరిసిపోయింది.

♦ ♦ ♦

ఆనాడు రాత్రి కుంభవృష్టిగా కురుస్తోంది వర్షం. పెద్ద పెద్ద మెరపులతో అప్పటప్పటా ప్రపంచాన్ని ఒక సెకనుకాలం తేటతెల్లం చేస్తోంది. ఉరుములు ఉరుముతున్నాయి. ఎక్కడో పిడుగుపడింది. నా చెవులు కూడా బ్రద్దలవుతున్నాయి. ఒకప్రక్క ఆమిద్దె కూలి నెత్తిన పడ్తుందేమో అని కూడా భయంవేస్తోంది. అయినా, నామట్టుకు నేను షేక్స్పియర్‌లో మునుగుతున్నాను, తేలుతున్నాను నా గదిలో. ఇంతలో టకటక మని నా తలుపుల నెవరో తట్టినట్లు శబ్దం వినవచ్చింది. ఇప్పు డెవరొస్తా రనుకున్నాను. కాని ఏ స్నేహిడో అయివుంటా డని అనుకున్నాను. నా నేస్తము 'సీతారామ్'కి ఏ సమయంలో తడితే ఆ సమయంలో నా గదికివచ్చి 'యీసమ్ ఎలాగ చెయ్యడంరా' అని అడగడం, ఇద్దరం కలిసి బుఱ్ఱలు పట్టుకోడం అలవాటే. అందుచేత సీతారామే అయివుంటాడని అనుకొని తలుపులు తెరిచాను. కాని ఎవరో వ్యక్తి, ఆడమనిషిలాగుంది. గదిలో లైటు మీద పడేసరికి కొంచెం వెనుకకు చీకటిలోకి మళ్ళింది. ఆశ్చర్యమేసింది. ఇంత రాత్రప్పుడు నా రూమ్‌కి వచ్చే ఆడ మనుష్యు లెవ రున్నారా అనుకున్నాను. బాగా తడిసి వుంది ఆమె. ముఖాన్ని వెల్తురునుండి తప్పిస్తోంది ఆమె. పోల్చుకుంటామని కామోసు. ఇంతవరకు ఊరుకున్న నన్ను చూచి ఏమనుకుందో ఏమో......ఒక్క ఊపున లోపలికి వచ్చేసి గభాలున తలుపులు మూసేసింది నా చేతు

లను తలుపులనుండి తప్పించి. ఇదంతా చూసి నన్ను నేను నమ్మలేకపోయాను. ఆశ్చర్య సంభ్రమాదులలో మునిగిపోయాను. ఇంత దురుసువ్యక్తి యెవరా అని చూడబోయాను. లైటు కాంతిలో ఆమె ముఖం స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. దివినుండి భూమికి దిగిన దేవత ఆమె. నా నాలుక పిడచకట్టుకపోయింది. నోట మాట రాలేదు. ఇంతకుముందు పుస్తకాలను చదివి, చదివి ఎన్నెన్నో చిత్రాలు చిత్రించుకున్నాను, ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు అల్లాను. వాటి నన్నిటినీ మించినవ్యక్తి నా ఎదుట ప్రత్యక్షమైంది. కొంతవఱకు భ్రమే నేమో అనుకున్నాను. కాని విశాల నేత్రాలనుండి సూటిగా తగిలే ఆ చూపులు నన్ను యీలోకానికి తీసికొని వచ్చాయి. ఒక్క కవిత్వంలో చదువరులకోసం సృష్టించిన కన్యలే చదువరుల ఊహ కందనట్లుగా ఉంటారనుకున్నాను. కాని ఇదే నిజమయి కూర్చుంది. ఆమె అందాన్ని చూచి ముగ్ధుడనయ్యాను. అప్పుడే చదువుతున్న షేక్స్పియరులోని 'రోజలిండ్' నాస్మృతిపథంలో మెదిలింది. ఇంకొక ప్రక్కనుండి తెలుగు పాఠ్యభాగములో చదువుతున్న 'వరూధిని' కదిలింది. ఇంత కన్న ఆవ్యక్తిని వర్ణించేశక్తి నాలో లేదు. ఆవ్యక్తి నఖశిఖ పర్యంతం వణకిపోతోంది. నేను తెలివి తెచ్చుకున్నాను. పరిసితులు గ్రహించాను. అరె! ఈమె నా గదిలోకి వచ్చిందే. అంతా ఏమనుకుంటారో. ఎవరైనా చూసేరేమో ఈమె ప్రకాశం, ఎదురుగా వున్న రూములలోని నాతోడి విద్యార్థులు ఏమనుకుంటారో ఏమో అని అనుకున్నాను. ఎన్నో ఆలోచనలు నా బుర్రలో మెదిలాయి. నా ఆందోళన చూచి ఏదో గ్రహించిన దానివలె ఆమె తిరిగి తలుపులు తీసికొని చీకటిలో కలిసిపోయింది. వెళ్ళిపోతూ ఆమీన నయనాల కొనలనుండి 'ఇంతేనా మీ ఆదరణ' అన్నట్టుగా చూచి విసురుగా వెళ్ళిపోయింది.

గుండె బరువెక్కిపోయింది. అతితీవ్రంగా కూడా కొట్టుకుంటోంది. "అయ్యో! ఎందుకొచ్చిందో ఆమె. ఏమీ తెలుసుకోకుండా నే పంపించేశానే, అబల —అందగత్తె, అంతేకాకుండా గాడాంధకారం సహకరిస్తోందే, అన్నిటినీమించి హోరున వర్షం కురుస్తోందే, ఏమై పోతుందో ఆమె" అని అనిపించింది. ఒక్క మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపులో ఆమె గది గుమ్మం చాటున ఉన్నట్లు గ్రహించాను. ఆతడి చీర అంటి పెట్టుకొని వున్న ఆమె శరీరసౌందర్యాన్నంతటిని ఒక్కొక్క మెరపుతీగె వచ్చి తేటతెల్లం చేస్తున్నది బాల్యప్రపంచానికి. కాని ఇప్పుడా ప్రపంచము ఆవ్యక్తిని చూచేటట్లు లేదు. నాలో ఏదో ఒక మహత్తరశక్తి ప్రవహించింది. ఏమిచేస్తున్నానో నాకే తెలియకపోయింది. ఏమో చేశా......నన్ను నేను ఆమెను చూసి మరిచిపోయిన దిది రెండవసారి. స్థిమితపడి నేను చేసినది చూసుకున్నాను. ఆమె లోపలవుంది. ముఖం చేతులతో దాచుకొని గోడకానుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. తలుపులను ఒక్క అదటున మూసి వానిని వెనుకనుండి అదిమిపెడుతూ ఆమెకేసి నిల్చున్నాను. ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసా అతివేగంగా సాగుతున్నాయి. నన్నుచూసి నేను నవ్వుకున్నాను. ఒక గట్టి సంకల్పానికి వచ్చాను. నా భయాన్ని వదలిపెట్టి తొందరగా గదిలోనికిపోయి నా తుండుగుడ్డను ఒక దళసరి పంచను తీసికొని వచ్చా. అవి ఇచ్చి లోనికిపోయి తడిబట్టలు మార్చి తల ఆరబెట్టుకోమన్నాను. కాని ఆమె సిగ్గుపడ్తోంది. ఇంకా అలాగునే మనస్సులో కుములుతోంది. అంత అంతలో సగం దించుకొని నేలను చూస్తున్న ముఖంతో నామీద కూడ ఆ విశాల నయనాల నుండి దృష్టి పరుపుతోంది. అబ్బ! ఎంతముగ్ధ సౌకుమార్యం. ఎంత తీరువుగా వుంది ఆముఖం. ఏ ప్రఖ్యాత చిత్రకారుడైనా ఇంతవరకూ ఇటువంటి చిత్రాన్ని చిత్రించాడో లేదో. అసలీమూర్తిని సృష్టించిన భగవంతుడే ఎన్నాళ్ళు కష్టపడ్డాడో కదా! అనుకున్నాను.

ఇంక లాభంలేదని కొంచెం గట్టిగా చెప్పాను గదిలోకిపోయి బట్టలు మార్చుమని. ఆమెపోయి మార్చుకున్నట్లుంది కాని పంచెలో వుండడంవల్ల కామోసు ఇవతలకు రావడానికి సిగ్గుపడ్తోంది. కాని పిలవగానే వచ్చింది. కుర్చీచూపించి కూర్చోమన్నాను. నేను నా కేంప్ కాట్ మీద పీఠంవేశా. ఆమె వలలోపడ్డ లేడిలా చాల కంగారుగా బెదరుచూపులు చూస్తూ మెల్లగా కూర్చుంది. ఆమె ఏమైనా మాట్లాడుతుందేమోనని కొద్దిక్షణాలు ఊరుకున్నాను కాని ఆక్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి. ఆవ్యక్తి అటువంటి ప్రయత్నంలో లేదు కూడ. మరి నన్ను నేను తమాయించుకోలేక నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చేశాను. ఎవరునువ్వు? ఇలా పారిపోరావడానికి కారణమేమిటి? ఏమిటి సంగతని అడిగాను. కాని ఆమె మాట్లాడలేదు. వినిపించిందో లేదోనని కొంచెం గట్టిగా అదేప్రశ్నలను అడిగాను. కాని ఆమె తననూచిగా చక్రాలలాంటి కళ్ళలోంచి నిదానంగా చూస్తోంది తలదించుకొని. అమాయికంగా ముఖం పెట్టింది. సమాధానం లేదేనని కొంచెం ప్రియంగా అడిగా 'ఎందు కిలా పారిపోయి వచ్చావు? ఎవరు నువ్వు? ఏమిటి నీ కష్టం? అని'. కాని ఈమాటు ఆమె తికమకలు పడ్తోంది. గాభరా పడ్తున్నది. అలంకారాలేమి లేకపోయినా ఆమె

సౌందర్యం ఎంతో సహజంగావుంది. మధ్య మధ్యలో ఆమెను చూస్తూ యీ లోకాన్నే మరుస్తున్నాను. నా ప్రశ్నని తిరిగి అతి మృదువుగా, ఎంతో ప్రియంగా అడిగాను. ఆమెకు నామీద నమ్మకం కుదిరినట్లుంది. ఏదో మాట్లాడబోయింది. ఏమో శబ్దం నోట్లోంచి వచ్చింది. నాకు అర్థంకాలేదు. ఇదేమిటి ఇలాగ మాట్లాడుతోం దనుకున్నాను. ఆ సుకోమలి గాత్రం నేనిట్లా వుంటుందని అసలు ఊహించలేదు. మళ్ళీ ప్రశ్నించాను ఆమెను. నా ప్రశ్నకు జవాబులేదు. ఏదో బాధపడ్తోంది ఆమె మనస్సులో. వెక్కి వెక్కి ఏడ్పు ఒక్కసారిగా సాగించింది. నాకు విసుగువేసింది. ఇదేం చోద్యంరా! అనుకుని ప్రొద్దుట స్థిమితపడిన తర్వాత తేల్చుకోవచ్చులే ననుకొని నాగదిలో పరుపువేసి పడుకోమన్నా. నేను నా చదువుకొనే గదిలో చాప, దిండు వేసుకొని నిద్రకు ఉపక్రమించాను. ఆమె గదిలోకి పోయింది. ప్రపంచంలో కెల్లా ప్రముఖమైన వింతలు ఏడేనని పెక్కు చరిత్ర గ్రంథాలు తెల్పుతున్నా, పెక్కు నోళ్లు అరుస్తున్నా నా అభిప్రాయంమాత్రం వేరైంది. చరిత్రకారులు పొరపాటు పడ్డారేమో. కాకపోతే, ఎనిమిదవ వింతగా నీమెను ప్రకటించినా ఎంతో సమంజసంగా వుండేది. వాళ్ళే గమనించి ఉన్నట్లైతే ఎన్నెన్ని పోజులలో నామెను ఫొటోలు తీయాలో తీసి ఉండేవారు ఆమెకు ఊపిరి సలుపకుండా. ఎంతోమంది చిత్రకారులు ఆమెను చిత్రించుకోడానికి క్యూల్లో నిలబడేవారు కదా! ప్రపంచంలో ఎనిమిదవ అపూర్వ కళాఖండం అనుకున్నాను. గట్టిగా అరిచానేమో కూడ. అలాగునే ఆమెను అనేకవిధాల చిత్రించుకొంటూ తీయని కలలలో నన్ను నేను మరచిపోయి నిద్రించా.

మెలకువ వచ్చేసరికి బాగా ఎండకాస్తోంది. ముఖం మీద ఎండపడి అక్కడక్కడ చెమటపట్టింది. తొందరగా లేచా. ఆమె ఏమిచేస్తోందో నని చూడబోయి లోనికిపోయి నిర్ఘాంతపోయాను. పరచిన పరుపు అలాగునేవుంది. పడుకున్నట్లైనా లేదు. అప్పుడు గది తలుపులు మీదకు నా దృష్టి మరలింది. అవి గడియతీసి దగ్గరగా వున్నాయి. రాత్రి గడియవేసాను నేను. బాగా జ్ఞాపకంవుంది. కాని ఇప్పుడు అవి చేరవేసి వున్నాయి. అరె! అనుకుంటూ వీథిలోనికి పోయి చూసా. ఆమె ఎక్కడ కన్పిస్తుంది.

వెళ్ళిపోయిందే అనుకొని ఈ కట్టుకథకు అంతూ పొంతూ ఊహించలేక, ఏమీతోచక, పిచ్చిగా కొంతసేపు నా గదిలో తిరిగాను. ఎందుకో నాకే తెలియదు. నాబుర్రలో ఆలోచనలన్నీ ఎగిరిపోయాయి. ఇంక దైనందిన కార్యక్రమంలో దిగుదామని టేబుల్ దగ్గరకు పోయా. టేబులుమీద నా పెన్ వుండవలసిన స్థలంలో లేకుండా మధ్యస్థంగా తెచ్చిపెట్టివుంది. దానిక్రింద ఒక కాగితం మడతపెట్టి ఉంది. అది చూచేసరికి గుండెదడ ఎక్కువైంది. ఆ శూన్య బుర్రలో ఆలోచనలు ఒక్కసారిగా వచ్చి గ్రుద్దుకున్నాయి. కుర్చీలో కూలబడిపోయా. చేతులు వణకుతున్నాయి. ఆ కాగితానికా శక్తి నామీద ఏమిటో తెలియదు. ఆమెకు నాకూవున్న సంబంధ మేమిటో అనిర్వచనీయం. నాలో యీ ఆందోళనలకి కారణమేమిటో నాకే తెలియదు. ఆమెగురించి నేనే అభిప్రాయానికి రాలేకపోయా నింతవరకు. అఖండమైన కళాసృష్టికి మచ్చుతునక అనుకున్నాను. అంతే ఆ కాగితం మెల్లగా విప్పాను. ఆమె వ్రాసిన ఉత్తరం అది.

“నేను మూగదాన్నని మీరు కూడా నిరసిస్తున్నారు కాదూ! అది గ్రహించాను లెండి. ఇన్నాళ్ళూ బ్రతికి నాతండ్రికి బరువయ్యాను. ఆ భగవంతుడు నన్నెందుకు సృష్టించాడో. నామీద ఆతడికి కూడ నిరసన వచ్చింది. నే నే పాపం ఎరుగనిదాన్ని. నామూగతనానికి నేనేమి చేసేది. ఈ కట్నాలనే దురాశలతో బీదవాళ్ళ రక్తాలను జుర్రే మదాంధు లెందరినో దర్శించాడు మానాన్న నాకోసం. ‘నాపిల్లని మీ కుమారులకు చేసికోండి, సామాన్య కుటుంబీకుణ్ణి, కట్నాలిచ్చుకోలేనని’. ఎంతమందినో అర్థించాడు. ఎందరికాళ్లో పట్టుకున్నాడు. పిల్ల అందగత్తే అని చెప్పాడు, యీ మూగదానిగురించి. అందం వుంటేమాత్రం లాభమేముందీ ప్రపంచంలో. నానుండి మానాన్న తిరిగి తిరిగి, కాళ్లు అరిగి అరిగి, ఆలోచనలతో బుర్ర పాడై, పాపం! ఆయన రక్తం ఇగిరిపోతోంది. నేనింకా ఆయన దగ్గరుంటే ఆయనే ఈపని చేసివుండేవాడేమో. ఈరాత్రి మంచి అదను దొరికింది ఇప్పుడు చేయబోయేపనికి. పారిపోయి వచ్చేసా. కాని ఈ వీథిలో ఆప్రక్కగా ఎవరో గుంపులు గుంపులుగా, వానలో వస్తూండడంవల్ల పూర్తిగా సాధ్యం అయిందికాదు. ఆసమయంలో మీరు కిటికీలోనుండి కన్పించారు. ఒక్కరే వున్నట్లు గ్రహించాను. తర్వాత ఏమైందీ మీకు తెలుసు. మీ మంచితనాన్ని చూసి మీదగ్గర దాసీతనమైనా చేద్దా మనుకున్నాను. కాని నేను పలుకకపోయేసరికి మీలో కల్గిన ఆందోళన చూడగల్గాను. నే నుండడంవల్ల మీకు కూడ బాధ, తలవంపులు. మీకు బాధకల్గించ దలచుకోలేదు. అసలు, ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరికి కూడా బాధకల్గించ కూడదన్న నిర్ణయానికి వచ్చా. వెళ్లిపోతున్నా, ఈ భూప్రపంచానికే బరువు తీరుతుంది. మూగది ఈప్రపంచానికేమి చేయగలదు ఉపకారము. ధనవంతులు కావాలి దాన్ని అలంకరించడానికి. నాలాంటి వాళ్ళుంటే ఆతల్లికి తల

వంపులు కూడా. కొంతవరకు నాకు శరణ్యమిచ్చిన మీకు నా హృదయపూర్వక వందనాలు. ఈలాగున వ్రాసి మిమ్మల్ని బాధపెట్టినట్లైన క్షమించండి. వస్తా.

సెలవు.

ఇట్లు,

ఒక నిర్భాగ్యురాలు.

అంతే. ఎంతసేపు అలా కుర్చీలో కూర్చుండి పోయానో తెలియదు. ఒక్కసారిగా కుర్చీలోంచి లేచాను. గట్టిగా అరిచాను. 'అయ్యో! నిర్భాగ్యురాలా ఎంతపనిచేశావు' అని. గది దద్దరిల్లింది. చిన్నపిల్లవాడిలా ఏడ్చాను ఆమె కోసం. తలను తలుపులకేసి కొట్టుకున్నాను. ఆమె ఇంక తిరిగిరాదు. రూపురేఖలులేని ఆలోచనలతో ఎంతోసేపు ఏడ్చాను. 'నాకు నీగాథ వ్రాసి తెలిపివున్నా నా తలపై కూర్చుండబెట్టి పూజించుకొనేవాణ్ణి గదా! ఎంతపని చేశావు.........నిన్ను మాట్లాడించుకోలేక విసుగు కున్నాను, కాని నువ్వు మూగదానివని కాదు. మూగ దానివని నాకు తెలియనే తెలియదసలు. అయినా, నువ్వు నా జీవితభాగినిగా వస్తానంటే వద్దంటానా, కళ్ల కద్దుకొని స్వీకరించి ఉండేవాణ్ణి. అయ్యో! నా పుత్తడి బొమ్మ ఇప్పు డేస్థితిలో వుందికదా! భూమికిభారం నీ ఒక్కర్తివల్లా తీరుతుందని నిన్ను త్యాగం చేసుకున్నావా. నీవు పోవడంవల్ల భూమాత ఎంతటి తీరని లోటును అనుభవిస్తుందో తెలుసుకున్నావా.' అని ఎంతోసేపు వాపోయాను. ఒక్క నిముషంసేపు చేతులు జోడించి అంజలి ఘటించాను ఆమె ఆత్మకు ఇప్పుడైనా శాంతి చేకూరాలని. ఆ ఉత్తరాన్ని కళ్లకద్దుకొని భద్రంగా దాచాను అమూల్య వస్తువులలో నొక దానినిగా.

ఇంతలో న్యూస్ పేపరు వచ్చింది. వేడి వేడి పొగర్లతో నున్న కాఫీ త్రాగుతూ పేపరు చదువుతున్నాను. ఒక్క చోట నాచూపు నిల్చిపోయింది. అసలు నాబుర్రే నిలచి పోయింది. ఊరి అవతల పాడునూతిలో ఒకపడుచుపడి ఆత్మహత్య చేసుకుందని...

మధుకరముల సంపర్క మెరుగని పువ్వు రాలి గాలిలో కొట్టుకుపోయి మాయమైంది.

Vంతపద్యము

by

జి. మునికృష్ణుడు

II U. C. I Group.

గంగ cow పాలు గంటెడైనను enough
Pot డైననేమి కరము milk
భక్తిగలిగిన food పట్టెడైనను enough
విశ్వదాభిరామ hear వేమ.

పరివర్తన

by

వై. దక్షిణామూర్తి,

JUNIOR B.A. (HISTORY)

'సుశీ'

'......'

'నిన్నేనే, సుశీ'

'ఆ'

'ఆ కవరు......'

'ఏమిటే అమ్మా అలా అరిచేస్తున్నావ్'

'ఆ వచ్చిన కవరు చూపవే మీ నాన్నగారికి'

సుశీ పరుగునవెళ్ళి డ్రాయరునుండి కవరు తెచ్చి యిచ్చింది రామారావుకి. కవరుపైన కృష్ణారావు సంతకం చూచాడు. వాళ్ళిద్దరు ఒకరి నొకరు వీడి మూడు సంవత్సరాలైంది. తరుచుగ ఉత్తరాల్లో కలిసికొన్నా, ముఖాముఖి కలసికోలేదు. ఉత్తరం చదువుకొన్నాడు. కాస్తా సంతోషపడ్డాడు. వాళ్ళిద్దరు ఆప్తమిత్రులు. ఒకరిక్షేమం ఒకరు అభిలాషిస్తుంటారు.

'ఏమిటండీ విశేషాలు?' వెంకమ్మ అడిగింది.

'ఆ, కృష్ణారావు వచ్చేవారం వస్తాట్టా; ఏదో మంచి సంబంధం తీసికొస్తున్నాట్టా తనతోకూడ.' సుశీ తనకు తానే నవ్వుకుంది.

రామారావు తన ఉద్యోగంనుండి విరమించాడు ఆ సంవత్సరం. సుశీల అతని ముద్దులుచెల్లించిన ముద్దుబిడ్డ. ఇప్పుడు సుశీల పదునారేండ్లు నిండిన చక్కని చుక్క. స్కూలుఫైనలు పాసై, ఇంకా చదవాలని జిజ్ఞాసకలది. కాని పరిస్థితులు చూచి తన కోరికను చంపుకొన్నది. రామారావుకు, వెంకమ్మచే ఇంట్లోగొడవ యెక్కువైంది. అనేక సంబంధాలు వచ్చింది సుశీలకు. కాని కట్నాల రేటు భరించలేకపోయాడు సుశీల తండ్రి. అతడు మధ్య కుటుంబానికి చెందినవాడు. అతడు 'రిటైర్' అయ్యే టప్పుడు 'ప్రావిడంటుఫండు' క్రింద నాలుగువేలు చేతికి ముట్టింది. దాంతోనే కూతురిపెండ్లి జరిపించా లనుకొన్నాడు రామారావు. మూడువేలు కట్నాలక్రింద, వేయి పెండ్లిఖర్చులకు వినియోగించాలని అతని ఆశయము. పాపం వచ్చిన సంబంధాల కట్నాలరేట్లు యెక్కువ. ఈలా ఒక యేడాది గడచింది. సుశీల భారమైంది తన కుటుంబానికి. నాన్నపడే అగచాట్లు చూడలేకపోయింది. గుంటూరునుండి కృష్ణారావు జాబువ్రాసాడు రామారావుకి, ఒక క్రొత్త సంబంధంగూర్చి, వాళ్ళతో తనూ కలసి వస్తున్నట్లు.

కృష్ణారావు వచ్చేదినం వచ్చింది. రామారావు అన్నీ తయారుచేసాడు కావలసినవానిని. ఆనాడు సుశీలతల్లి చక్కగా అలంకరించుకోమంది కూతుర్ని. సుశీల నిరాడంబరజీవి. తనకు తోచినట్లే అలంకరించుకొంది. ఊదారంగు అంచుగల తెల్లటి జార్జెటుచీర, నలుపు 'చోలి' జాకెట్టు తొడుక్కొంది. తనకున్న నగలతో అలంకరించుకొంది. కృష్ణారావు వచ్చాడు. అతనిని అనుసరించారు పెండ్లిచూపులకు వచ్చినవారు. అంతా రామారావుచే ఆహ్వానింపబడి అల్పాహారం సేవించారు. సుశీల రావటమే తరువాయి. వరుడు సూరి కుర్చీలో ఆసీనుడయ్యాడు. కొన్ని నిముషాలతరువాత సుశీలను తీసికొనివచ్చి కూర్చోపెట్టింది. సూరి తన దృష్టినంతా సుశీలపై కేంద్రీకరించాడు. ఆమె సౌందర్యానికి ముగ్ధుడయ్యాడు.

'పేరేమమ్మ'? కామాక్షమ్మ, సూరితల్లి ప్రశ్నించింది.

'సుశీల' ముక్తసరిగా జవాబిచ్చింది.

'సు...శీ...ల' 'సార్థక నామమే' అనుకున్నాడు తనలో సూరి.

'ఏం చదువుకొన్నావమ్మా'?

'స్కూలుఫైనలు ప్యాసయ్యాను.'

'వంట, పాట వచ్చా'?

'ఆ'

'ఆ! ఈ నాటి మగ పిల్లలికి ఆ క్వాలిఫికేషన్లెందుకండీ. అందం, చందం, చదువు, సంధ్య ఉంటే చాలు' అన్నాడు పరిహాసంగా కృష్ణారావు.

సూరి సిగ్గుతో తలవంచుకొన్నాడు.

పెండ్లిచూపులు ముగిసింది. సుశీల తల్లితో వెళ్ళిపోయింది తన గదికి.

'మఱి కట్నాలవిషయం.........' ప్రస్తావించింది కామాక్షమ్మ.

'రామారావు వినయంతో మూడువేలు కట్నాలక్రింద, వేయి పెండ్లిఖర్చులకు పుచ్చుకొంటాను. అన్నీ ఈ కృష్ణారావు మీకు చెప్పియుంటాడనుకొంటాను.'

'హుయ్, అయినట్టే' అంది ఒక నిట్టూర్పు విడుస్తూ కామాక్షమ్మ.

'ఏమండీ రామారావుగారు! కట్నాలక్రింద నాలుగు వేలు, లాంచనాలక్రింద వేయిరూపాయలు పుచ్చుకోవాలి. పెండ్లిఖర్చులు మీరే భరించాలి' అని అడిగాడా 'దయామయుడు' రామబ్రహ్మం.

'చూడండీ, అలా మీరు అంతపెద్ద మొత్తాన్ని కోరితే......'

'రామారావుగారూ! అబ్బాయి 'లా' చదవాలంటున్నాడు. ఈ సంవత్సరం బి. ఏ. ప్యాసైనతరువాత.'

'ఏమండోయ్, వాళ్లు దాని కంగీకరిస్తే చూడండి లేకుంటే వేరే...' అనేసింది కామాక్షమ్మ మహాలక్ష్మిలా.

సుశీల తనతల్లితో సహా గదినుండి అంతా విన్నది. సుశీల విచారానికి అంతులేకపోయింది. ఆడపిల్లగా పుట్టడం పాపఫలమని తలచింది. తల్లి నిలువునా నీరైపోయింది. నాన్నగారు కట్నాలభారం భరించలేదు. గవాక్షంనుండి చూచింది సుశీల సూరిని. సూరి సుశీల కన్నీటిని కండ్లార చూచాడు. అతని హృదయంలో ప్రేమ, జాలి అంకురించింది. కాని తండ్రికి యెదురు చెప్పలేడు. కట్నాలనిషేధమే ఆడపిల్లలకన్న తల్లిదండ్రుల విమోచనం అని అనుకున్నాడు. ఈవిధంగా విఫలమైపోయింది ఆ ప్రయత్నం.

కట్నాలరేట్లు పెరిగిపోతుంది. సుశీలకు జీవితంమీద విరక్తికలిగింది. తాను తన తల్లిదండ్రులను సుఖపెట్టాలంటే, తాను వారిని మరచిపోవాలనుకుంది. తల్లిదండ్రుల క్షేమంకోసం వారిని మరచిపోవడం ఒక మార్గం. సుశీ వెడలిపోయి, కన్నతల్లి దండ్రులను సేవింపకపోయినా, దేశానికి సేవచేయాలనుకుంది. తనకు కనిపించిందల్లా ఒకే మార్గం. నర్సుగా సేవచేయాలని ఆమె అభిలాష.

సుశీల తల్లిదండ్రులను విడిచి, ఏలాగో గుంటూరు చేరింది. సమాజం సుశీల శీలాన్ని శంకించింది. ఎవరితోనో లేచిపోయిందని చెప్పింది. సమాజానికి వేయి నాలుకలుయున్నాయిగాని, కండ్లుమాత్రం లేవు. రామారావు, వెంకమ్మలకు అపవాదు, సుశీల స్వేచ్ఛగా స్వాతంత్ర్యవాయువు పీల్చడానికి అవకాశం కలిగింది. తన మనోబలంవల్ల నర్సు ట్రెయినింగుపొంది గుంటూరు హాస్పిటల్లో నర్సుగాచేరి రోగులకు సేవచేస్తు తన రెండేండ్ల జీవితాన్ని గడపింది.

మరుసంవత్సరం రాష్ట్రశాసనసభలో కట్నాలనిషేధ బిల్లు ప్రతిపాదింపబడి, ఏకగ్రీవంగా ఆమోదింపబడి బిల్లు చట్టంగా మారింది. సమాజంలో కట్నాలవిలువ హెచ్చింది. సుశీల తల్లిదండ్రులలా యెంతమంది అవస్థపడుతున్నారో! సంఘానికి కట్నాలను నిషేధించే ధైర్యం లేకపోయింది. కారణం సంఘం సంపదగలవారికి తలవొగ్గుతుంది. దానిని నిర్మూలించేందుకు చట్టం కావలసివచ్చింది. కట్నాలు పుచ్చుకోవడం పరిపాటియైపోయింది.

సూరి పత్రికలో చూచాడు, కట్నాలనిషేధచట్టంగూర్చి సంతోషపడ్డాడు. కాని 'చట్టంవల్ల సమాజం సంస్కరింపబడుతుందా?' అని తర్కించుకొన్నాడు. ఆనాటి సాయంత్రం తనస్నేహితునితో యేటిఒడ్డుకు షికారువెళ్లాడు. ఇసుకతిన్నెలపై కూర్చొని ఇద్దరు వాదోపవాదాలు జరిపారు ఆవిషయంగూర్చి.

'సూరి నీ 'వ్యూ' ఏమిటోయ్?' అని ప్రశ్నించాడు గోపాలం.

'కట్నాల నిషేధచట్టం బీదలపాలిట కల్పవృక్షమనుకుంటాను.'

'చట్టంవల్ల కలిగే లాభమేమీలేదు. మనమెంత మాత్రం చట్టాలకు లోబడియున్నామ్? సమాజంలో పరివర్తన కలగాలి సూరి. అంటె మానవులు ఒకరినొకరు అర్థంచేసికొని పరిస్థితులను పరిశీలించాలని తలుస్తాను. ధనికులు చట్టాలను తయారుచేసేవారేకాని, పాటించేవారు కారు. బీదవారు అష్టకష్టాలకు పాలయ్యేవారు, వానికి బదులౌతారు. మన మనస్సులు పరివర్తనచెందితే, కట్నాలనిషేధచట్టం చక్కగా అమలుజరుపవచ్చనుకుంటా'నని చక్కగా చెప్పాడు గోపాలం.

ఆరాత్రి సూరి ఇంటికి వచ్చాడు. తండ్రితో కూర్చొని భోజనం చేసాడు. భోజనంచేస్తూ,

'నాన్నా! చూచావా ఈవేళ పత్రిక'

'ఆ, చూచానోయ్'

'కట్నాలనిషేధం రాష్ట్రంలో...'

'ఆ, ఏడిచార్లేవోయ్, వాళ్లును, ఆ మంత్రులును, బహుశా వాళ్లకు ఆడపిల్ల లెక్కువేమో!' అన్నాడు విమర్శకరూపంగా.

'సుశీ రూపవతి, విద్యావతి, గుణవతి.'

'అవును నిజమే! మరి కట్నం.'

సూరీ జంకాడు రామబ్రహ్మాన్ని ఎదిరించడానికి. తనేమీ చెప్పలేదు. తన పడకగదికి వెళ్ళిపోయాడు

మెల్లగా. ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్ర రావటంలేదు సూరికి. గంట పదకొండు కొట్టింది. లేచాడు పడక నుండి, ఆనాటి పత్రికను తిరగవేసాడు. ఒక వ్యాసాన్ని చదివాడు. ఆ వ్యాసరచయిత చక్కగా వరకట్నాలవలన కలిగే బాధలను, సమాజక ప్రాస్వదృష్టిని కన్నులకు కట్టినట్లు పొందుపరిచాడు. సూరిహృదయం ద్రవించి పోయింది. ఏదో తనలో అంతరాత్మ ఉద్బోధిస్తున్న ట్లనిపించింది. అర్ధరాత్రి. ఆనాడు పౌర్ణమి, ఆకాశమంతా పిండారబోసినట్లుంది. పరిసరప్రాంతమంతా ప్రశాంతంగా నిదురపోతున్నది. సూరి లేచాడు పడకనుండి. సుశీల సౌందర్యం, సొంపు, నవయవ్వనం, ఆ కన్నీటిధార మళ్ళీ గోచరించింది సూరికి. నీలాకాశాన్ని వసారానుండి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. కాస్త మనశ్శాంతి కలిగింది. మళ్లీ పడుకొన్నాడు. సంఘర్షణ ప్రారంభమైంది అతని మనస్సులో. అంతరాత్మ తన్నొక ఆదర్శపురుషునిగా చేసుకోమంది. సంఘక్షేమంకోసం, కన్న తల్లిదండ్రులను ధిక్కరించడానికి వెనుదీయవద్దని ప్రేరేపించింది సూరిని. సూరి మనస్సు పూర్తిగా పరివర్తనచెందింది. తన తండ్రితో చెప్పాలనుకున్నాడు వెంటనే. కాని రామ బ్రహ్మం ప్రశాంతంగా నిద్రాదేవికి బానిసయైయున్నాడు. సూరి పడుకొని నిద్రపోయాడు. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు తల్లివచ్చి లేపేంతవఱకు నిద్రపోయాడు. సూరి కాఫీత్రాగినతరువాత తండ్రి వసారాలో కూర్చొని పేపరు చదువుతూంటే వచ్చాడు.

'ఏమిట్రా సూరి అలా వున్నావ్ ?'

'ఏమిలేదు నాన్నగారు.'

'వేరే సంబంధం వచ్చిందోయ్ మంచి వరకట్నంతో.'

'సూరి అడిగాడు దీనంగా మీరు బాగా ఆలోచించారా నాన్నగారు? కట్నాలవిషయంగూర్చి.'

'చట్టాలవల్ల నిషేధింపబడతాయా అవి ?'

'లేదు నాన్నగారు మీవంటివారి మనస్సులు మారాలి'

'ఏమిట్రా నీవంటున్నది ?'

'ఆ విషయంగూర్చి ఆలోచించాను, నాన్నా.'

'అయితే నీ వనుసరింప దలచుకొన్నావా'

'తప్పకుండా'

'ఏలా ?'

'మనస్సులు మార్చి' అన్నాడు విధేయతతో.

'ఎవరివి ?'

'మీవి, సంఘానివి.'

'తండ్రికే బుద్ధిచెప్పవచ్చావ్ !' అన్నాడు కోపంతో.

'లేదు నాన్నా, మీరు పొరబడుతున్నారు. మీరే బీద వారై, మీకొక కూతురుంటే మీ పరిస్థితి ఈలాటి సమయాల్లో ఏలా ఉంటుందో ఎప్పుడైనా తలచారా ? ధనవంతులకు ధనాపేక్ష అంతులేదు. ఒక్క కొడుకువల్ల ఐదువేలు సంపాదిస్తారు కట్నంక్రింద. అంతేనా? మీలాటివాళ్లు బీదలపైబడి చంపుకుతింటారు. ధనవంతులు చట్టాలను అతిక్రమించవచ్చు. అతిక్రమిస్తారుకూడా. బీదలకు కాదాపని. మీరు చట్టాన్ని అతిక్రమించి కట్నాలు పుచ్చుకోవచ్చు. అది నేరమేమైనా దాన్ని కప్పిపుచ్చ డానికి మీకు ధనమనే ఆయుధం ఉంది. ఆ కట్నాల నిషేధచట్టం జయప్రదంగా అమలుజరపాలంటే మీ మనస్సులు పరివర్తనచెందాలి.'

'ఏమిట్రా నీ ఉపన్యాసం.'

'ఆలోచించండి నాన్నా మీరు చక్కగా' అని చెప్పుతూ సైకిల్ తీసికొని వెళ్ళిపోయాడు గోపాలాన్ని కలసికోడానికి.

ఇంతలో కామాక్షమ్మ వచ్చింది.

'విన్నావా వాని మాటలతీరు? ఏలా మారిపోయాడీ వేళ.'

'ఆ, అని తలవూపింది.' సూరితో ఏకీభవించిందో అన్నట్లు.

'చూడు మఱి'

'మఱి అబద్ధమంటూరా వాడు చెప్పింది.'

'ఆ నీవూ వాడిపక్షం వహించేవూ'

సూరి సైకిల్లో వేగంగా గాంధీరోడ్డుమీదుగా వెడుతున్నాడు. మెయిన్ రోడ్డు వచ్చింది. అతని వూహ లన్ని పరిపక్వమై, బాహ్యజగత్తునే మరచిపోయాడు. అతనికి ప్రపంచం ప్రశాంతంగా యుందనిపించింది. ఆ ఉదయం పదకొండుగంటలవేళప్పుడు పోలీసువాడు 'స్టాప్' చిహ్నన్ని సూరి వచ్చేవైపు చూపాడు. సూరి కండ్లదృష్టి కా పోలీసువాని చిహ్నం కన్పించలేదు. ఫలితం అతను గవర్నమెంటు హాస్పిటల్లో. ఆతని స్థితి ప్రమాదమే. ఆ హాస్పిటల్లోనే సుశీ నర్సుగా పనిచేస్తుంది. మొట్టమొదట సూరిని గుర్తించలేదు, గాయాలు తగలటం మూలాన. డాక్టరుతోసహా సుశీ ఆతని కట్లు విప్పింది. అప్పుడా మెకు జేబులో డైరీ కన్పించింది. దాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడిపోయింది. అన్ని అవగతమైంది సుశీకి. డాక్టరు ప్రమాదస్థితి అన్నాడు. రక్తం కావాలన్నాడు. సుశీ సూరికి రక్తదానం చేయడం విద్యుక్తధర్మంగా తలచింది. ఆతనికి రక్తదానం, ప్రాణదానం చేసింది. రామబ్రహ్మంగారికి డైరీలోని అడ్రసు మూలాన

హాస్పిటల్ ద్వారా కబురంపారు. సుశీ సూరికి సేవ చేసింది. సూరికి కాస్త తెలివివచ్చింది. సుశీ మళ్ళీ పాలు, మందు త్రాగించి బయటకు వెళ్ళింది. సూరి వాతావరణం చూసి అర్థంచేసుకొన్నాడు. సుశీ డాక్టరుతో సహా మళ్లీ వచ్చింది. సూరి తనకన్నులు తాను నమ్మలేకపోయాడు నర్సును చూడటంతో. ఇంతలో రామబ్రహ్మం, కామాక్షమ్మ వచ్చేసారు. రామబ్రహ్మంగూడ ఆశ్చర్య సముద్రంలో మునిగిపోయాడు సుశీలను నర్సువేషంతో చూడ్డంతో. డాక్టరు చెప్పాడు సుశీల రక్తదానాన్ని గూర్చి. ఆనాడు వరకట్నంకోసం పరిత్యజించిన కన్య, కన్నకొడుకునకు ప్రాణదానంచేసిన సుశీలను చూచాడు. అతని ముఖంలోకి సిగ్గుప్రాకింది. హృదయంలో జాలి కలిగింది. మనస్సులో గౌరవభావం పుట్టింది. ఆనాడు కట్నంకోసం కాఠిన్యంవహించిన హృదయం నిలువునా నీరైపోయింది. ఆ కఠినహృదయంలో పరివర్తనకలిగింది. సంతోషంతో సుశీని ఆశీర్వదించాడు. సూరి చక్కగా చూడకలిగాడు కన్నవారిని, కాపాడినసుశీని. తనతండ్రిలోని పరివర్తనను గమనించాడు సూరి. కొడుకుకు గల్గిన ప్రమాదం గుణపాఠం నేర్పింది రామబ్రహ్మానికి.

'మందు కావాలిరా సూరి నీకు?' ప్రశించాడు రామబ్రహ్మం.

'ఊహు ! సుశీ కావాలి'

'కట్నం?' పరిహాసపూర్వకంగా అడిగాడు.

ఆంధ్రమాత

by

కె. జయరామ నాయుడు,

SECOND CLASS-B GROUP II.

గీ. ఆంధ్రమాతడు దివ్యతేజాంతకీర్తి
తేజరిల్లెను దిశలందు తేటగాను
పొగడబడె పరజనులచే పొందికగను
తిరిగి మఱలించె కీర్తులు దివ్యముగను.

గీ. నీదుపరిశుద్ధ హృదయంబు నీతిజెప్ప
తమదు పరిమళ దేహంబు దారిజూప
తెనుగుమాత మనంబులు తేటబడగ
ఆంధ్రమాత స్వరూపంబు లందపడెను.

గీ. రాజరాజనరేంద్రుడు రాజుమేలు
రాజుకంటెను రుద్రాంబ రమణినయము
నాతికంటెను రాయలు సాణ్యపరుడు
కనుము కీర్తులవారల కంటెనిపుడు.

సీ. తెనుఁగు భువనమందు తేజంబుదొరలంగ
పుత్రులు బడసిరి పుణ్యఫలము
రారాజు లందరు రమియించుచుండంగ
ధర్మంబుజేతెను తనువులందు
వైశాల్యమందును వైనతేయునిమాడ్కి
చనగల్గి విలసిల్లె చనువుగాను
హృదయమువ్యాపింప హృద్రక్తమదరంగ
కలుషంబు లన్నియు కదలి చనెను

ఆ. రక్తము పరిశుద్ధ రంజనంబాయెను
ముక్తపథము జూపి ముదముగాను
పుత్రులందరైక్య పూర్తిమనంబున
శత్రుభీతిబాసి చనువుగనిరి.

ఉత్సా. కంటివీవువీర పుత్రఘనుల మిగుల నేర్పుతో
చంటిపాపలందు వారు చదువుసాము నేర్చిరే
మింటికెగయుబూనిరంత కంటిమేర కన్గొనన్
కంటివాయటు దిశమేర కదలిపోవుచుండగన్.

క. పొందుము ముదమును పుత్రుల
నందముగాగని సవినయ చందము ముందున్
అందువువీరఁపు గంథంబు
మందగమనమును మఱచియు మారుతిపోలెన్.

"भूदान-यज्ञ आन्दोलन"

by

S. GANESHAN, II U.C., I GR.

सचमुच ही कवि सम्राट की यह वाणी स्वर्णाक्षरों से लिखी जाने लायक है।

"राज को यदि हम बना लें भोग,
तो बनेगा वह प्रजा का रोग।
फिर कहूँ मैं क्यों न उठकर ओह,
आज मेरा धर्म राज द्रोह॥

यह साकेत के सप्तम सर्ग से ली गई कविता है। यद्यपि कवि ने इसे शत्रुघ्न के मुँह से कहलाया है, तथापि यह आजकल की दुनियाँ ही नहीं वरन सर्व कालीन सर्व प्रकार के शासन पर लागू है। अतः आज के मानव का प्रथम कर्तव्य यह है कि वह राज्य को प्रजा का रोग न बनने दे। यही उद्देश्य हमारे पूज्य विनोबा जी का भी है। उनका 'भूदान यज्ञ आन्दोलन' आज इसी लक्ष्य को लेकर दिन दूनी रात चौगुनी उन्नति के पथ पर अग्रसर हो रहा है।

भूदान यज्ञ एक यज्ञ है। उस में सबों की आहुति की आवश्यकता है। आहुति की मात्रा के अनुसार लोगों को प्रसाद भी प्राप्त होता है। आहुति देनें में धनी गरीब का ज्ञान किसी को नहीं होना। अपनी अपनी शक्ति के अनुसार लोग आहुति देते हैं। यह उनकी इच्छा पर निर्भर रहता है। यह आहुति और कुछ नहीं भूदान ही है। जो भू-दान करता है उसी के अनुसार प्रसाद भी प्राप्त होता है।

दान शब्द का असली अर्थ 'भीख' नहीं से है। इसका असली अर्थ समविभाजन है। यह भूमिदान किसी एक के लिये नहीं लिया जा रहा है। यह एक वर्तमान क्रान्ति है। यह क्रान्कि खून की बर्बादी नहीं वरन् आत्म-शक्ति की सहायता से प्रारम्भ किया गया है। इस क्रान्ति के चलते हमें अपने समाज को सुधारने में समय क्यों न लगे, परन्तु सफलता निश्चय है।

अब हम अपना ध्यान इस ओर लगायें कि भूदान के चलते कितनी दूर तक की सफलता की आशा की जा सकती है।

हमारे भारत में ८० प्रतिशत किसान हैं और सभी आर्थिक अवस्था में गिरे हुए हैं। इसका कारण क्या है? अधिकतर किसानों के पास अब नाममात्र केलिये भी कोई जमीन नहीं है। गाँव के जमींदारों और जमीन मालिकों के पास वे काम करते हैं। पैदाइश का छटा हिस्सा ही किसान को दिया जाता है। किसानों इससे कोई प्रोत्साहन नहीं मिलता। इतना ही नहीं, किसान के दिल में खेत के पराया होने की भावना जाग उठती है। इससे किसान खेत पर उतना ध्यान नहीं देता। ऐसी अवस्था में उन महाजनों से जिनके पास अत्यधिक जमीन बेकार पडी हुयी हैं, उन ज़मीनों को दान स्वरूप लेकर गरीब बेजमीन वालों में बाँटना ही इस आंदोलन का ध्येय है।

भूदान सभी गरीब धनी पुरुषों से दान स्वरूप एकत्र किया जाता है। इस अवसर पर यह शंका लोगों के मन में स्वभावतः उठती है कि गरीब को आर्थिकावस्था में उन्नत करने के लिये गरीब से ही क्यों जमीन एकत्रित की जाती है। इसका कारण यह नहीं कि यह आंदोलन गरीब को और भी गरीब बनाना चाहता है। भारत माता उसी कृष्ण परमात्मा की तरह है जिसे सुदामा जैसे गरीब का मुट्ठी भर चावल भी सन्तुष्ट कर पाया था। भारत माता भी इन गरीबों के महान त्याग को पाकर अत्यधिक खुश होगी। अन्त में वही जमीन उन गरीबों में बांटी जायगी। अतः एक गरीब भाई अपने दूसरे गरीब भाई की सहायता के लिये अपनी सामर्थ्य के अनुसार 'अपनी भूमि' दान स्वरूप देता है।

कुछ लोगों का कहना है कि अगर इस प्रकार ज़मीन एकत्र की जायगी और बांटी जायगी तो इसमें समय भी ज्यदा लगेगा। अतः उनका कहना है कि सरकार इसे केलिये एक सरकारी कानून क्यों नहीं बना देती? यह एक बडी समस्या है।

इससे देश भर में अराजकता फैलने की शंका है। हाँ। हो सकता है सरकार का इस ओर ध्यान हो। यह भी हो सकता है कि सरकार लोगों में इसका खूब प्रचार करना चाहती है और तब इसे कानून रूप में परिणत करना चाहती है। चाहे सरकार की जो भी राय हो, परन्तु हमारे पूज्य विनोबा जी की राय कुछ दूसरी ही है। उनका कहना है कि हम गांधी जी के अनुयायी हैं। अतः उनका संदेश हमें ढोकर आगे बढना है न कि हमारी सरकार को। अतः हम इस आन्दोलन को अपने कंधे पर उठा रखते हैं और उसे किनारे ले जाकर छोडकर ही दम लेंगे।

अब यह प्रश्न हमारे सामने आता है कि अगर जमीन का समविभाजन बेजमीन वालों में कर भी दिया जाय तो वे लोग उस ज़मीन की रक्षा किस आधार पर करेंगे। यह तो सरल है जो अब करता है उसीकी वह जमीन होगी। न वह ज़मीन उसके बेटों को पैतृक सम्पत्ति के रूप में दी जायगी न वह ज़मीन बेचने दी जायगी। उस किसान के पश्चात वह ज़मीन फिर किसी दूसरे बेजमीन वाले के हाथ में चली जायगी। इस प्रकार इस भूदान और समविभाजन से हमारे राष्ट्र के अत्यधिक बेकार गरीब किसानों का उद्धार होगा। अतः इस यज्ञ से पूर्ण सफलता की आशा है अगर राष्ट्र की पूरी जनता तन मन धन से इस यज्ञ में आहुति स्वरूप कुछ भेंट करें तो।

अतः अब यह कहना बेकार है कि भूदान यज्ञ आन्दोलन एक क्रान्तिकारी आन्दोलन है। शोषित और दलित वर्ग का उत्साह और वीरता बढाने वाला है। वह रक्तपात क्रूरता और हृदय हीनता का विरोधी है न कि क्रान्ति का। यह भूदान यज्ञ जीवन के मूल्यों में फेर बदल करना चहाता है और उस आधार पर नया समाज खडा करने का उद्देश्य करता है। य ही नही नहीं, देश मे आज जितनी भी समस्यायें हैं, उन सब का समाधान श्री विनोबा जी द्वारा संचालित भूदान-यज्ञ आन्दोलन से ही हो सकता है, क्यों कि इसमें समता को अधिक स्थान दिया गया है। इस भूदान यज्ञ आन्दोलन से लोगों में, समता और एकता का भाव उत्पन्न हो रहा है और निस्संदेह भारत इस लाठी के बल पर आगे की ओर बढ रह है।

थोडे में हम यह कह सकते हैं कि आजकल के मानव के सामने आज का जमाना एक चुनौती पेश कर रहा है। आज का मानव उतना कायर नहीं कि वह चुनौती अस्वीकार कर दे। वह उस मंच पर लंगोट बांधकर उतर पडा है और जवाब दे रहा है। यह जवाब और कुछ नहीं यह 'भूदान यज्ञ आंन्दोलन' ही है।

ஆண்டறிக்கை

தலைவர் : ம. கி. சண்முகம் எம்.ஏ., எல்.டி.
துணைத்தலைவர் : மா. இராசமாணிக்கம் எம்.ஏ.
மாணவர் தலைவர் : கே. கைலாசம்
துணைத்தலைவர் : ஏ. முத்துகிருட்டிணன்
செயலாளர் : V. R. சிட்டிபாபு
துணைச்செயலாளர் : T. R. விசுவநாதன்

அன்புடையீர்,

வணக்கம். துவக்க விழாவிற்குப்பின் இம்மன்றத்தின் சார்பில் பாரதியார் விழா 5—11—56-ல் நடைபெற்றது தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. கே. சந்திரசேகரன் M. A. B. T. அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினர். தலைவர் முன்னுரைக்குப் பின் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் எம். ஏ. அவர்கள் பாரதியாரின் வாழ்க்கை பற்றி யும் அவர் காட்டிய வழிபற்றியும் அரியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். செயலாளர் நன்றிகூறக் கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

15-11-56ல் மன்றச் சார்பில் சொற்போர் ஒன்று நடைபெற்றது. மாணவர் தலைவர் தலைமையேற்றார். கல்லூரிகளில் ஆங்கிலமே போதனை மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பதே சொற்போருக்குரிய பொருள். மாணவர்கள் இதனை ஆதரித்தும் மறுத்தும் பேசினர். செயலாளர் நன்றிகூறக் கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

கப்பல் ஓட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரத்தின் நினைவு நாள் 12-12-57ல் நடைபெற்றது. தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. மி. பொன். இராமநாதஞ்செட்டியார் அவர்கள் 'தென்றல்' ஆசிரியர், கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களை வரவேற்றுப் பேசினார். மாணவர் தலைவரின் முன்னுரைக்குப்பின்னர் கண்ணதாசன் அவரின் சிதம்பரத்தின் வாழ்க்கை பற்றியும் அவர் தமிழுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் செய்த தொண்டுகள் பற்றியும் சிறந்ததொரு சொற்பொழிவு செய்தார். சொற்பொழிவுக்குப் பின்னர் செயலாளர் நன்றி கூறினார்.

13-2-57 மாலை கல்லூரி மண்டபத்தில் தமிழ் விழா நடைபெற்றது. தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. மி. பொன். இராமநாதஞ்செட்டியார் அவர்கள் விருந்தினரை வரவேற்றார். மாணவர் துணைத் தலைவர் முன்னுரைக்குப்பின் 'கல்கி' துணையாசிரியர் திரு. பகீரதன் அவர்கள் 'வெளிநாடுகளில் சில நாட்கள்' என்ற களில் தான்கண்ட அனுபவ உண்மைகள் பலவற்றை விளக்கி அரியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். செயலாளர் நன்றிகூறக் கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

இவ்வாண்டு மன்ற நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்ட சொற்பொழிவாளர்கட்கும் பேருதவி புரிந்த கல்லூரித்தலைவர் அவர்கட்கும் ஏனைய ஆசிரியர்கட்கும் மாணவர்கட்கும் மன்றச்சார்பில் என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். வணக்கம்.

V. R. சிட்டிபாபு
செயலாளர்.

98604

ANDHRA VIGNANA SAMITHI

Report of the activities conducted during the year 1956–'57

Under the auspices of the above association a debate was held on Monday the 5th of November, 1956 int he college hall at 4-30 p.m. The subject for the debate was 'English should continue to be the medium of instruction in colleges for many more years'. The Student–Chairman Sri M. Subbarayulu Chetty presided. The house voted in favour of the resolution. The Secretary proposed a hearty vote of thanks.

A meeting was held on Monday the 17th of December 1956 at 4-30 p.m. in the college hall when Sri B. Rama Kavi, M.A., from Mysore read some selected portions from his poem 'Krishna Kathavipanchi'. Sri B. Venkataramanaiah presided on the occasion. Sri T. Kodandaramaiah, Vice-President of the association welcomed the chief-guest of the evening and the chairman. Sri C. Radhakrishna Sarma, Sri B. Bhavanarayana and Sri M. Sreeramulu Chetty also spoke on the occasion. Then the student-chairman Sri M. Subbarayulu Chetty presented a shawl to the poet on behalf of the association. The Secretary proposed a hearty vote of thanks.

Under the auspices of the association a meeting was held on Monday the 7th January, 1957 in the College Hall when Sri Akkiraju Chandramouli Sarma of Guntur read some selected portions from his poem 'Swayamprakasa Prabodhamu'. Sri T. Kodandaramaiah, the Vice-President of the association welcomed the guest. The student-chairman Sri M. Subbarayulu Chetty presided on the occasion. Sri C. Radhakrishna Sarma and Sri B. Bhavanarayana also spoke on the occasion. The meeting terminated with a vote of thanks of the Secretary.

Edited and Published by M. K. Shanmugam, M.A., L.T., Sir Theagaraya College, Madras-21.
and Printed by G. Bhavanarayana at the Weldun Press, 146, T. H. Road, Madras-21.

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பக நூலகம்,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

தவணைத்தாள்.

ஈச எண் : ப. எண் :

வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)	வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)

S.F. 259A-6—1,00,000—30-1-84.